

KOPIDLENSKÉ LISTY

PROSINEC 2011

ČTVRTLETNÍK PRO KOPIDLENSKO

CENA 15 Kč vč. DPH

Startuje výstavba čistírny odpadních vod

Dlouho očekávaná výstavba čistírny odpadních vod a kanalizačních sběračů v Kopidlně během prosince startuje. K zahájení největší investice města za mnoho let zpět, která vychází na 83,5 milionu korun, se sešli 30. listopadu 2011 v obřadní síni městského úřadu zástupci investora a dodavatele stavby, provozovatele kanalizační sítě a další hosté.

„Zahajujeme skutečně mimořádnou akci, na kterou se městu podařilo získat dotaci ze Státního fondu životního prostředí a dotaci z Královéhradeckého kraje. Přípravu provázela spousta komplikací, takže jsme dotaci obdrželi až na základě třetí žádosti,“ řekla na úvod slavnostního aktu starostka města Hana Masáková.

Zhotovitelem stavby kanalizace a čistírny odpadních vod, s jejímž dokončením se počítá v roce 2013, je firma BAK stavební společnost z Trutnova. „Jedná se o firmu s bohatými zkušenostmi, proto věřím, že stavba proběhne bez větších komplikací a že tuto mimořádnou akci společně zvládneme a přispějeme tak k dalšímu rozvoji města,“ řekla starostka.

Spolu s Hanou Masákovou zahájili stavbu symbolicky poklepem na základní rouru výrobní ředitel firmy BAK Karel Laš (na snímku vlevo) a vedoucí oddělení vodního hospodářství krajského úřadu Zdeněk Štorek. (kl)

Podrobné informace k projektu najdete na straně 3

Snažíme se, aby vedle Kopidlna nepřišly zkrátka ani vesnice

Vážení spoluobčané,

nastává období vánočního shonu, následně však vánoční pohody, pro děti období očekávání a radosti. Každý se snaží zhodnotit rok, který končí, a připravit se na rok, který nás čeká. Také já provedu ohlédnutí za rokem 2011, v kterém jsme odvedli spoustu práce, a pokusím se Vám přiblížit práci, která nás čeká v roce 2012.

V každém čtvrtletníku jsem Vás průběžně informovala, jaké nejen kulturní, ale i investiční akce jsou provedeny nebo nás čekají. Všichni víte, že stavba Kulturně-vzdělávacího centra pokročila a v roce příštím se budeme těšit na ukončení stavebních prací a kolaudaci. Také projekt čistírky odpadních vod úspěšně pokročil přes výběrové řízení dodavatele k slavnostnímu zahájení stavby, která bude v roce následujícím v plném proudu. Dále pro-

jekt výstavby nových rodinných domů, kde po územním řízení čekáme na vklad pozemků do katastru nemovitostí, přivítá na přelomu roku nové majitele, tak i neplánovaná a firmou ČEZ vynucená oprava veřejného osvětlení nejen v obci Mlýnec, ale také v části Kopidlna je u konce. Za zmínku také stojí práce s novým územním plánem, kterému jsme věnovali velké úsilí, a novinkou v novém roce je zvýšení daně z nemovitosti a osvobození občanů od poplatků za odpad.

Co se týká akcí kulturních, byl rok 2011 pestrý a ani chystaný program pro rok 2012 nebude pokulhávat za uplynulým rokem. Chtěla bych, aby si občané i v dnešní úspěšné době našli trochu času pro kulturu, aby přišli podpořit práci, která není vidět, ale je za těmito akcemi odvedená.

pokračování na straně 2

Hana Masáková, starostka Kopidlna

Snažíme se, aby vedle Kopidlna nepřišly zkrátka ani vesnice

pokračování ze strany 1

Také probíhaly schůzky s občany z našich přilehlých obcí. Na všech těchto schůzkách se občané shodně dožadovali vyčíslení částky, která jde do daných obcí. Chtěla bych zde pouze zopakovat, že se nesnažíme žádnou obec šidit. V každé obci byla provedena investiční akce nebo se investiční prostředky vložily do projektů chystaných investičních akcí, v každé obci je veřejné osvětlení, snažíme se, aby při možnostech místního hospodářství byla provedena pravidelná údržba obce v přijatelných časových intervalech, aby v zimním období byly udržované silnice, v letních měsících posekaná tráva atp. Vždyť i v Kopidlně řešíme spoustu nedostatků – chodníky v celém městě jsou ve velice špatném stavu, nemluvíme o silnicích, škola každým rokem řeší, kam vložit investice tak, aby byly provedeny nejnutnější opravy – a to jsem vyjmenovala zlomek z toho, kam je potřeba investovat. Mojí snahou však je i v přilehlých obcích vyhovět požadavkům a řešit je, i když finanční možnosti jsou velice omezené.

Závěrem bych chtěla všem spoluobčanům popřát krásné a klidné prožití svátků vánočních, do nového roku mnoho štěstí, lásky, pohody a splnění všech tajných přání.

*Ing. Hana Masáková,
starostka Kopidlna*

Hlasujte pro Kopidlnu v soutěži měst o nejhezčí vánoční strom roku 2011 v České republice

Dejte hlas vánočnímu stromu
z kopidlenkého náměstí na stránkách

www.rozsvitimevasevanoce.cz/soutez

Pomůžete tak městu získat finanční
příspěvek na ekologické aktivity.
Hlasovat je možné nejpozději
do 31. prosince 2011

Kopidlnu končí rozpočet přebytkem, ted'ho čeká investičně náročný rok

Rok 2011 měl být pro město Kopidlnu rokem mimořádně velkých investic, především z důvodu čerpání dotací na Kulturní a vzdělávací centrum a výstavbu městské ČOV. Velkou investicí je i nové veřejné osvětlení v Mlýnci, na které bohužel dotace nejsou. Nakonec jsme však neprostavěli takovou částku, se kterou jsme počítali v letošním rozpočtu, a město tak bude v tomto roce hospodařit s přebytkem. Ušetřené peníze ovšem není možné použít na jiné, dříve neplánované projekty (např. opravy dalších budov, komunikací nebo chodníků). Celý přebytek hospodaření je nutné zapojit do rozpočtu roku 2012 s tím, že nerealizované stavební práce na výše uvedených plánovaných projektech pro letošní rok se nám přesouvají do roku příštího, který bude finančně velice náročný.

Vzdělávací centrum do října 2012

Rekonstrukci budovy bývalého muzea a její přestavbu na Kulturní a vzdělávací centrum provádí mnoho technických problémů, takže stavba v tomto roce neprobíhala dle našich představ. Vzhledem k tomu, že termín dokončení v říjnu 2012 je s ohledem na dotaci nepřekročitelný, tak nás, ale především dodavatele stavby čeká opravdu náročný rok, ale pevně věříme, že se vše včas podaří dokončit. V rámci této rekonstrukce bude v ulici Hilmarově vybudován nový vodovod, nové veřejné osvětlení a možná i oddílná kanalizační stoka. Jestliže v současné době jsou komunikace v ulicích Vackova a Hilmarova v nevyhovujícím stavu, tak po provedení dalších stavebních a výkopových prací se jejich stav pravděpodobně ještě zhorší. V roce 2013 bychom tedy měli počítat s rekonstrukcí těchto komunikací, ačkoli ve městě potřebuje rekonstrukci i většina ostatních komunikací a chodníků. V této oblasti má město skutečně velký dluh a není zatím v jeho finančních možnostech s tím mnoho udělat. Především rekonstrukce většiny komunikací a chodníků ve městě sebou ponese další vynucené náklady. Především postupné budování nové oddílné kanalizační sítě, rekonstrukce vodovodů, veřejného osvětlení apod.

Nové veřejné osvětlení

V obci Mlýnec a některých částech Kopidlna v současné době budujeme nové veřejné osvětlení. Jedná se zde také o vynucenou investici, protože v těchto částech města provádí společnost ČEZ posílení a výměnu své rozvodné sítě a tyto nové rozvody ukládá do země a zároveň odstraňuje již nepotřebné elektrické sloupky, které jsme využívali pro umístění lamp veřejného osvětlení. V následujících letech by tyto akce měly proběhnout i v Drahorazi, Pševsi a na Ledkově. Akce v Mlýnci by měla být dokončena v březnu 2012 a město by měla přijít na 3,5 mil. Kč.

Zahajujeme prodej stavebních parcel

Co se týká výstavby nové městské ČOV, tak této akci se věnuji v jiném článku tohoto vydání Kopidlenkých listů. Raději zde zmíním jinou plánovanou akci pro příští rok, která má dle mého názoru pro město velký význam. Jedná se o lokalitu pro nové rodinné domy. Na přelomu roku bychom chtěli zahájit prodej stavebních parcel, v roce 2012 vybudovat inženýrské sítě a v roce 2013 dokončit novou ulici výstavbou chodníků a komunikací. Zastupitelstvo města již stanovilo cenu stavebních pozemků ve výši 400 Kč za metr čtverečný. Cena byla určena s ohledem na ceny stavebních parcel v okolních obcích. Příjmy z prodeje těchto pozemků pokryjí necelých 50 % nákladů na zasilování lokality. Nejsme obec s lukrativní polohou 20 km od Prahy, a tak město musí výstavbu nové ulice dotovat ze svých prostředků. Předpokládané náklady na výkup pozemků a výstavbu nové ulice jsou okolo 12 mil. Kč. Prodej stavebních parcel by měl vyneset 5,5 mil. zbytek bude město doplácet ze svého. I přes finanční náročnost město musí zajistit stavební parcely pro mladé rodiny, jinak bude pokračovat odliv mladých lidí do okolních obcí, což je z dlouhodobého pohledu pro Kopidlnu nežádoucí.

Více peněz z daní pro obce

Z pohledu dalších možností evropských nebo státních dotací jsme s největší pravděpodobností své možnosti v probíhajícímu programovém období vyčerpali. Budeme mít nyní dost práce s tím, dokončit všechny rozpracované stavby. Zatím jen v očekávání vyhlížíme novelu zákona o rozpočtovém určení daní, která by měla narovnat nespravedlivé přerozdělování sdílených daní. Pokud by byla stanovena minimální hranice 7,8 tis. na jednoho obyvatele, tak by došlo k navýšení příjmu města o 1,7 mil. Kč ročně. Pokud by vláda přistoupila ke zrušení některých dotačních titulů a rozpuštění těchto peněz do daňových příjmů obcí, mohlo by si město Kopidlnu vylepšit svůj příjem ještě o mnoho víc (některé předběžné kalkulace uváděly částku okolo 5 mil. Kč). Vzhledem k tomu, že v současné době máme ročně k dispozici na investice částku mezi 8–9 mil. Kč, tak by se jednalo o výrazné posílení rozpočtu. S odkazem na počet obyvatel (2200) nemá město možnost čerpat dotace Programu rozvoje venkova, kde je hranicí právě počet obyvatel ve výši 2000. Co se týká Regionálního operačního programu, tak v ose 2.3 Rozvoj venkova již nejsou žádné prostředky, podmínky řady dotačních výzev z Operačního programu životního prostředí (např. na zateplení budov, rekonstrukce sběrného dvora apod.) bud' nesplňujeme, nebo jsou pro nás podmínky těchto výzev nevýhodné.

*Václav Šimůnek, místostarosta Kopidlna
(mezititulky KL)*

Výstavba městské čistírny

Vzhledem k tomu, že město zahájilo poslední etapu projektu „Kanalizace Kopidlno – Napojení sběrače „B“ a „BA“ na ČOV a výstavba městské ČOV“, tedy vlastní stavbu, tak bude určitě zajímavé si připomenout některé základní údaje.

Základní údaje o projektu:

Subjekty zúčastněné na projektu:

Rídící orgán:	Ministerstvo pro místní rozvoj
Zprostředkující subjekt:	Ministerstvo životního prostředí
Realizační orgán:	Státní fond životního prostředí
Příjemce podpory – investor:	Město Kopidlno
Provozovatel:	Vodohospodářská a obchodní společnost, a. s., Jičín
Zhotovitel:	BAK, a. s., Trutnov
Projektant:	VIS – Vodohospodářsko-inženýrské služby, spol. s r. o.

Celková struktura financování:

Náklady projektu celkem	83,5 mil. Kč
Dotace SFŽP z OPŽP	52,3 mil Kč
Dotace Královéhradecký kraj	5,0 mil Kč
Vlastní zdroje investora	26,2 mil Kč*

*město Kopidlno je plátcem DPH. Po vrácení DPH bude skutečná spoluúčást cca 13 mil. Kč

Termíny přípravy a realizace projektu:

Předložení žádosti o podporu:	13. 10. 2009
Rozhodnutí o přidělení dotace ze SFŽP:	5. 5. 2010
Podpis smlouvy o dílo – projektová dokumentace DSP a DZS:	DSP 5. 6. 2007 DZS 23. 7. 2008
Podpis smlouvy o dílo – zhotovitel stavby:	29. 9. 2011
Zahájení stavebních prací:	11/2011
Ukončení a předání díla:	11/2013

Současný stav

V současné době je část obyvatel města napojena na privátní ČOV, která byla vystavěna v souvislosti se záměrem rekonstrukce cukrovaru ve městě. Jedná se o čistírnu, která kapacitně několikanásobně překračuje potřeby města a nesplňuje ani technické požadavky současných platných předpisů. K této čistírně neexistuje přivaděč. Čerpání odpadních vod na čistírnu je řešeno provizorně potrubním mostem, který dříve sloužil jako teplovod. Část města je odkanalizována bez čištění přímo do řeky Mrliny, což má velmi negativní vliv na kvalitu vody v řece a životní prostředí vůbec.

Při slavnostním zahájení výstavby kanalizace se v obřadní síni sešli zástupci města Kopidlno a dodavatele stavby i další hosté, kteří se na přípravě akce podíleli.

Ve městě je nyní pouze jednotná kanalizace, což není ideální stav ani pro provoz nové čistírny. Do budoucna se počítá s postupným budováním oddílné kanalizace, ale je to samozřejmě otázka finančních možností města. Oddílná kanalizace bude nejspíše řešena v rámci rekonstrukce jednotlivých komunikací a ulic.

Technické řešení

Nově vybudovaná čistírna bude mechanicko-biologická s projektovanou kapacitou biologické linky 2200 EO (ekvivalentních obyvatel). Občané, kteří jsou v současné době napojeni na průmyslovou čistírnu potrubním mostem, budou v rámci stavby přepojeni na novou městskou ČOV. Podchytním volných výústí do řeky bude připojeno nově dalších 500 EO. Kromě vlastní čistírny odpadních vod vznikne 2300 m nové kanalizace, z toho 854 m gravitační kanalizace a 1446 m výtlačků. Součástí projektu je také výstavba dvou vedlejších a jedné hlavní čerpací stanice, příjezdová komunikace k ČOV v délce 25 m a potrubí odvádějící vyčištěnou

odpadní vodu do řeky v délce 585 m. Vlastní čistírna bude umístěna v prostoru před kořennou cukrovaru.

Hlavní cíle projektu

- Výstavba městské čistírny odpadních vod, která bude splňovat příslušné předpisy EU a České republiky a kapacitně bude odpovídat požadavkům města
- Výstavba nových sběračů a napojení stávající kanalizační sítě na novou ČOV
- Podchytní výústí, které jsou dnes vyvedeny volně bez čištění do řeky Mrliny
- Zlepšení kvality vody v řece Mrlině, ochrana životního prostředí

Závěrem

Výstavba nové městské čistírny a sběračů je daleko za finančními možnostmi města a bez získaných dotací by nebylo možné podobnou akci realizovat. Pravděpodobně se jedná o nejvyšší investici města v jeho novodobé historii. Vlastní stavba bude probíhat převážně mimo zastavěná území, proto by neměla výraznějším způsobem zasáhnout do běžného života občanů. Do budoucna se počítá s připojením místních částí Pševs a Drahoraz na novou čistírnu. Mlýnec by měl mít vlastní malou ČOV. Oba tyto záměry jsou zatím ve fázi studie. Jejich realizace není možná dřív, než se město vypořádá s dokončením městské ČOV v Kopidlně.

Václav Šimůnek, místostarosta Kopidlno

Ke sváteční atmosféře přispělo vystoupení dětí ze základní školy v Kopidlně.

Od Dušiček po Vánoce

Zase přišel ten zvláštní čas. Čas podzimních mlh, mrholení a silných nepříjemných větrů, které k nám nesou zimu. Již od Dušiček říkám, že Vánoce jsou za dveřmi. Je to zvláštní posmutnělé období, kdy vzpomínáme na své blízké, kteří už nejsou mezi námi.

Původ tohoto svátku je starobylý a astronomický. Už v pátém století před Kristem se tento den slavil. Byl to čtvrticí den, tedy den v půli mezi rovnodenností a slunovratem. Tento svátek je spojen i s anglosaským svátkem Halloweenu a historie sahá až k dávnověkým Keltům. Kelové tehdy dělili rok na dvě období – období hojnosti a období zimy a hladu. V listopadu pro ně začínala doba temna, byl konec období hojnosti, tepla a světla a začátek doby tmy, zimy a nejistoty. To byl ideální okamžik k předělu celého roku, k oslavám, hodování, ale také k rozjímaní a vzpomínání. Kelové obětovali bohům před nastávající temnou částí roku, aby se Slunce vrátilo, aby se člověk dožil nového jara. Modlili se k bohům za to, aby neonemocněli, vydržely jim zásoby a zima nebyla moc dlouhá a krutá.

Právě 31. říjen byl svátkem, kdy končil starý rok. Prvního listopadu začínala zimní polovina roku a zároveň keltský nový rok. S koncem roku se vzpomínalo na ty, jejichž život již skončil. Kelové dodržovali ve vztahu ke smrti a k pohřbu velmi přísná rituální pravidla a obřady. Věřili, že této noci je hranice mezi naším světem a světem mrtvých nejmenší. Této noci se domů údajně vracely duše zemřelých z předchozího roku a vyhledávají pomoc příbuzných, aby jim pomohli překročit hranici do Země mrtvých. Proto zapalovali ohně, aby se duše mrtvých mohly přijít ohřát, strávit noc se svými pozůstalými. Vyráběli svítilny z vydlabaných řep, aby duchům posvětili na cestu. Sami se převlékali do starých hadrů a malovali si obličej, aby se sami uchránili před vracějícími se zlými duchy. Podle keltského náboženství se jednalo o nejmagičtější noc v roce, která končila za úsvitu. Mrtví se vrátili do svých příbytků a temná moc pozbyla sil. Začal nový rok.

Poté co se k moci dostala katolická církev, byly oba svátky prolnuty tak, že se začal slavit jen jeden. Z toho je patrné, že keltský svátek mrtvých plynule přešel do „křesťanského“ svátku zesnulých. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. Dříve se také na Památku zesnulých peklo zvláštní pečivo, které připomínalo kosti a sloužilo k obdarování pocestných, žebráků nebo lidí v kostela mezi sebou. Pečivu se říkalo „dušičky“. Tento svátek je nyní rozšířen do celého křesťanského světa. Bez ohledu

na to, zda věříme, či nevěříme v „kouzelnou noc“, jak se také noci Dušiček říká, zapalujeme svíčku jako vzpomínku na ty, kteří již nemohou být mezi námi. Je to den, kdy si připomínáme ty, z nichž jsme vzešli, všechny nám drahé. Bohužel i „Dušičky“ se v dnešní komerční době stávají pro někoho buď povinností, nebo pro někoho příležitost dobrého obchodu s věnečky, svíčkami, květinami atd. A svíčky jdou s námi v tomto čase i dále.

V době brzkého stmívání potřebujeme naději, potřebujeme světýlko, které přichází s adventním časem. A zase zapalujeme svíčky. Přichází období plné mystiky, tajemna a kouzel. A v tento čas bychom se měli pokusit znovu objevit skutečný smysl a podstatu Vánoc. Ty byly odjakživa především duchovního rázu. Již dávno před příchodem křesťanství existovaly prastaré pohanské oslavy slunovratu. Byl to výjimečný den, kdy tma ztrácela vládu nad světlem a do našich životů se opět vrátilo světlo. A protože naše tělo, mysl a duše procházejí cykly, které kopírují rytmy přírody, měli bychom se jim přizpůsobit. Jaro a léto jsou obdobím zvýšené aktivity a růstu. Hledáme podmínky mimo nás, v okolním světě. Proto cestujeme, sázíme, stavíme atd. Na podzim a v zimě však začne ubývat světla a tepla. Vše v přírodě se zpomaluje, usíná a sbírá síly pro další jaro, pro období aktivity. Naši předkové tyto rytmy respektovali, ale my se jim bohužel vzdalujeme. Také bychom měli zpomalit a odpočívat.

Je to ideální období pro meditaci, modlitbu a pro hledání v sobě samých. V tomto období se někteří ptají po smyslu našeho života o cíli své cesty a orientují se na duchovní záležitosti. A tak by to mělo být. Adventní čas je zároveň nejlepší období pro setkání s rodinou nebo přáteli, na něž nemáme během roku čas. Pro návštěvu někoho, kdo je potřebný. Zůstal sám nebo je nemocný. Zapomeňte v této době alespoň na chvíli na staré spory a sváry a odpusťte těm, kteří vám ublížili. Dejte najevo svým blízkým, jak moc vám na nich záleží. Pokud odhodíte ješitnost a pýchu a pokusíte se vytvořit harmonii, pohodu a klid, může pohanská oslava příchodu světla přinést i do vašich duší svou symbolickou podobu. My všichni v sobě můžeme nechat zemřít kousek temnoty (třeba v podobě závisti, zášti, sebestřlosti či jiných negativních emocí) a nahradit jej světlem lásky a moudrosti. Ať nám svítí na životní cestu v tento čas.

Přeji vám za celou redakční radu Kopidlenkých listů krásný adventní čas, požehnané Vánoce a v novém roce pevné zdraví.

Jana Minářová

Vánoce přicházejí...

Tak už je to zase tady... Vánoce klepou na dveře a já opět nic nestíhám. Protože vánoční kolekce a čokoládoví čerti na mne vyhlíželi z regálů v supermarketech už od konce srpna, trochu mne to uspalo a já si pořád říkala, že je ještě dost času – vždyť venku je slunečný podzim, po sněhu ani památky – kdo by se staral o vánoční úklid, pečení cukroví nebo nakupování dárků?

Probudila mne až vánoční světýlka, která se postupně začala rozsvěcet v oknech protějšího paneláku. Páni – za tři týdny jsou Vánoce, a já nemám jediný dáreček, o umytých oknech a zadělaných těstech na cukroví ani nemluvě! O tom, že se Vánoce skutečně blíží milovými kroky, se patrně dozvěděla i naše televize, která se – jako v posledních třech letech naprosto pravidelně – rozhodla trucovat a už týden vytrvale na černé obrazovce hlásí, že se bude vysílat Pošta pro tebe. Na nás si ale nepříjde, letos jsme se rozhodli, že si o vánočních svátcích poradíme i bez ní a namísto okoukaných pohádek si na Štědrý večer pustíme koledy a pak si zahrajeme člo- věče, nezlob se nebo žolíky.

Vánoce mají být svátky klidu – to víme všichni už od základní školy, kdy jsme tuto větu jako žáci psali na tabuli v naději, že si učitelé dají říct a skutečně nás nebudou zkoušet. Proč to tedy nezkusit převést do praxe – kde je psáno, že musím mít napečeno osmnáct druhů cukroví, vyblýskaná okna, vyleštěné všechny skleničky po babičce, vyčištěné koberce, sporák vydrbaný ze všech čtyř stran a vymalovanou předsíň zrovna a přesně na Štědrý den? Stejně se vždycky semele něco, co mi mou práci zhatí – vzpomínám si na jedny povedené svátky, kdy náš pes třináctátého prosince zhltnul těsto na vánočku a systematicky poblínlal celý byt včetně zrovna vypucovaných koberců. Nebo když mi v čerstvě vymalované kuchyni na Štědrý den dopoledne vybuchl papírák a já seškrabovala v slzách ze stropu trosky rybích hlav (a to se ani nebudu šířit o tom, jak to u nás potom „vonělo“).

Jsou i jiné vánoční trapasy – jednou jsem v panice jedné příbuzné, která den po Vánocích přijela nečekaně na návštěvu a na kterou jsem s dárky ani nepomyslela, zabalila jako dáreček příšerného čtvrtmetrového keramického slona, aniž bych si uvědomila, že jsme ho od ní dostali k Vánocům předloni.

Letos jsem si předsevzala, že se – jak říkájí moje děti – hodím do klidu. U okna jsem zvolila opačný postup – napřed jsem pověsila světýlka, a až je budu po Vánocích sundávat, rovnou přitom okna umyji. A velký úklid jsem si přejmenovala z předvánočního na novoroční – a je to! Teď jen v klidu, upeču dva tři druhy cukroví, do vázy naaranžuji borové větve a svým blízkým koupím něco, z čeho budou mít opravdovou radost. A věřím tomu, že i tak (nebo právě proto) prožiji se svou rodinou krásné a spokojené Vánoce. A takové přeji i vám! Jarmila Nováková

Mlýnec získá nové osvětlení a kabelové elektrické vedení

V průběhu října byla ve Mlýnci zahájena dlouho očekávaná kabelizace venkovních rozvodů v obci. Byla vynucena častými poruchami elektrického proudu při větru a v zimním období, kdy větve stromů svým pohybem způsobovaly zkraty a opakované poruchy. Dále se ukázalo potřebné provést rekonstrukci místního osvětlení, které je v obci v nepřetržitém provozu od 60. let minulého století a již dávno nevyhovuje současným nárokům a potřebám.

Od vedoucího hospodářského odboru MěÚ Kopidlno p. Josefa Tomáška jsme se k pracím spojeným s kabelizací ve Mlýnci dozvěděli:

- rekonstrukce a instalace nového veřejného osvětlení v obci je vyvolaná akcí společnosti ČEZ Distribuce, a. s., která provádí kompletní rekonstrukci sítě NN do kabelového vedení
- pokládka kabelů veřejného osvětlení probíhá do společného výkopu s kabely společnosti ČEZ
- zhotovitelem akce je firma AZ Elektrostav, a. s., Nymburk
- dokončení díla jak pro ČEZ, tak pro veřejné osvětlení je do 31. května 2012
- v obci nebudou žádné sloupy, protože do země se přeloží i telefonní vedení pevných linek (osu)

Cyklostezku Greenway Mrlina představila v Kopidlně výstava

Od září do listopadu měli lidé v Kopidlně příležitost vidět ve vstupních prostorách městského úřadu výstavu, která mapuje přípravy k vybudování cyklostezky mezi Nymburkem a Jičínem, navazující na Labskou cyklotrasu. Výstava Greenway Mrlina je putovní, před Kopidlnem se představila v Nymburce, v současnosti ji mohou zhlédnout lidé v Jičíně. V překladu greenway znamená zelená cesta, jde tedy o cesty zelenou přírodou, někdy mohou mít i zelený povrch. Cyklistům zajišťují bezpečnou dopravu mimo silnice, význam mají také pro rekreační a sportovní vyžití v regionu.

Projekt plánované cyklostezky, která má propojit Středočeský a Královéhradecký kraj na trase Nymburk, Křinec, Rožďalovice, Kopidlno a Jičín, představil 3. listopadu v Kopidlně přímo autor výstavy, architekt Jan Ritter.

Část z asi dvaceti panelů je věnována historii mlynářství a původním mlýnům na Mr-

lině (z archivu Polabského muzea), z nichž mnohé už neexistují a nejznámější je dnes Bučický mlýn nedaleko Rožďalovic. Návštěvníci viděli staré mapy zobrazující původní meandry řek Mrliny a Labe, vize stezky Jakuba Krčína podle Sánského kanálu či varianty vedení tras mezi Nymburkem a Kopidlnem. Trasa z Kopidlna do Jičína vychází ze současné cyklotrasy KČT č. 14, ale iniciátoři z občanského sdružení Labská stezka usilují o nalezení ještě výhodnější varianty.

Návštěvníci výstavy se mohli seznámit s celým projektem, průběhem příprav ve fotografiích, na mapách a dalších dokumentech, ale viděli i bohatou fotodokumentaci různých doprovodných kulturních, vodáckých a turistických akcí, které Labská stezka připravuje.

Do Kopidlna přijeli v rámci představení projektu diskutovat také zástupci obou krajů, obcí a organizací, kterých se projekt cyklostezky dotkne. (kl)

„Rád bych v Kopidlně byl tím, kdo místním lidem pomůže ve farnosti vidět prostředí smysluplného života“

Nový správce farnosti, P. Mgr. Pavel Jäger

Když jsem psal do prosincových Kopidlenských listů r. 2007 a představoval tehdejšího nového duchovního kopidlenského farnosti P. Mgr. J. Novotného, netušil jsem, jak dlouho ve zdejší farnosti pobude. Nutno pochopit, že v současném 21. století už žádný kněz nebude setrvat ve farnosti desítky let, jako tomu bylo v dřívějších časech. Třeba P. Donát sloužil ve zdejší farnosti 45 let nebo ve Žlunicích P. Veselý 47 let či v nedalekých Kněžicích P. Suchánek 39 let, ve Vysokém Veselí P. Koukal 34 let a další. Je jiná doba, i postavení kněze v současné společnosti je jiné než v minulém století, každý kněz se dále vzdělává, má o svém povolání určité představy, které chce naplnit apod. A ne každé místo-farnost k tomu dává předpoklady.

K 31. červenci 2011 odešel z kopidlenského farnosti po čtyřech letech svého zdejšího působení duchovní správce P. Mgr. Novotný do nedalekého Jičína jako farní vikář a dekretem diecézního biskupa královéhradeckého se stal administrátorem Římskokatolické farnosti – děkanství Kopidlno P. Mgr. Pavel Jäger.

Možná trochu pro vysvětlení je vhodné uvést, co si pod „Římskokatolickou farností – děkanství Kopidlno“ představím.

Jedná se o právnickou osobu, která je samostatným právním subjektem s právomocemi a odpovědnostmi, má svoje statistické IČ a zastupuje ji dekretem biskupství po stránce duchovní, hospodářské a právní příslušný správce.

V důsledku nedostatku nových nástupců kněží v okolních farnostech byla jejich správa postupně předávána farnosti v Kopidlně. Roku 1964 se tak připojila farnost Vršce, r. 2004 farnost Žlunice a r. 2006 farnost Kněžice. Z praktických důvodů pak diecézní biskup rozhodl od 1. 1. 2008 o právním sloučení všech zmíněných farností do jediné. V současné době kopidlenská farnost s farním kostelem sv. Jakuba zahrnuje více než 20 obcí nebo jejich částí.

Stručně shrnuto v moderní mluvě „ředitel“ kopidlenského farnosti, v našem případě nyní P. Mgr. Pavel Jäger, má na starosti nejen duchovní život ve farnosti (bohoslužby, výuku náboženství, pohřby a další), ale také materiální správu a údržbu všech kostelů a kaplí, které přísluší do farnosti. Nemovitostí, o které je nutno se starat, je celkem osm a nejsou to žádné „ministavby“, ale velké objekty, které pro svůj staletý věk stále potřebují velkou údržbu.

A jak se s tím vším P. Pavel vypořádá, jaké má představy o svém novém působení a co vše nám o sobě prozradí, nechávám dále na něm.

Děkuji za oslovení i za přímo „majetko-právní“ představení farnosti. Sám se musím přiznat, že i na mě takový výčet kostelů i spádových obcí působí impozantně. Na druhou stranu mi přijde paradoxní, jak se kostel, který je vlastně jen druhotným projevem náboženského života, protlačil do popředí zájmu. Jako by platilo, že v dnešní době je na něm farnost závislá. Zkušenost z farností, které jsem poznal a které mají některé své kostely celoročně zavřené, hovoří o opaku. Jejich život mi přijde mnohem pestřejší než uzavřený prostor mezi kamennými zdmi.

Kostely jsou pro mě svědectvím ochoty a štědrosti místních obyvatel. Nejen co se týče jejich výstavby před mnoha sty lety, ale i jejich (pravidelné) údržby a užívání. Dnešními slovy bych řekl, že kostely vždy tvořily výraznou část společensko-kulturního života obce. Svým vzhledem nastavily měřítko pro duchovní i umělecké citění místních lidí. Jejich prostřednictvím se mnozí setkávali s malířským, sochařským, hudebním i řečnickým uměním a to se promítalo do jejich vlastního vkusu. Přeci jen, kdo měl možnost sledovat a naslouchat něčemu kvalitnímu a smysluplnému, nespokojil se doma s kýčem. Pokud se rozhlednu po kostelích v naší farnosti, u některých mám pocit, že jejich společenská a kulturní role už dávno skončila. Ale to dnes není problém pouze kostelů...

Popsat život naší farnosti nyní ještě nedokážu. Bydlím zde jen krátce. Stejně tak nejsem schopen rozumně zformulovat, co mohou lidé z farnosti nabídnout ostatním. Zatím mi schází potřebné poznání, znalosti a zkušenosti. Křesťanství se vždy snažilo pomáhat člověku hledat odpovědi na otázky, které si kladl. Rád bych tomu byl věrný, jenže mnoho o místních lidech nevím – jaký je jejich žebříček hodnot, čemu dávají v životě přednost, z čeho mají strach, v čem vidí kulturní a nad-

časové hodnoty, o co se v životě mohou opřít. Už pár měsíců se to snažím poznat, ale oči vidně to bude ještě trvat.

Nemyslím, že naplním sladce romantické představy o faráři na malém městě, který všechny zná, s každým prohodí pár slov, zemědělcům poradí, co zasadit, zedníkům, jak namíchat maltu. Stejně tak doufám, že se nebudu podobat kněžským tragikomickým karikaturám z Jiráskova Temna. Zřejmě však budu takový, jací budou lidé v mém okolí. Pokud společně s nimi budu mít příležitost rozvíjet své duchovní, společenské, kulturní nebo vlastivědné poznání, rád toho využiji. Přeci jen i já jsem měl možnost v životě poznat, že trojboj práce-jídlo-televíze není náročný, ale od svého života očekávám víc.

Být křesťanem pro mě znamená využít každý den, který mám. Snažím se v životě žít podle jiného žebříčku hodnot, než o kterém čtu v novinách. Pro jedny sice jsem pánbičkářským bláznem, pro příznivce „magického tajemna“ zase rozumářským kritikem. Nemám však potřebu ostentativně působit exoticky. Chci žít podle své víry. Názorové konfrontace se nebojím. Kdyby jí nebylo, neměl bych na sobě co měnit. Rád bych v Kopidlně byl tím, kdo místním lidem pomůže ve farnosti vidět prostředí smysluplného života. Rád bych jim pomáhal důvěřovat Bohu i pojmenovat neosobní „duchovno“.

Jak jsem naznačoval na začátku, myslím, že o farnosti mnohem více než kostel vypovídají samotní lidé. Během svého působení v Kopidlně bych rád dělal vše pro to, aby tomu tak bylo i zjevně.

Pavel Jäger

Děkuji P. Pavlovi za představení svého poslání a vizí ve funkci správce farnosti kopidlenského a na závěr ještě s jeho svolením uvádím několik osobních dat.

Narodil se v r. 1983, jeho domovem je Žamberk. V letech 2002–2008 absolvoval Katolickou teologickou fakultu na Karlově univerzitě v Praze. Následně vykonával roční jáhenskou službu v Kutné Hoře. Na kněze byl vysvěcen v katedrále sv. Ducha v Hradci Králové 27. 6. 2009 a jako kněz byl ustanoven farním vikářem opět v Kutné Hoře. Od 1. 8. 2010 byl ustanoven farním vikářem v Novém Městě nad Metují a od 1. 8. 2011 je ustanoven administrátorem (správcem) farnosti v Kopidlně.

Otcí Pavlovi přejeme v jeho prvním samostatném působení zde v Kopidlně mnoho úspěchů a věříme, že mezi námi a s námi vydrží více let než jeho nedávný předchůdci.

Vladimír Turek

K ŘÍJNOVÉMU VÝROČÍ vzniku samostatného československého státu položila starostka města Ing. Hana Masáková vzpomínkové věnce k pomníku T. G. Masaryka u základní školy a k pomníku padlým na náměstí.

Myslivost na Kopidlensku

Právo myslivosti jako součást jedné z nejstarších lidských činností mělo, resp. stále má, v historii zákonodárství velmi dlouhý vývoj.

Tímto vývojem prošlo i místní MS Bažantnice Kopidlno. MS Kopidlno sdružuje 20 členů, jejichž věkový průměr je 57 let. Hospodář na výměře 2242 ha. MS řídí pětičlenný výbor. V mysliveckém roce 2010 se slovalo 14 srnců, 12 srn, 10 srnčat, 36 ks černé zvěře, 20 zajíců, 20 ks bažanta kohouta, 17 lišek.

Loví se zvěř pouze věkově nevyhovující, stará a k chovu nevhodná, V MS Kopidlno dbáme především na to, abychom udrželi pro další roky stálý počet kmenového stavu této volně žijící zvěře. Ulovená zvěř se prodává za účelem pokrytí finančních nákladů na provoz sdružení. Členové ročně odpracují přes 1000 brigádnických hodin na obnově MS zařízení a obnově zeleně. Bohužel ale chybí mladí lidé, kteří mají zájem o přírodu a o volně žijící zvěř. Otu je nutné pečovat, protože by v dohledné době nemusela být už žádána.

Hospodář MS Kopidlno

Ryby s nejlepší pověstí na Zrcadle

Ve dnech 4. a 5. listopadu proběhl výlov mlýneckého rybníka Zrcadlo.

Čtyři profesionální rybáři a sedmnáct pomocníků po oba dny pilně pracovalo. Dovléci sítě plné ryb přes celý rybník do loviště a odtamtud je postupně vytahat není lehká práce, obzvláště když se teplota pohybuje jen pár stupňů nad nulou.

Po jarních problémech s úhynem ryb bylo vyloveno celkem 1226 q, z toho bylo 95 % kapra o průměrné váze 3,1 kg a 5 % byli amur, tolstolobik, lín, štika a candát.

Na práci rybářů se jezdí dívat lidé z blízkého i dalekého okolí a téměř každý využije možnost si přímo na hrázi koupit čerstvě uloveného kapra či štika. Však také mlýnecké ryby mají tu nejlepší pověst!

A je hodně takových, co chtějí rybářskou práci také zkusit, a proto ve chvíli, kdy rybáři ukončí svoji práci a ozve se povel „hoří“, se vrhnou do bahna a lépe či hůře vybaveni spěchají posbírat ryby zbylé v kalužích a bahně. Svých úlovků si jistě váží, však riskují své zdraví a někdy skoro i život! (kl)

Zprávy ze základní školy

Žáci rozvíjeli dobré vztahy,
zůstali 24 hodin pohromadě

Naší škole se ve výběrovém řízení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy podařilo získat grant v oblasti prevence společensky nežádoucích jevů. Ministerstvo prvořadě poskytovalo peníze na školení pedagogů. Pedagogové naší školy byli proškoleni na semináři doc. PhDr. Vacka „Negativní vlivy na současnou mládež“ a na semináři „Minimum prevence“ pana Mgr. Petra Dřínovského. Další peníze byly určeny na školení výchovného poradce a školního metodika prevence.

Součástí projektu, za který jsme získali grant, byly ale také aktivity, na které jsme peníze nedostali. Šlo například o přednášku „AIDS a vztahy“, která měla obrovský pozitivní ohlas u našich žáků. Dále přednášky „Prevence úrazů“ občanského sdružení Život bez bariér, celou řadu besed a exkurzí s Policií ČR Jičín. Dívky měly možnost zeptat se na osobní problémy při besedě „Čas proměn“, kterou doprovázela řada dalších aktivit.

V neposlední řadě jsme připravili pro naše současné šestáky adaptační kurz „24 hodin spolu“, při kterém prožili řadu aktivit rozvíjejících dobré vztahy a spolupráci ve třídě, seznámili se s novým třídním učitelem, vyzkoušeli si různé problémové role a v rámci četných her a aktivit prokazovali své místo v kolektivu. S žáky jsme společně přespali ve škole. Třebaže na kurz škola peníze nezískala, byl pro žáky zdarma. Ráda bych poděkovala zaměstnancům školní jídelny a vedoucí paní Vrbové za pomoc a poskytnutí vynikající večeře a snídaně.

Mgr. Hana Hlaváčková,
školní metodik prevence

V pondělí 5. 9. 2011 začal adaptační pobyt pro žáky 6. třídy. Potřebovali jsme učení na úterý, svačinu a spacák nebo karimatku a šátek.

Sešli jsme se v tělocvičně. Udělali jsme kruh, sedli jsme si a povídali si o šikaně. Potom jsme šli hrát hry do parku. V parku jsme si napsali testík. Pak jsme si hráli s míčem, než paní učitelka připravila úkoly na hru. Chvilku potom jsme si připravili šátky. Vytvořili jsme trojice. Dva si zavázali oči šátkem a třetí je vedl. Když jsme přišli k prvnímu úkolu, tak jsme si měli vyměnit 2 věci mezi sebou, například: čepici, mikinu. Šli jsme dál. Jako druhý úkol jsme měli nakreslit prasečího mutanta poslepu. Pak bylo 6 dalších úkolů. Začalo pršet a museli jsme jít rychle do školy. A protože pršelo, nemohli jsme si opéct párky. Tak nám je paní učitelka ohřála v mikrovlnce. Po večeři jsme šli do tělocvičny hrát hry, někdo byl na počítačích nebo sledoval film „Jak vycvičit draka“. Po setmění jsme šli stezkou odvahy z tělocvičny do třetího patra. Když jsme ji prošli, tak jsme šli spát. Paní učitelka nás vzbudila a šli jsme na snídani. Celý den se mně moc líbil, nejvíc asi spaní ve škole.

Luboš Aust, žák 6. A

V pondělí 5. 9. jsme v 7.30 hod. přišli do školy, ale neučili jsme se. Celý den jsme strávili s třídní učitelkou a hráli jsme hry. Těch bylo hodně. A pak jsme si povídali o šikaně. Šíkana je fyzická a psychická. Na adaptačním kurzu jsme se hodně skamarádili. Po obědě jsme šli do parku, kde jsme hráli na slepou bábu. Při procházce parkem začalo pršet, tak jsme šli do školy a buřty jsme si museli udělat v mikrovlnce. Potom jsme mohli jít na počítač. Někteří koukali na film „Jak vycvičit draka“. Měli jsme i stezku odvahy. Před stezkou jsme hráli ještě některé hry, které mě bavily. A pak byla stezka odvahy, při které se nikdo nebdál. Spát se mně ale vůbec nechtělo. Před spaním jsme si ještě chvíli povídali. Celý den byl moc pěkný.

Soňa Přenosilová, žákyně 6. A

Informace
ze základní školy

Statistické údaje školy k 30. 9. 2011:

Počet žáků školy:	240	122 dívek a 118 chlapců rozdělených do 11 tříd (5 tříd na I. a 6 na II. stupni)
Počet dětí MŠ:	80	47 dívek a 33 chlapců rozdělených do 3 oddělení
Počet dětí ve školní družině:	60	rozdělených do dvou oddělení po 30 žácích
Učitelé ZŠ:	18	17 žen a 1 muž, 14 pracuje na celý a 4 na částečný úvazek, 2 kolegyně jsou důchodového věku
Učitelky MŠ:	6	6 žen, po dvou v každém oddělení
Vychovatelky školní družiny:	2	1 pro každé oddělení školní družiny
Personál školní jídelny:	5	4 kuchařky a 1 vedoucí ŠJ
Uklízečky:	4	Po jedné v každé budově školy
Školník:	1	
Účetní:	1	

Zájmové útvary ZŠ:	11	Literární, výtvarný, paličkování, Vratné lahve – dramatický, háčkování, flétna, šachový, včelařský, pěvecký, keramika, dramataček
Zájmové útvary v MŠ:	5	Keramika, flétna, pohybový, výtvarný, logopedie
ŠVP pro předškolní vzdělávání:	1	„Hrou poznáváme svět.“
ŠVP pro základní vzdělávání:	1	„Čemukoli se učíš, učíš se pro sebe.“
ŠVP pro zájmové vzdělávání:	1	„Kdo si hraje, nezlobí.“

Chystané akce:

1. Zájezd žáků školy do Šwidnice (16. – 18. 12. 2011)
2. Zájezd vybraných žáků školy na jazykový a poznávací pobyt do Anglie (prosinec 2011)
3. Zápis do 1. třídy (20.1. 2012)
4. Školní lyžařský zájezd (26. 2. – 2. 3. 2012)
5. Jarní sběr papíru, PET lahví a víček
6. Návštěva polských žáků v Kopidlně (29. – 31. 3. 2012)
7. Den otevřených dveří (31. 3. 2012)

O dalších aktivitách naší školy se můžete průběžně informovat na našich webových stránkách: www.zskopidlno.cz. Na závěr kalendářního roku děkujeme zřizovateli, radě města, zastupitelům, ale i rodičům a veřejnosti za přízeň a podporu, kterou nám věnovali v uplynulém roce. Do nového roku 2012 přejeme všem hodně zdraví, spokojenosti a úspěchů.

Za ZŠ a MŠ Kopidlno Jana Hladíková

Zprávy ze základní školy

Školáci z Kopidlna si užili víkend s polskými dětmi

Česko-polský projekt „Tu a tam kamarády mám“ realizují partneři: obec Świdnica a město Kopidlno prostřednictvím základní školy ve Witoszówě Dolním a základní školy v Kopidlně. Aktivita probíhá v rámci Operačního programu příhraniční spolupráce Česká republika – Polská republika 2007–2013. Projekt získal dotaci z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Hlavním cílem projektu je vzájemné poznávání, navazování kontaktů a přátelství, integrace žáků a učitelů z partnerských škol a jazyková výuka.

Víkend od 17. 6. do 19. 6. navštívili naši školu polští kamarádi a na oplátku odjela 30členná skupina žáků naší školy a pedagogického doprovodu na výměnný pobyt do polské Świdnice. Program pobytu byl velice pestrý – žáci měli možnost vidět školu i sportovní halu svých polských kamarádů, zhlédnout palmový skleník v Lubiechowě a zámek Książ nebo se zapojit do nejrůznějších sportovních a kulturních akcí.

Polsko očima dětí

23. 9. v 6:30 jsme se sešli před sokolovnou. Všichni se těšili, až přijede autobus. Cesta byla dlouhá, ale zato jsme měli krásný výhled. Do Polska jsme dorazili včas, přesně v 10:30. Všem spadla čelist, když jsme uviděli ten krásný, luxusní hotel. Vešli jsme dovnitř a všem se tam moc líbilo: recepce, gauče a jídelna, ale to nebylo všechno – ty nádherné pokoje, ve kterých jsme bydleli, byly úžasné. Potom každý dostal klíče od pokoje. Bydleli jsme po šesti. Všichni byli nadšení, protože snídaně byla obrovská, mohli jsme si vybrat, co jsme chtěli: párek nebo housku, zeleninu a bylo to moc dobré.

Po snídani jsme čekali na polské děti. Když jsme se dočkali, tak jsme se přivítali a polská paní učitelka nám rozdala lístečky. Na těch lístečkách bylo číslo družstva, v kterém máme být. Když jsme se rozdělili, tak jsme šli do druhého patra a tam jsme si měli přečíst pohádku o Rumcajsovi. Každé družstvo mělo jinou pohádku, naše družstvo mělo pohádku Jak Rumcajs utopil draka. Po obědě jsme se dozvěděli, že tu povídku budeme hrát na konci víkendu.

Potom jsme dělali keramiku a mohli jsme si vybrat mezi polskými bajkami. Když jsme to dodělali, šli jsme na chvíli do pokojů. Večer byla opékačka, vlastně večeře. A nakonec

jsem byli v prvním patře na diskotéce. Pak jsem šla spát.

Druhý den ráno nás paní učitelka vzbudila v 7:30. Když jsme se oblékli, tak jsme šli na snídani. Potom jsme počkali na polské děti a jeli jsme do Świdnice na výlet a na nákupy.

První zastávka byla v kostele. Jen pro zajímavost, tento kostel byl postaven jen ze dřeva a postavili ho za deset měsíců. Potom jsme byli v katedrále a měli jsme půl hodiny času na nákupy. Po nákupech jsme nasedli do autobusu a jeli do skleníku a na zámek Książ. Cestou zpět jsme se stavili na oběd o třech chodech. V hotelu jsme měli trochu volna a samozřejmě byla večeře a po večeři zase diskotéka. Nakonec jsme šli spát.

Třetí den ráno nás paní učitelka vzbudila o něco dříve a byla snídaně, polské děti byly na mši, takže přijely až v jedenáct hodin. Po obědě jsme jeli domů, cesta byla dlouhá, ale to vůbec nevadilo. Celý víkend se mi moc líbil a byla jsem moc spokojená.

Sára Pluhařová, 6. B

Ráno v půl sedmé jsme jeli od sokolovny do Polska. Jeli jsme asi tři a půl hodiny. Cesta byla dlouhá, ale v půli cesty jsme museli zastavit, protože pan řidič se musel podívat na mapu. Tak jsme se mohli jít protáhnout. Byli jsme už v Polsku. Neměli jsme co dělat, tak jsme mávali na auta, která jela kolem, a někteří řidiči nám zamávali i zatroubili. Asi po deseti minutách jsme jeli dál.

Když jsme přijeli do Lubachowa, všichni koukali, protože to byl moc pěkný hotel. Chvilí jsme čekali venku a pak jsme šli dovnitř a rozdělili jsme se na skupiny po šesti. Já jsem bydlela dole a byla jsem se podívat nahore, tam byly větší pokoje než dole, ale mně to nevadilo. Mohli jsme si vybalit a za chvíli jsme šli na snídani. K snídani byly párky, ale kdo nechtěl, nemusel, protože byl obložený tác se zeleninou, se salámy, nějaké marmelády, nutella, dva druhy čaje – černý a ovocný – byla tam i káva, a dokonce i mléko. Po snídani jsme si šli vybalit věci.

Potom přijely polské děti a všichni jsme šli za nimi ven. Paní učitelky z Polska mluvily a překladatel překládal. Mluvili třeba o tom, že doufají, že se nám tam bude líbit a že od nich brzo neutečeme. Potom jedna paní učitelka přinesla krabičku s papírky a každý si vylosoval jeden papírek. Byly barevné a na nich ještě čísla, podle toho jsme se rozdělili do skupin. Každá barva měla tři čísla. Červená barva šla nejdřív na vymýšlení pohádky a ostatní mohli jít na keramiku nebo jít malovat na plátno. Po obědě jsme měli volnou hodinu a potom jsme šli nahoru, abychom se vystřídali ve všech činnostech. Ti, co ještě nedělali pohádku, ji nacvičovali. Já jsem byla malovat na plátno, protože na keramice nebylo místo. Když jsme domalovali, tak jsme měli dvacet minut času. Tak mně a moji kamarádce Lucce řekli, abychom si šly udělat keramiku.

pokračování na straně 10

Zprávy ze základní školy

pokračování ze strany 9

Po večeri byla diskotéka. Polské děti asi v osm hodin odjely a všichni jsme se šli umýt a spát. Druhý den nás vzbudili v sedm hodin ráno a my jsme se měli rychle nasnídat a sbalit si věci na výlet. Vyjždělo se asi v půl deváté. Jeli jsme se podívat na jejich školu. Měli menší třídy a lavice. Každý seděl v lavici po jednom. Potom jsme šli do tělocvičny. Mají moc velkou halu. Potom jsme jeli do kostela, bylo to moc pěkné. Pouštěli tam vyprávění o kostelu a pustili nám ho i česky. Z kostela jsme jeli do katedrály. Tam nám paní vyprávěla o katedrále. K obědu byla hrachová polévka a jako druhé jsme měli hranolky s řízkem a ještě jsme měli dezert, banán politý čokoládou. Na obědě jsme byli v restauraci, byla to taková plocha na rybníce. Bylo to tam moc pěkné. Po obědě jsme jeli do skleníku. Byl moc hezký. Ze skleníku jsme jeli na zámek a pak na ubytovnu. Po večeri byla diskotéka.

V neděli ráno nás vzbudili v osm hodin. Po snídani jsme si sbalili, polské děti přijely déle, protože byly v kostele. Rozdělili jsme se do skupin jako v pátek a vyráběli jsme si z krepového papíru kostýmy na pohádku. Každá skupina zahrála kousek pohádky o Rumcajsovi. Když všichni zahráli pohádku, mohli jsme si dělat, co jsme chtěli. Potom jsme šli na oběd. K obědu byla bramborová kaše s řízkem, ale řízek byl přepečený. Dostali jsme i hrušku. Po obědě jsme dostali svačtinové balíčky na cestu. Po cestě jsme zabloudili, ale ne moc. Přijeli jsme asi v půl sedmé.

V Polsku se mi nejvíce líbilo, že jsme měli každý večer diskotéku. Moc hezké byly i pokoje. Třídy měly polské děti mnohem menší, než jsou ty naše, ale sportovní hala byla mnohem větší, ta naše by se do ní lehce vešla. Neměli v ní ale provazy ani tyče, to proto je u nás zaujaly ty naše. Líbil se mně i výlet na přehradu.

Aneta Krulichová, 6. A

Co si pamatují z vyprávění o Polsku

V 6:30 byl sraz u sokolovny. Odjeli autobusem do Polska. Cestou se zastavili při cestě a měli přestávku. Cesta do Polska jim trvala 3 hodiny. Prý byla cesta docela dlouhá. Když dorazili do Lubachowa, tak se ubytovali v hotelu. Byl prý moc hezký. Druhý den se ráno probudili, čekali na Poláky, když přijeli, tak se nasnídali i Češi. Pak jeli na výlet do Świdnice na zámek, který byl celý ze dřeva. Použili na něj 2200 dubů. V tom zámku byly obrovské varhany, velké jako některé třídy u nás na druhém stupni. Ten zámek byl větší než škola druhého stupně. Po prohlídce se vrátili zpátky do Lubachowa. Navečeřeli se a šli spát. Bydleli v hotelu po šesti. Třetí den, takže v neděli, je paní učitelka vzbudila kolem půl osmé. Nasnídali se a šli tvořit pohádku. A večer se vrátili do Čech, ale měli zpoždění asi půl hodiny. Z vyprávění jsem slyšel, že by to mohlo být delší a že to bylo moc pěkné.

Lukáš Klaban, 6. A

Mikulášská nadílka v základní škole.

Z tvorby literárního kroužku ZŠ na téma zima

Brusle, lyže sánky,
na svou chvíli čekají,
čepičky a šálky
děti už si chystají.

Bílá koule sněhová,
malá vločka ledová,
staré dobré kamarádky
v zimě mají diskohrátky.

Sluníčko nám hřeje tváře,
voda kape z okapu,
to jen rampouch tiše pláče,
mráz už chystá odplatu.

Bílý koník už se těší,
jak s Martinem krajem běží,
bílý snížek rozhazují,
děti už je vyhlíží.

Kateřina Hladíková

Zima je studená, krásná a bílá
Studená svými rty,
krásná svým sluncem
a bílá svým sněhem
Nastává v prosinci na svátky vánoční
Do srdcí klid přináší
do duší lásku vnáší
a všude kolem jsou si lidé blízcí.

Tereza Komárková

Zima se k nám vkrádá, s podzimem se hádá.
Podzim stále prohrává, proto se však nevzdává.
Zima ale vítězí, nechce žádné příměří.
Všude už je bílý sníh, děti jezdí na saních.
Všude cítím emoce, blíží se k nám Vánoce.

Alena Fišerová, Aleška Jeňková

Sdružení rodičů a přátel školy uspořádá vlastní ples

Sdružení rodičů a přátel školy je dobrovolnou organizací s právní subjektivitou. Členem organizace se může stát každý, po zaplacení příspěvku, jehož dítě navštěvuje mateřskou nebo základní školu v Kopidlně a dosáhl 18 let věku.

Hlavním úkolem je zajištění trvalého vztahu mezi školou, tedy celým personálem školy, a na druhé straně pak zejména rodiči žáků školy. Příspěvek byl schválen na výboru SRPŠ a již několik let zůstal nezměněn a činí 150 Kč. Příspěvek je placen za rodinu, v případě několika sourozenců pak platí vždy ten mladší ze sourozenců.

Hlavním příjmem SRPŠ jsou členské příspěvky. Dalším příjmem je pak grant poskytovaný městem Kopidlnem. Z příspěvků jsou pak hrazeny cestovní náhrady žáků na různé aktivity spojené se školou, jako příklad lze uvést různé vědomostní soutěže, sportovní turnaje. Nemalé částky jsou pak poskytovány jako příspěvky na školní výlety nebo na plavání. Další část peněz se poskytuje jako příspěvky na nákup odměn pro nejlepší žáky školy, příspěvky na školní besídky a např. Mikulášskou nadílku.

Podíl sdružení je samozřejmě finanční, ale vždy i organizační - rodiče se účastní jako dozor při výletech dětí z nižších tříd, organizačně se podílejí na pořádání akcí Rej čarodějnic a Mikulášská nadílka, zajišťují slavnostní předání vysvědčení žákům 9. tříd, zajišťují občerstvení na třídní besídky a jiné. Nově se SRPŠ zapojilo do česko-polského projektu „Tu a tam kamarády mám“.

Výdaje z rozpočtu SRPŠ jsou poskytovány však pouze dětem, jejichž rodiče složením příspěvku vstoupili do SRPŠ.

Pro školní rok 2011-2012 bylo členy SRPŠ odsouhlaseno použití příspěvku na konání akce Mikulášská nadílka, vánoční šachový turnaj, vánoční turnaj ve florbalu a vánoční besídka, kde SRPŠ je organizátorem akcí spolu se základní školou. Tyto akce jsou spolufinancovány městem Kopidlnem.

Vzhledem k současnému stavu financí a s předpokládaným zdražováním se výbor SRPŠ rozhodl uspořádat pro získání dalších finančních prostředků Ples SRPŠ. Termín konání plesu byl stanoven na 18. února 2012. Financování plesu proběhne z vlastních zdrojů a částečně za pomoci sponzorských darů. Nemalou účast v pořadatelské přijala i Základní škola Kopidlna, kdy v rámci výtvarné výchovy budou děti vytvářet plakáty, zvoucí na ples. Nejlepší výtvary budou vyvěšeny v Kopidlně a okolí a jejich autoři budou odměněni. Žáci ZŠ se pak zapojí do příprav plesu pomocí výzdoby sálu. Tímto Vás výbor SRPŠ zve na připravovaný ples.

Veškeré prostředky a možnosti sdružení jsou v souladu s účelem, k němuž je sdružení založeno – zajistit spolupráci vedení školy s rodiči žáků.

Alexandr Petr, DiS., předseda SRPŠ

Keramický betlém vyrobený žáky základní školy ve volitelném předmětu keramika.

Adventní setkání

Kulturní komise města Kopidlno uspořádala ve čtvrtek 1. prosince v podvečer v zasedací místnosti v přízemí městského úřadu besedu se správcem kopidlenké farnosti Mgr. Pavlem Jägerem nejen na téma adventních zvyků. Pro všechny návštěvníky byly nachystány zákusky, uvařena káva a čaj.

V úvodu besedy byla na stole zapálena svíčka na adventním věnci a pak jsme již všichni naslouchali výkladu P. Jägera o tom, co vlastně adventní doba znamená – je to doba očekávání narození malého Ježíška, přechod ze tmy do světla, tento přechod vlastně symbolizuje postupné rozsvěcení svíček na adventním věnci. P. Jäger měl připraveno i několik citátů z Bible, které se k tématu vztahují. Pak jsme si všichni povídali o tom, jak je důležité si v dnešní uspěchané době udělat čas na sebe a své blízké, ale třeba i o výchově dětí, školách, údržbě a provozu kostelů a všelichem jiném.

A protože na všem se má hledat něco dobrého, na tom, že nás besedujících bylo jen jedenáct, bylo pozitivní, že jsme mohli všichni sedět u jednoho stolu a měli jsme k sobě – alespoň pro tento večer – blízko. (JaN)

Mikulášský rej ovládl náměstí

I když je to k neuvěření, zase se překulil celý rok a kopidlenské náměstí ovládly nebeské a pekelné mocnosti, zastoupené čerty, anděly a Mikulášem. V pátek 2. prosince uspořádala totiž kulturní komise města mikulášskou nadílku.

Už před pátou hodinou odpolední se začali po městě rojit malí čertíci a andělíci v maskách i bez masek, doprovázení rodiči i prarodiči, až se všichni shromáždili kolem vánočního stromu u sousoší. Po několika soutěžích pro děti i dospělé, které dětem přichystala čertice s malým zlobivým čertíkem, všichni společně od-

počítali rozsvícení vánočního stromu. Když se strom rozzářil, přišel Mikuláš se svou družinou. Děti pak byly za básničky a písničky odměňovány perníčky, čokoládou a dalšími dobrotami a ty, které přišly v masce, dostaly ještě zvláštní odměnu. Na závěr děti s čerty udělaly na náměstí velký kruh a všechny slibovaly, že nebudou zlobit a budou doma pomáhat.

V průběhu večera mohli všichni zahnat zimu horkým čajem, který se podával zdarma. Naštěstí nám počasí přálo a mrholit začalo až po skončení akce, když už bylo vše uklizeno. (JaN)

Zprávy ze zahradnické školy

Mistrovství republiky v orbě
v Postoupkách u Kroměříže

Okolo 6000 diváků zavítalo v sobotu 24. září 2011 na 38. ročník mistrovství České republiky v orbě, které se konalo v Postoupkách u Kroměříže. Dvou hlavních kategorií se zúčastnilo 22 soutěžících. S jednostranným dvouradličným pluhem vyhrál V. Milík z Agros Kojice. Překvapení se nekonalo ani v kategorii dvouradličných otočných oboustranných pluhů, kde triumfoval A. Malý ze Zábřehu. Nejlepším juniorem byl M. Ondra ze Sdružení podřípských oračů. Vítězové se mohou zúčastnit mistrovství světa, které

se uskuteční příští rok v Chorvatsku, nebo evropského šampionátu v Irsku. Letos padl rekord v obsazenosti kategorie koní, kde se oralo klasickým a otočným pluhem. Zúčastnilo se jí 14 soutěžících. Soutěžní orba má v České republice dlouholetou tradici. První písemně doložená soutěž v orbě na území Čech se konala v roce 1855 u příležitosti regionální zemědělské výstavy. Pravidelné národní soutěže v orbě se konají od roku 1963. Střední školu zahradnickou reprezentoval Stanislav Adamec ml.

Běh 17. listopadu

Ve středu 9. listopadu 2011 pořádala naše škola v zámeckém parku v Kopidlně 42. ročník běhu 17. listopadu. Na pečlivě upravených tratích startovalo v jednotlivých kategoriích celkem 152 závodníků. Nejpočetnější zastoupení – 60 běžců – měla kategorie mateřských škol a prvních ročníků škol základních. Žáci MŠ a ZŠ Kopidlno a Dětenice získávali (někdy i s osobní účastí paní

učitelky) své první zkušenosti z „velkých závodů“. V dalších kategoriích startovala také ZŠ Rožďalovice a největší výprava z Vrchlabí. Střední školy zastoupili závodníci jičínského gymnázia, SŠGS Nová Paka, Hořic a místní zahradnické školy. Z výsledkové listiny je patrné, že dřívou převahu měli v letošním ročníku „chlapič“ všech věkových kategorií (97 běžců)!

Zahradníci na exkurzích

Cílem odborné exkurze žáků maturitního ročníku byla jižní Morava. První zastávkou byla Botanická zahrada a arboretum – výukové a účelové zařízení Mendelovy univerzity v Brně, které bylo založeno prof. ing. A. Bayerem v roce 1938 na ploše 2 ha. K rozšíření plochy areálu na stávajících 11 hektarů došlo v roce 1967. Sbírky zahrnují na 3000 orchidejí, 300 tillandsií, 2000 trvalek, 350 kultivarů velkokvětých kosateců, 500 skalniček a 4000 dřevin.

Dalším navštíveným podnikem byla Pomona Těšetice, která má rozsáhlé ovocné sady a 9 ha vinic. Průvodce K. Bobek žáky seznámil se skladem ULO s kapacitou 950 tun ovoce a třídící linkou Greefa pro posklizňovou úpravu ovoce. To je baleno do široké škály přepravních a spotřebitelských obalů. Druhý den patřil expozicím zámku Lednice a díky ideálnímu počasí i prohlídce jeho rozsáhlého parku.

Vzhledem k neúrodě ovoce v našem regionu se žáci školy vydali na veletrh Zahrada Čech v Litoměřicích, který nabízel návštěvníkům bohatý sortiment ovoce, zeleniny, ovocných stromků a okrasných dřevin. Prezentovala se zde Ovocnářská unie ČR a Zelinářská unie Čech a Moravy, expozice Agrární komory představila oceněné výrobky soutěže Regionální potravina. Společnost výstavy společně s časopisem Zahrádkář vybrala vítězné výpěstky soutěže „Příroda čaruje, zahrádkář zírá“ (kategorie: obří, kuriozita a křišťálové jablko). Návštěvníci také se zájmem zhlédli přehlídku odrůd českého česneku. Přínosem pro naše žáky byl nejenom přehled tradičních odrůd ovoce a zeleniny, ale i novinky zahradnického oboru.

Zprávy ze zahradnické školy

Škola se zapojí do vzdělávání dospělých a hodnocení kvality

Zahradnická škola se zapojila do projektu UNIV 2 KRAJE, který navazuje na projekt UNIV (Uznávání výsledků neformálního vzdělávání a informálního učení v sítích škol poskytujících vzdělávací služby pro dospělé) realizovaný v letech 2005 až 2008 v šesti krajích ČR.

Cílem projektu je proměna středních škol v instituce realizující koncept celoživotního učení. Školy jsou u nás převážně relativně malými institucemi, které jsou soustředěné na pedagogickou činnost v počátečním vzdělávání. Má-li dojít skutečně ke zvýšení účasti dospělých na dalším vzdělávání, je nutné vytvořit vzdělávací příležitosti, které budou pro většinu populace dostupné (finančně i místně) a budou reagovat nejen na potřeby trhu práce a trhu vzdělávání, ale i na konkrétní vzdělávací potřeby obyvatel. Další vzdělávání není pouze cestou k zajištění vzdělané pracovní síly, jeho smyslem je i kultivace jednotlivce, podpora jeho zájmů a rozvoj jeho dispozic.

Vzdělávací programy jsou zaměřeny na věkovou kategorii 18–64 let. Předpokládá se, že zhruba čtvrtina těchto programů bude zpracována na „objednávku“ zaměstnavatelů, další čtvrtina bude určena věkové skupi-

ně 50+, třetí čtvrtina bude transformovat v počátečním vzdělávání neotevřené obory do dalšího vzdělávání. Poslední čtvrtina programů bude reagovat na místní specifika.

Rozvoj dalšího vzdělávání na středních školách umožní lépe využívat jejich materiální i personální kapacity v období výrazného demografického poklesu středoškolské populace.

V současné době naše škola zpracovává programy dalšího vzdělávání pro obory: floristika, ovocnář, školkař, květinář, zelinář, sadovnik, krajinář a vazačské práce. Rozsah kurzu bude 150 vyučovacích hodin (teorie a praxe), účastník získá potvrzení o absolvování kurzu a může se přihlásit ke složení dílčí závěrečné zkoušky z dané kvalifikace.

Pedagogičtí pracovníci školy se účastní řady vzdělávacích seminářů, na kterých budou rozvíjeny jejich profesní kompetence (zejména v oblasti vzdělávání dospělých, přípravy modulových programů dalšího vzdělávání, celoživotního kariérového poradenství, marketingu dalšího vzdělávání apod.).

Již v roce 2010 byl zahájen projekt „Zvyšování kvality vzdělávání standardizací a zlep-

šováním řídicích procesů ve školách Královéhradeckého kraje“ („Hodnocení kvality“), na který získal Královéhradecký kraj finanční dotaci z OPVK v celkové výši 19.758.450,66 Kč. Projekt na období do 31. srpna 2012 je realizován Královéhradeckým krajem ve spolupráci s partnerem projektu, kterým je firma ATTEST, s. r. o., Praha.

Hlavním cílem projektu je standardizace procesů řízení a evaluace škol poskytujících střední vzdělání za účelem zajišťování a zlepšování kvality vzdělávání a udržitelnosti těchto procesů. Standardizace procesů řízení kvality do středních škol je důležitá nejen pro samotné školy, ale samozřejmě také pro Královéhradecký kraj jako jejich zřizovatele, neboť jasně nastavený systém poskytuje lepší možnost kontroly výchovně-vzdělávacího procesu.

Aktivity s názvem Vstupní hodnocení kvality se zúčastnily školy kraje zapojené do projektu, včetně zahradnické školy v Kopidlně. Všechny školy prošly dotazníkovým šetřením a souběžně probíhalo i auditní šetření, které bylo prováděno externími hodnotiteli. Obě šetření již byla ukončena a školy mají nyní přístup ke svým výstupům na q-portálu.

Evropský den jazyků

Evropský den jazyků se slaví každoročně 26. září, na základě prohlášení Rady Evropy z 6. prosince 2001 vydaného ke konci Evropského roku jazyků, který Rada Evropy uspořádala společně s Evropskou unií. Cílem svátku je propagovat jazykovou rozmanitost a studium jazyků v zemích Evropy.

Na území Evropy se vyskytuje asi 225 jazyků, což jsou asi 3 % celkového počtu jazyků na světě. Většina jazyků je indoevropského původu. Od konce 18. století je nejrozšířenějším jazykem v Evropě (jak geograficky, tak počtem rodilých mluvčích) ruština, která v této roli vystřídala francouzštinu. Podle statistik rodilých mluvčích mluví přibližně 150 milionů Evropanů denně rusky, následuje němčina (asi 95 milionů), angličtina a francouzština (po 65 milionech), italština (60 milionů), španělština a polština (po 40 milionech) a ukrajinština (30 milionů). Ve studiu cizích jazyků je v současnosti v Evropě nejpobulárnější angličtina, následovaná němčinou, francouzštinou, italštinou, rušti-

nou a španělštinou.

Ačkoliv podle deklarovaných cílů je Evropský den jazyků zaměřen na všechny obyvatele a jazyky Evropy, jsou jeho oficiální internetové stránky přeloženy pouze do angličtiny a francouzštiny. Některé materiály na nich umístěné existují také v maďarštině, češtině a esperantu. Organizace

a jednotlivci ale v rámci Evropského dne jazyků pořádají aktivity ve všech zemích Evropy. Letos mohli žáci zahradnické školy v hodinách německého jazyka své znalosti a dovednosti prokázat v různých didaktických hrách a skládkách. Žáci 2. ročníku se naučili písničku s pohybem a skládali pohádku.

Zprávy ze zahradnické školy

**Vánoční výzdoba zkrášlila
výstavy v okolních městech**

Počasí v závěru letošního listopadu ničím nepřipomínalo blížící se advent. Jestliže jste však vstoupili do zahradnické školy, obklopila vás všudypřítomná vůně jehličí. Mladí zahradníci připravovali různé typy adventních věnců a další aranžmá pro výstavy v Jičíně, Mladé Boleslavi, Dobručce, Lázních Běláhoř, Nové Pace, ... Zájem o práce žáků je značný, svědčí o tom například fakt, že mladoboleslavské muzeum průběžně výstavu doplňuje.

Vánoční výzdobu zajišťují žáci i pro dětský domov ve Dvoře Králové n. L., se kterým již po mnoho let udržuje spolupráci náš domov mládeže.

27. listopadu 2011 se sešlo přes třicet účastnic vánočního semináře, aby si pod vedením učitelky N. Novotné zhotovily věnec na vstupní dveře a parter pro vánoční stůl. Některé z aranžérek se ještě odpoledne zastavily v Jičíně, aby si užily atmosféru předvánočního trhu. Návštěvníci brány, kterou pomáhali vyzdobit žáci zahradnické školy, zhlédli věžnickou vánoční hru Betlém, vyslechli houslový koncert manželů Koláčných a společně si zazpívali koledy.

**Knihovníkem roku
Oldřich Suchoradský**

Dne 26. 10. 2011 ve Studijní vědecké knihovně v Hradci Králové byl udělen titul knihovníka roku za jičínský region panu Oldřichu Suchoradskému (knihovna Mlýnec u Kopidlna, pobočka Městské knihovny v Kopidlně, okr. Jičín).

Pan Oldřich Suchoradský se před více než čtyřiceti lety jako mladý učitel matematiky a fyziky přestěhoval do Mlýnce u Kopidlna v okrese Jičín a od té doby se stará o místní knihovnu. Během té doby knihovnu několikrát přestěhoval, zcela přebudoval a rozšířil knižní fond. Úspěšně soutěžil v celostátním kole soutěže Budujeme vzornou lidovou knihovnu i doplňoval pomocí darů od svých čtenářů exilové a samizdatové autory, nalákal do své knihovny mnoho čtenářů i z okolních obcí a přivedl ke čtení dlouhou řadu mladých lidí.

Svůj vztah ke knihovnictví sám popsal takto: „Motivací pro mne byl nádherný profesní stav knihovnický, kde hranice mezi amatérem a profesionálním pracovníkem neexistuje. V mysli se mi vynořují nezapomenutelné vzpomínky na nejrůznější zájezdy a setkání spojené s touto činností. Práce knihovníka se pro mne stala víc než povinností, jakou se mi jevila v samém začátku, stala se pro mne velkým obohacením mého života.“

Čerpáno ze zpravodaje U nás

Týden knihoven v Městské knihovně Kopidlno

Městská knihovna Kopidlno se 3.–9. října 2011 opět připojila k celorepublikové akci „Týden knihoven“. Mottem letošního, již 15. ročníku bylo „Tolik knih jako knihovna prostě mít doma nemůžete...“. Tak jako v předcházejících letech opět proběhla oblíbená „Provázkiáda“, do které se zapojili všichni žáci naší základní školy s velkou vervou a účastí. Za což jim touto cestou děkuji. V měsíci březnu si naši čtenáři budou moci prohlédnout výstavku „Provázkiády“ a nahlédnout do některých přání a pocitů našich malých čtenářů, protože i ti nejmenší vyjádřili svůj vztah naší knihovně obrázkem.

V rámci tohoto týdne proběhly besedy se všemi ročníky naší školy. Besedy vycházely z požadavků a potřeb učitelů ZŠ a tím byla zajištěna komplexnost výuky našich dětí.

Velký zájem všech čtenářů vzbudila elektronická čtečka knih, do které lze nahrát mnoho literárních textů, s kterými každý může pracovat dle svého uvážení a potřeb. Pro mnohé návštěvníky byla tato elektronická čtečka knih velkým překvapením.

Celková statistika za měsíc říjen, v kterém probíhal Týden knihoven

Besed	11
Návštěvníci internetu	58
Noví čtenáři	7
Návštěvníci knihovny	142
Návštěvníci besed	228

Součástí mého povídání o naší knihovně jsou ukázky názorů některých žáků naší školy.

Romana Komárková

Žáci se v knihovně seznámili se čtečkou elektronických knih

V knihovně jsme byli 17. 10. Když jsme přišli do knihovny, sedli jsme si a opakovali, co si pamatujeme z loňského roku. Potom paní knihovnice mluvila o beletrii. Ukazovala nám, jak se řadí knihy, podle abecedního řazení (beletrie) a podle MDT – mezinárodního desetinného třídění, naučná literatura... Také nám přinesla elektronickou knížku. Můžou se do ní stahovat knížky (bylo v ní asi 150 knih) a prý ji používají hlavně studenti. Ta knížka, co byla v knihovně, byla vypůjčena z Jičína, protože stojí okolo sedmi tisíc. Potom paní knihovnice vzala skupinu po pěti a dala je k počítači, aby jim ukázala on-line katalog. Pak nás tam chvíli nechala a mohli jsme si vyhledat nějaké knížky.

Včerejší exkurze v knihovně byla zábavná, protože jsme si mohli vyzkoušet elektronickou knížku. A také vyhledávat knížky na on-line katalogu.

Aneta Krulichová, žákyně 6. A

V pondělí jsme šli do kopidlenké knihovny. Když jsme byli v knihovně, sedli jsme si a mohli jsme si prohlédnout knihy. Opakovali jsme, co je to beletrie a jak se používá abecední řazení. Paní knihovnice nám vysvětlila, co je to elektronická kniha, a dala nám ji prohlédnout. Ti, co měli elektronickou knihu prohlédnutou, šli k počítači a paní knihovnice ukazovala a vysvětlovala, co je to on-line katalog a mezinárodní desetinné třídění (MDT). A naučila nás s on-line katalogem vyhledávat. Potom jsme šli zpátky do školy.

Moc se mi to líbilo, protože jsem se toho víc naučil. Elektronickou knihu bych chtěl, protože tam jde dát víc knížek najednou a je to zajímavější než papírová knížka.

Luboš Aust, žák 6. A

Včera na besedě jsme se bavili o hodně věcech, bavili jsme se o MDT, beletrii, abecedním řazení, elektronické knížce, online katalogu, vyhledávání. Nejvíce mě zaujala elektronická knížka, mohli jsme si vyzkoušet, co umí, na co se hodí, a myslím si, že je to dobrá věc, na té střední i vysoké škole se hodit bude, hodí se třeba jen tak na přečtení nějaké knížky. Dále jsme se také bavili o online katalogu, to si myslím, že je také velice pěkná věc, kde se člověk dozví, jestli knížku, kterou si chce vypůjčit, mají v místní knihovně.

Včerejší besedu bych ohodnotil dobře, bylo to super, akorát lituji toho, že jsem neposlouchal a dělal tam, to co nemám. Elektronická knížka mě docela zaujala, nemyslím si, že je zbytečnost, bude se hodit na střední škole, ale také i na vysoké škole, možná bych si ji také

koupil, protože já knížky moc nečtu, protože mě to nebaví, ale v té elektronické knížce bych si to možná i přečetl.

Dimitrij Fedoryno, žák 8. třídy

Včera 17. 10. 2011 jsme byli v knihovně, hned první hodinu s paní učitelkou Hladíkovou. Šli jsme do knihovny a sedli jsme si, pak jsme opakovali, co je to beletrie. Pak se nás paní Komárková zeptala, co je to abecední zařazení, a ukázala nám elektronickou knížku, řekla nám, že stojí 9000 Kč a že v ní můžeme číst knihy a má paměť 4 GB. Mně se to líbilo, do školy se to hodí. Také nám řekla, co je to MDT - mezinárodní desetinné třídění. Paní Komárková řekla, ať si sedneme do tří skupin k počítačům. My jsme si sedli k počítačům a vyhledávali jsme v online katalogu autora. Také nám řekla, že po internetu se můžeme podívat, jaké knížky máme v knihovně vypůjčené a které bychom měli vrátit.

Já to hodnotím za 1. Dozvěděl jsem se něco o internetu, že není jen na hry, ale také pro důležité věci.

Josef Rejzek, žák 8. třídy

V pondělí 17.10. jsme šli na návštěvu do knihovny. V knihovně byla paní Komárková, se kterou jsme se pozdravili a začali si opakovat to, co jsme se říkali minulý rok. Jako např. mezinárodní desetinné třídění (MDT), co je to beletrie a abecední řazení knih. Po zopakování nám paní knihovnice ukazovala elektronickou knížku a něco o ní řekla. Jako poslední jsme hledali knížky v on-line katalogu. Nakonec jsme se rozloučili a šli se zase učit zpátky do školy. Moje hodnocení je takové, že to bylo zábavné, poučné a taky zajímavé.

Petr Pelant, žák 8. třídy

Šestice nových občáneků

V sobotu 12. 11. 2011 jsme v letošním roce již podruhé uspořádali v obřadní síni Městského úřadu Kopidlno tradiční vítání nových občáneků do života. Privítali jsme mezi nás Patrika Dufka, Alenku Häuszlrovou, Barborku Papežovou, Daniela Svobodu, Elišku Runčíkovou a Matyáše Syříště. Vystoupení dětí ze základní školy bylo krásné, paní učitelka Podzimková si vždy připraví s dětmi něco nového, krátký program tak má velký úspěch. Nově jsme pro tentokrát nepřivítali jen nové občánky města Kopidlno, ale poprvé s námi spolupracoval na slavnostním obřadu i nový hudební do-

provod, slečna Iva Podzimková. Obstála na výbornou a všichni se těšíme na další spolupráci.

Musím také pochválit bohatou účast babiček, dědečků, strýčků a tetiček, kteří se přišli na vítání občánek podívat. Mám vždy velkou radost, když je obřadní síň při této příležitosti zaplněná. Myslím, že nejen pro rodiče, ale i ostatní hosty zůstávají takovéto okamžiky v srdcích po celý život. A rodiče nově přivítaných občánek si mohou tyto chvíle vždy znovu připomenout dárkem od Městského úřadu Kopidlno – DVD s nahrávkou obřadu.

Růžena Horynová

Holubi...

...bývali kdysi na vesnici v každé chalupě. Tito ptačí krasavci létali po střechách a sloučením v hejna i do polí v širokém okolí. Mezi chovateli s nimi kvetl čilý výměnný obchod a těmi nejvíce oceňovanými byli moravští pštrosi. Ale na odbyt šly i jiné druhy. Po vesnicích jezdili pozorovatelé, kteří tak měli přehled o druzích holubů chovaných v každé chalupě. A tak se někdy ztratil holoubek a změnil majitele bez zaplacení. Tak jsem i já přišel o výjimečného pštrosa s bílou skvrnou nad zobáčkem. Hledal jsem ho v okolních vsích, ale marně.

Proč ten dlouhý úvod? Rád bych se s čtenáři podělil o setkání, jehož jsem byl nedávno svědkem. Navštívil jsem svého přítele v Bartoušově a dávne vzpomínky se mi vrátily. Když otevřel svůj bohatě obsazený holubník, holubi vylétali a rovnou usedli na ruce a ramena mého přítele. Jeho miláček mu tímto způsobem vyznávali lásku a děkovali mu za péči, kterou jim věnuje.

Další slova jsou zbytečná. Ať za mne hovoří fotografie, na které je můj přítel Táborský z Bartoušova se svými holubími přáteli. Jenom si přeji, aby tato staletá okrasa naší vesnice s moderní dobou a jinými zájmy dnešních lidí z ní docela nezmizela.

Jaroslav Svoboda, Kopidlno

*Vánoční pohodu
a mnoho úspěchů
v roce 2012*

*přeje čtenářům KL
redakční rada
a město Kopidlno*

Přes 200 zvířat čeká na láskyplný domov

Občanské sdružení Toulavé tlapky bylo založeno v roce 2007 s cílem pomáhat a dát druhou šanci zvířatům, která byla odebrána z nevhodných podmínek, týraná nebo zanedbávaná. Veškerá činnost této nestátní neziskové organizace je hrazena pouze z darů lidí s dobrým srdcem, kterým není lhostejný osud těchto zvířat. Členové sdružení a dobrovolníci pracují ze všech sil, aby zvířatům zajistili důstojné podmínky.

Po poslední kauze v Nemotcích převzali do svého azylu nedaleko obce Pátek u Poděbrad přes 80 zubožených psů, kteří do té doby žili v otřesných podmínkách. Nyní se v azylu nachází více než 150 psů a 60 koček. Je potřeba pro ně vytvořit plnohodnotné zázemí, proto bychom Vás rádi požádali o pomoc těm, kteří si v „našem“ lidském světě sami pomoci nedokážou.

Uvítáme zejména:

- > finanční dar na účet č.: 216955754/0300 u ČSOB
- > krmivo – granule, konzervy, maso a jiné psí a kočičí dobroty
- > spotřební materiál (deky, ložní prádlo, ručníky, koberce, velké plastové pelíšky – může být i použité, stelivo pro kočky, potřeby na čištění, pevné velké pytle na odpad, matrace, ...)
- > stavební materiál (pletivo, dřevo – desky, prkna, ...), krytiny na střechy kotců, hřebíky, šrouby, cement,

Dary je možné předat osobně v azylu u Poděbrad – návštěvu je nutné domluvit předem na tel. 776 083 090 – nebo poslat balíček na adresu: P. O. Box 43, 158 00 Praha 5.

Největší pomocí je poskytnutí milujícího a láskyplného domova některému z opuštěných zvířat:

Meridi z Nemotic, 2 roky – kastrováná

Velmi přátelská a hodná fenečka, dobře chodí na vodítku, ke psům bezproblémová, vhodná i k dětem. Lepší spíše k domku

Boreček z Nemotic, 4 roky – kastrováný

Moc hezký, velmi přítulný, milý, zvyklý na pejsky. Za plotem dobře hlídá a štěká. Vhodný k domku se zahrádkou i k dalšímu psovi.

Další pejsky k adopci i ostatní informace o sdružení naleznete na www.toulavetlapky.cz
Denisa Zárbybnická, předsedkyně o. s. Toulavé tlapky

Poprvé v juniorské reprezentaci ČR. Sezona leteckých modelářů příslibem

Další sezona členů leteckomodelářského klubu je u konce. S trochou nadsázky je možné říci, že to byla sezona příslibů do budoucna. V minulém roce se zdálo, že mezi mládeží se zájem o poměrně náročného koníčka vytrácí. Dnes můžeme říci, že se snad blýská na lepší časy a příchod nových snaživých žáků do modelářského kroužku bude znamenat pokračování dalších úspěšných modelářských sezon.

Ta letošní sezona začala prvními soutěžemi již v lednu a rozhodně můžeme říci, že se zařadí k těm nejúspěšnějším. Největší zásluhu na letošních úspěších má Fanda Zajíc mladší, kterému se podařilo na mistrovství ČR žáků obsadit v kategorii F1A vynikající třetí místo a jako první z kopidlenských modelářů se probojoval až do juniorské reprezentace ČR. Stále lépe létá Vojta Tichý a vyrůstá z něho nadějný modelář. Další žáci jsou noví začátečníci, a tak teprve uvidíme, jaké talenty jsou v nich ukryty.

Cesta za letošními úspěchy byla lemo-

vána účastí na 54 soutěžích po celé ČR. To je úctyhodné sousto a z toho jsme ještě 11 soutěží pořádali. Jen pro zajímavost, co soutěž, to jedna sobota či neděle. Na letišti ve Vokšicích jsme pořádali seriál osmi soutěží „Kopidlenská liga“ a pro žáky to byl okresní a krajský přebor. Zde bylo důležité, aby naši nejlepší žáci nalétali postupové limity a postoupili na mistrovství ČR. To se povedlo Vojtovi Tichému a Fandovi Zajícovi ml., kteří se stali krajskými přeborníky v kategoriích A3 a F1A.

V seniorských kategoriích jsme na nejvyšší příčky nedosáhli. Na mistrovství ČR se nejlépe umístil Milan Šafler na 5. místě v kategorii A3. Přichází zimní měsíce a to je prostor pro stavbu nových modelů a přípravu na sezonu další. Věříme, že z nových začínajících žáků se Fandovi Zajícovi st. a Vaškovi Krejčíkovi podaří v žakovském kroužku vychovat další krajské či republikové přeborníky.

Ing. Milan Šafler, vedoucí LMK Kopidlna

Na vině nehody byla zřejmě rychlá jízda

V sobotu 10. září jela v odpoledních hodinách sedmadvacetiletá řidička osobním vozidlem Nissan Micra ve směru od Pševse na Kopidlnu. Zřejmě vlivem nepřiměřené rychlosti dostala smyk, který nevyrovнала, a sjela do příkopu, kde se vůz převrátil přes střechu. Alkohol u řidičky, která utrpěla lehké zranění, byl vyloučen dechovou zkouškou. Celková škoda byla vyčíslena na 30 tisíc korun.

Škodovka narazila do plotu

V pondělí 31. října jel šestasedmdesátiletý řidič osobním vozidlem Škoda Forman ve směru od Jičína na Kopidlnu. V Pševsi se zřejmě plně nevěnoval řízení vozidla a sjel mimo komunikaci, kde narazil do oplocení domu. Ke zranění osob naštěstí nedošlo.

Alkohol u řidiče byl na místě vyloučen dechovou zkouškou, celková škoda byla vyčíslena na 30 tisíc korun.

Pivo a becherovka za volantem

Před třetí hodinou ranní kontrolovala policejní hlídka v Kopidlně osobní vozidlo Peugeot Partner, které řídil dvaatřicetiletý muž. Na dotaz, zda před jízdou požil alkohol, řidič uvedl, že odpoledne vypil dvě piva a večer pak odlivku becherovky. Z tohoto důvodu se podrobil orientační dechové zkoušce, která u něj prokázala přes 0,3 promile alkoholu. A tak nejenže mu policisté zakázali další jízdu, ale rovněž mu zadrželi řidičské oprávnění. Na jak dlouho, o tom bude rozhodovat příslušný správní orgán.

nrap. Hana Klečalová

Den na trampolínách s Jardou Pavlištíkem

V sobotu 19. listopadu 2011 proběhla ve víceúčelové sportovní hale v Kopidlně promoakce jumping – pod vedením zkušených lektorů paní Barbory Bernardové a slečny Radky Maxové. Jako profi host se zúčastnil cvičitel Jarda Pavlištík, který všem zúčastněným zpříjemnil tento den svým vystoupením. Cvičení se zúčastnilo 33 cvičenek, které odcházely s pocitem velké únavy, ale zároveň radosti z prožitého dne.

R. Komárková

Víceúčelová sportovní hala si na nezájem stěžovat nemůže

Letní období skončilo a s příchodem podzimu se ke sportování do haly vrátili oddíly, které využívaly teplého období ke sportování pod širým nebem.

Ve všedních dnech se jen stěží hledá skulinka v časovém rozvrhu obsazenosti haly pro nahodilé zájemce o pronájem. Ke cvičení zumbly a kick-boxu se přidali třikrát v týdnu s pravidelným trénováním mladí fotbalisté z TJ Jičíněves a zatím dvakrát v týdnu trénují i fotbalisté dospělí. Další oddíly fotbalu mají nahlášenou rezervaci termínů od ledna příštího roku. I nohejbalisté se již vrátili ke sportování v hale a využívají ji dvakrát v týdnu včetně víkendu.

Od září se i jednou týdně schází školáci v rámci cvičení rodičů a dětí, kdy za poplatek 20 Kč za dítě si mohou halu využívat k rekreačnímu sportování. Pověštinou hrají společně florbal. I nově zavedené cvičení

pro ženy – Hýbejte se, kosti moje – si našlo své příznivkyně, které si každou středu přijdou do sálu č. 2 zacvičit sérii protahovacích a posilovacích cviků pro střední generaci v pomalejším tempu tak, aby cvičení přispělo i relaxačním efektem. Sál č. 2 je také pravidelně jednou týdně využíván ke schůzkám maminek a jejich předškoláků ke společnému hravě pojatému sportování, které nese název Klubíčko.

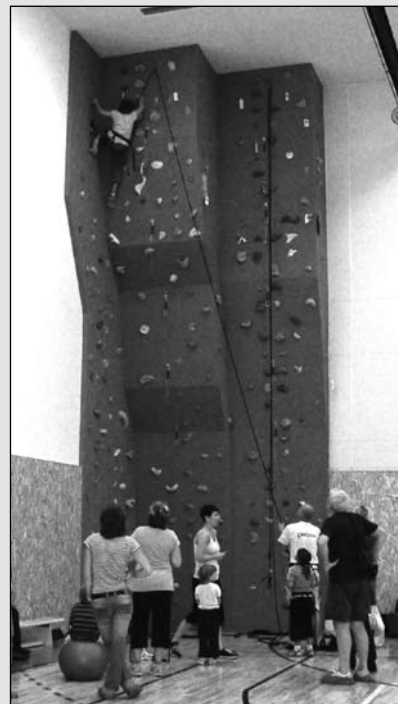
Po úspěšném Veselém sportování, které bylo rozloučením s prázdninami, se v hale připravuje Veselé sportování 2, kterým se rozloučíme s rokem 2011.

Přesný rozvrh obsazenosti haly je možné najít na webových stránkách města Kopidlno na záložce Sportovní hala. Jednorázové akce pro veřejnost jsou oznamovány pomocí plakátků na obvyklých vývěsních místech.

Jitka Kymličková

Rok s lezeckým kroužkem

Na začátku školního roku 2010/11 byla zahájena činnost lezeckého kroužku pro děti, aby se tak využila lezecká stěna v nové víceúčelové sportovní hale. Během zimy kroužek navštěvovalo až kolem 16 dětí ve věku od pěti do čtrnácti let.

Děti na stěně nejen lezly, ale naučily se také, jak se na lano přivázat pomocí horolezeckého uzlu, navzájem se jistit, slaňovat a šplhat po laně pomocí speciálních smyček a blokantů. Několikrát si také vyzkoušely trénink rovnováhy při slackline, což je chůze po napnutém popruhu nízko nad zemí. Něktěm dětem se nepodařilo překonat strach z výšek, a tak kroužek přestaly navštěvovat.

Bohužel se několikrát během roku změnil den a čas kroužku, což bylo zaviněno zmatky v organizaci sportovní haly. To pravděpodobně přispělo k tomu, že na přelomu zimy a jara kroužek pravidelně navštěvovaly pouze tři děti.

Spolu s rodiči jsme na jaře vyrazili do Prachovských skal, kde si vyzkoušeli lezení na opravdové skále, a mohli tak využít to, co se během roku na lezecké stěně naučili.

Tento školní rok mi bohužel pracovní povinnosti zatím neumožnily dětský lezecký kroužek opět otevřít. Je to škoda, už jen proto, že na jaře na stěně přibyla spousta nových chytů, které vytvořily nové lezecké cesty.

Václav Novotný

Manželé Otto a Alena Sukupovi

Přišli mezi nás...

Menší města, a zejména venkov se v posledních desetiletích potýkají s pozvolným odlivem původních obyvatel. Hlavně mladí lidé odcházejí ve větší míře za prací do větších měst a průmyslových oblastí, kde pak i zakládají rodiny a usazují se natrvalo. Na Kopidlensku se tento trend projevuje o to naléhavěji, že přímo v regionu prakticky chybí průmysl, a tím i větší nabídka pracovních příležitostí.

Na opačném pólu životních osudů naproti tomu stojí lidé, kteří touží po úniku z překotného života uprostřed civilizace a vyhledávají příležitosti k odpočinku v pří-

rodě, stranou městskému ruchu. Někdy mohou mít lidé i zcela jiné důvody, proč se rozhodnou alespoň na chvíli opustit komfort velkoměsta a dát přednost životu na vsi. Často pak přicházejí na venkov jako chalupáři, někdy se třeba po čase rozhodnou usídlit i natrvalo.

Právě „naplaveninám“ chceme věnovat nový seriál Kopidlenských listů. Všimát si životních příběhů lidí, kteří do Kopidlna a jeho okolí přišli, ptát se jich, proč jejich volbou bylo právě Kopidlna či jak se sžívali se starousedlíky.

Dnes tento seriál otevíráme příběhem manželů Sukupových, které osud zavedl v sedmdesátých letech minulého století do Mlýnce u Kopidlna... (kl)

Akademický sochař Otto Sukup se narodil 13. října 1926 v Uherském Hradišti – Kunovicích. V letech 1945–1950 absolvoval studium na Akademii výtvarných umění. Je žákem sochařské školy prof. Jana Laudy a prof. Karla Pokorného.

Jeho manželka Alena Sukupová se narodila v roce 1939 v Praze. Studovala České vysoké

ale pro potřeby sochařské práce byla chalupa a její horské prostřední s členitým terénem nevhodná. Rozhodli se proto hledat místo blíže Prahy, s dobrým dopravním spojením. Uvažovali o Rožďalovicích, kde jim radil a pomáhal tamní vedoucí polesí a organizátor kulturního života pan Radek Pacina. Ten je jednou při výletech po okolí poprvé zavedl i do Mlýnce.

definitivním uzavření kupní smlouvy. Katastrofální stav objektu však takové čekání nedovolil, hrozilo zřícení stěn chalupy. V počátcích, v době staveních úprav, noví majitelé bydleli ve stodole. Za pomoci příbuzných a sousedů podepřeli trámy střechu a opravili obvodové zdi. Byla to dost namáhavá a přitom velmi riskantní práce, která se naštěstí zdařila. Práce probíhaly v době, kdy ještě nebyla koupě chalupy právně uzavřena. Problémy nastaly se stavebním povolením, které v návalu úprav na domě noví majitelé zapomněli u MNV ve Mlýnci podat, a dostali za to pokutu. Začátek jejich života v Mlýnci tedy nebyl vůbec lehký. Ale stavení se podařilo zachránit v původní podobě, koupě byla uzavřena a vše řádně zapláceno. Stodola byla postupně přestavěna na prostorný ateliér.

Mlýnecká chalupa sloužila oběma umělcům jako pracovní ateliér pro díla velkých rozměrů, protože pražské ateliéry Sukupových byly menší a většinou ve vyšších patrech domů. V mlýneckém ateliéru vznikala díla, která zdobí řadu míst v Čechách a na Moravě a byla vystavována na desítkách výstav. Ukázkou díla pana Sukupa lze obdivovat v lázeňském parku v Poděbradech, kde je umístěna pískovcová socha s názvem Mládi.

Otto Sukup (vpravo) se spisovatelem Bohumilem Hrabalem.

učení technické v Praze a Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Od roku 1971, kdy koupili ve Mlýnci domek čp. 36, stali se víc než jen chalupáři a svojí aktivitou se podíleli na veřejném a kulturním životě ve Mlýnci.

Jednoho vánočního podvečera jsme se sešli v chalupě čp. 36, abychom zavzpomínali na jejich příchod do Mlýnce. Žijí uprostřed Prahy a shánějí větší ateliér, který potřebovali k tvorbě plastik větších rozměrů. Hledání vhodného stavení a místa pro ateliér nebylo na začátku 70. let právě jednoduché. Sukupovi tehdy již vlastnili rekreační chalupu v Krkonoších. Ale stála na svahu v těžko přístupném terénu, což bylo ideální místo pro letní rodinnou rekreaci,

Paní Sukupová vzpomíná, že první dojem při pohledu na Mlýnec z kopce Hrádek nebyl nijak zvláštní. Místo se jí zdálo příliš rovné a málo zajímavé. Zaujala ji pouze dominantní stavba starého špejcharu a rybník Zrcadlo.

Začínalo to stodolou a opravami

Rozhodnutí usadit se v Mlýnci a koupit chalupu čp. 36 měla na svědomí prostorná stodola na konci dvora, dobrá přístupová cesta z návsi a cena, kterou majitelé za chalupu požadovali. S koupí to ale nebylo právě jednoduché. Složitě vztahy mezi členy rodiny Kalvachových a Čiperových, kteří na tomto místě ve Mlýnci žili, se promítly v několikaletých průtazích při

Soužití se starousedlíky

Manželům Sukupovým se podařilo velmi rychle sžít se sousedy a dalšími obyvateli Mlýnce. Našli mezi nimi pomocníky a rádce při přestavbě stavení, ale i náročných dílech, která v mlýneckém ateliéru vznikala. Velmi zajímavé jsou glosy ze života v obci a postřehy k jejím obyvatelům a jejich způsobu života, které jako nestranní pozorovatelé otevřeně vyjadřovali. Pan Sukup rád vzpomíná na dovednost a technické nápady pana Josefa Švorce. Jako přijetí do obce oba vzpomínají na dožínky v polovině 70. let, kdy při průvodu obcí darovalo místní družstvo Sukupovým dožínkový věnec.

pokračování na straně 21

pokračování ze strany 20

S mladými se sžila i jejich dcera Tereza, která měla v obci kamarádky a kamarády – sestry Špicarovy, Pavla Konečného, Irenu Koutovou, Lenku Kropáčkovou, se kterými se ráda bavila a navštěvovala taneční zábavy v Kopidlně.

Podstatnou měrou se manželé zasloužili na úspěchu Benátské noci na rybníce Zrcadlo, spojené s celodenním společenským a sportovním programem, v roce 2001. Podařilo se spojit síly místních s nápady chalupářů k ojedinělé akci, která dlouho doznívala ve vzpomínkách organizátorů i účastníků. Spojit mentalitu místních s energií a vitalitou nově příchozích, to byl zajímavý pokus, který dokázal dát všechny obyvatelé dohromady a sjednotil je ve společné snaze zpříjemnit život pro sebe i své blízké. Pan Sukup velmi výstižně charakterizuje povahu Mlýneckých, když říká: „Mlýnec je taková správná východočeská vesnice. Když do ní přijdete, tak na první dojem nikde nikdo není. Ale všichni přesto vědí, co jste dělali a kde jste to dělali. A možná podle čuchu kouře z komína poznají, co jste měli právě k obědu.“

Tento jeho postřeh podporuje další příhoda: když k nim do Mlýnce přijela návštěva a nezašla nikoho doma, od sousedů návštěva dostala informaci, kde mají domácí klíč a kde je uložené dřevo, aby si mohli zatopit a nemuseli chvíle čekání trávit v zimě a na dvorku.

Život na vsi se za léta změnil

Živé jsou jejich vzpomínky na ty, co již dávno nežijí. Sousedy – pány Vojtíška a Čapka. Přicházeli na návštěvu v době, kdy u Sukupů studenti z pražské školy malovali v přírodě. Seděli mezi nimi a vyprávěli jim své životní příběhy, nejčastěji zážitky z 1. světové války, které se oba osobně účastnili dokonce ve stejném pluku. Přicházela i paní Vojtíšková, vždy v čisté zástěře a s čerstvým jablíčkem, kterým své sousedy podarovala.

Ale způsob života se od té doby dost změnil. V každém domku dříve bydlela spousta lidí pohromadě. Tak tomu bylo i v jejich chalupě, kterou obývalo několik rodin. Dnes je všechno jinak. V domcích žijí dvojice, nebo častěji jediný majitel. Lidi se jen málo navštěvují. Kde jsou časy, kdy se muži scházeli v družstevní kovárně. Nejen za prací, ale k vzájemnému setkání a informování, když v obci už není hospoda. Ženské se zase po večerech scházely při draní peří, stěhující se od chalupy k chalupě. Dnes tu není ani kovárna, husy se tu také nepěstují. Místem posezení a informací je knihovna a pro muže hasičárna, kde se pravidelně scházejí nejen hasiči, ale i chalupáři a další občané Mlýnce. Dobrovolným hasičům se podařilo omladit své vedení a sami si vytvořili místo k setkávání. Scházejí se tu po celý rok, v době výlovu se tu dokonce vaří jídlo pro rybáře a četné diváky.

Na příkladu manželů Sukupových lze ukázat proměnu Mlýnce v posledních desetiletích. Původní obyvatelé umírají nebo se stěhují jinak. Místo nich přicházejí noví, nositelé nových nápadů, ale stejně zapálení pro místo, kde žijí, a od těch starousedlíků jsou k nerozeznání. (osu)

Slovo má učitel Milan Pišl

Začátky mé profesní dráhy v Kopidlně

Když se řekne Kopidlna, vzpomenu si, jak jsem začal na místní škole svoji učitelskou dráhu.

Je tomu už více než 40 let, co jsem zdárně ukončil studium na Pedagogické fakultě v Hradci Králové. V té době jsem nevěděl, jaký bude můj další profesní i životní osud. V červnu jsem si podal žádost na Odbor školství v Jičíně a čekal jsem, jak na to úřad zareaguje. Čekal jsem až do poloviny srpna, což se mi zdálo skoro dost dlouhé. Zajel jsem proto na Národní výbor v Nové Pace a poptal se tam, zda nepotřebují pracovníka do muzea, což mne velmi zajímalo. Odpověděli mi, že právě před měsícem vzali na takové místo středoškoláka, kterého by výměnou za mne museli propustit. Takový nefér začátek vlastní profesní dráhy jsem odmítl a dál čekal na odpověď z Jičína. Protože jsem měl roční odklad základní vojenské služby, musel jsem počítat nejen já, ale i můj zaměstnavatel s tím, že další rok ze školy odejdu a strávím ho na vojně. Když konečně přišel z odboru školství dlouho očekávaný dopis, bylo v něm oznámení, že mám od 1. září 1970 nastoupit na ZDŠ v Kopidlně.

Musím přiznat, že pohledem čtyřiceti let zpátky byla tehdejší realita učitele-začátečníka velmi tvrdá. Nástupní plat 1450 Kč byl pro mne zklamáním. Také ve škole jsem zažil zklamání, protože moje snaha žáky něco kloudného naučit narážela na problém udržet po celých 45 minut vyučovací hodiny pozornost a kázeň žáků. Tento každodenní a nikdy nekončící souboj učitele s žáky byl pro mne rozčarováním a zbavil mne všech iluzí o vlastní profesní budoucnosti. Přesvědčil jsem se, že jako začátečník nemám na škole žádná privilegia. Naopak. Kolegové mi rádi přenechávali mimořádné hodiny za nepřítomné učitele, které byly tehdy první tři dny absence neplacené. Vyfasoval jsem navíc mezi učiteli velmi neoblíbenou funkci skupinového vedoucího Pionýrské organizace na škole. Tehdy to byla funkce také neplacená. Bylo s ní spojeno mnoho papírování a plno akcí po sobotách a nedělích.

Ale nejsou jen negativní vzpomínky. Rád vzpomínám na činnost mineralogického kroužku, který jsem na škole založil a rok vedl. Dodnes si pamatuji jména některých jeho členů: Jirky Nováka, Petra

Milan Pišl při vyučování v přírodopisné učebně ZDŠ v Kopidlně v roce 1970, jak ho tehdy zachytil některý z jeho žáků.

Zubatého, Jirky Ulrycha, Karla Komárka, Ládi Vodičky, Mirka Šimáčka. Je pravda, že náplní jeho činnosti nebyla jenom mineralogie, ale také snaha zaházet si kameny po spolužákovi, a někdy kámen letěl těsně kolem mé hlavy. Sbírání kamenných skvostů byla záležitost spíše druhotná. Ale pak jsme jeli na soutěž do Jičína a v poznávačce jsme obsadili všechna první místa. To byl zlom nejen pro členy kroužku, ale i pro vedení školy a kolegy učitele, kteří si mne konečně všimli a viděli, že jsem jako mladý kantor v něčem dobrý.

Nemohu nevzpomenout na svoji kopidlenskou bytnou, paní Pazderskou. Vyřizoval jsem jí různé písemnosti a za to jsem se měl u ní dobře. Nejvíce mi chutnaly její buchty a nepřekonatelné voňavé bramboráky. Každé ráno mne vyprovázela na zápraží domku se slovy: „Ochraňuj vás Pán Bůh, pane učiteli!“

Vzpomínky na začátky své profesní dráhy na škole v Kopidlně nikdy nezapomenu. Snad se najde alespoň jeden z mých žáků, který si při těchto vzpomínkách připomene svoje školní léta, na kterých jsem se malým dílem podílel jako mladý učitel.

Mgr. Milan Pišl, Vitiněves

Hosté na Slovensku viděli originál Lutherovy bible

Mesiac česko-slovenskej kultúrnej vzájomnosti

Státní vědecká knihovna v Hradci Králové a Štátna vedecká knižnica v Banskej Bystrici pořádají každoročně v rámci akce Mesiac česko-slovenskej kultúrnej vzájomnosti výměnné pobyty ke společnému setkávání. Tentokrát přivítala ŠVK v Banské Bystrici ve dnech 24. 10. – 28. 10. 2011 delegaci Královéhradeckého kraje. ŠVK Hradec Králové reprezentovali vedoucí knihovnice Mgr. Markéta Špačková, knihovnice Alena Hronovská a řidič René Hladík, za spisovatele Královéhradeckého kraje se akce zúčastnila PhDr. Ilona Pluhařová.

Program tohoto kulturního pobytu byl velmi bohatý. Hostitelé provedli královéhradeckou výpravu po svém městě, které oplývá řadou kulturních památek. Banskou Bystrici založil roku 1255 král Běla IV. a město získalo svou proslulost a bohatství zejména těžbou mědi. S bohatou historií vývoje Banské Bystrice se česká návštěva seznámila zejména v muzeu, které se nachází v historické budově Matejova domu.

K velmi známým historickým událostem města patří bezesporu Slovenské národní povstání, jež vypuklo ke konci druhé světové války, koncem srpna 1944. Program pobytu se proto týkal rovněž prohlídky Památníka SNP.

Každodenní aktivity královéhradecké delegace směřovaly však především k provozu a činnosti banskobystrické státní vědecké knihovny. Na úvod se uskutečnilo setkání českých hostů s vedoucími jednotlivých oddělení knihovny, následovala prohlídka budovy, jednotlivých studoven, oddělení bibliografie a historických fondů. Nutno konstatovat, že vybavení studoven pro studium cizích jazyků (zejména studovny německého jazyka) je v Banské Bystrici vskutku vynikající.

K dalším chloubám knihovny patří např. Bábkarský salón, kde jsou uloženy nejruznější loutky a loutkářské vybavení. Příchozí

mohou rovněž zhlédnout řadu filmů představujících známé i méně známé loutkové hry. V Hudebním muzeu knihovny najde každý návštěvník tradiční slovenské lidové nástroje, jako jsou nejrůznější píšťaly, fujary, vzácné housle, cimbál aj. Nevíte, co je např. drumblá? V Hudebním muzeu banskobystrické knihovny se dozvíte, že je to strunný hudební nástroj, jež rozezvučíte správným fouknutím. Pokud si ale nejste jisti svým hudebním nadáním, pozor na zuby!

Jako třetíčka na dortu přišel ke konci pobytu ojedinělý zážitek. Banskobystričtí umožnili svým hostům prohlídku velmi vzácné Lutherovy bible. Tento literární skvost byl vytištěn roku 1555 a jeho stránky zdobí ručně malované a kolorované perokresby. Srdce historika se skutečně mocně rozbíjí, když v látkových rukavicích listuje zrestaurovanými stránkami a poměrně snadno může přecházet německy tištěné řádky bible.

Program probíhal rovněž mimo Banskou Bystrici, česká výprava vycestovala do nejdalekého Zvolena, kde navštívila místní knihovnu a Zvolenský zámek.

Návštěva české delegace však neprobíhala jen v rovině poznávání, došlo pocho-pitelně i na výměnu zkušeností. Den před odjezdem pobývaly české knihovnice v oddělení fondů a Ilona Pluhařová uskutečnila prezentaci a besedu s místními žáky 8. třídy. Předmětem přednášky a aktivit bylo téma východočeských spisovatelů, jičínských pohádek a postavíček. Přítomní školáci si mohli rovněž prakticky vyzkoušet interaktivní materiály Ilony Pluhařové, týkaly se Marie Terezie a Josefa II.

Zážitků z Banské Bystrice si všichni odvezli vrchovatě a všichni se těší na další setkání. Příštím hostitelem se stává Hradec Králové, jenž přivítá banskobystrickou delegaci již v listopadu tohoto roku. (ip)

Edvard Beneš a jeho návštěva v Kopidlně

Dne 8. října 1946 zažilo naše město mimořádnou událost. Při svém návratu z Jičína se v Kopidlně zastavil prezident Československé republiky Dr. Edvard Beneš. Při této příležitosti přednesl na náměstí stručný projev k občanům.

Připomeňme si některé skutečnosti o tomto demokratickém státníkovi.

Benešova osobnost, tolikrát nadšeně oslavovaná i vášnivě obviňovaná, byla nerozlučně spjata s dramatickými osudy našeho státu.

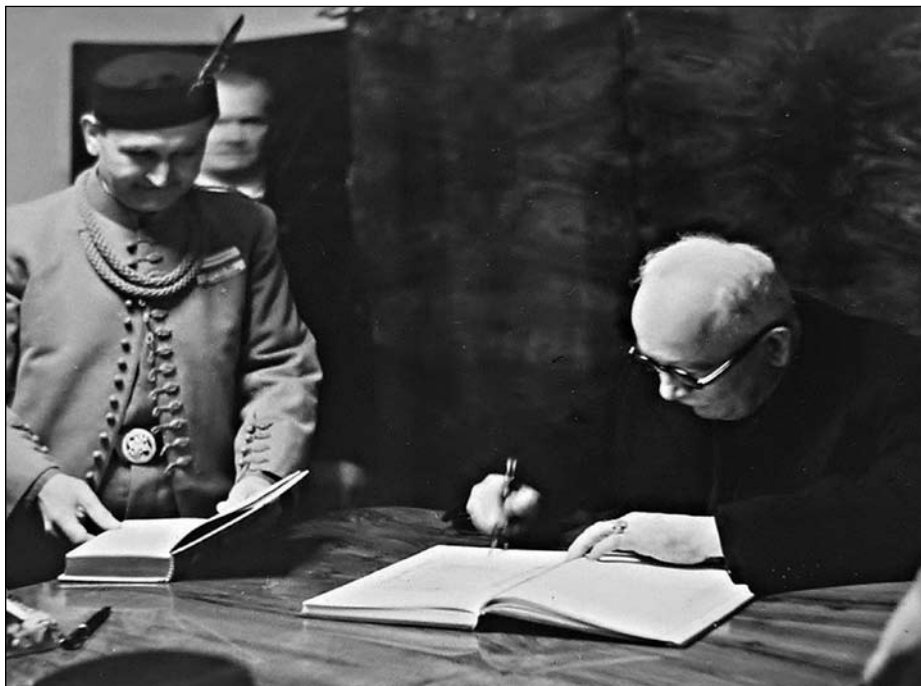
Všeobecně jsou uznávány jeho zásluhy o vznik Československa. Jako ministr zahraničí utvářel zahraniční politiku ČSR, orientovanou na Francii a Anglii. Výrazně se podílel na činnosti Společnosti národů (předchůdkyně dnešní Organizace spojených národů). Jeho cílem bylo vytvořit systém kolektivní bezpečnosti, který by vyloučil válečné konflikty a čelil agresivním snahám meziválečného Německa. Je jen třeba litovat, že se tyto záměry nepodařilo uskutečnit.

Dr. Beneš byl právem pokládán za pokračovatele Masarykovy politiky i ve funkci prezidenta republiky. Má velké zásluhy o to, že Československo tvořilo v druhé půli třicátých let výspu demokracie ve středoevropském prostoru. Benešovo pojetí demokracie vycházelo z názorů Masarykových. Oba státníci byli přesvědčení, že demokracie je dosud spíše ideálem, k němuž se má směřovat, systémem, který je nutné stále dotvářet a zdokonalovat. Nechápal demokracii jako pouhou záležitost politické moci, jako pouhou státní a administrativní formu, nýbrž jako světovní a životní názor, filozoficky založený na principech humanity. Tomuto názoru mají ve společnosti odpovídat vztahy svobodných individuů a kolektivu, vztahy mezi státem a občany, principy a metody organizace a řízení státu, problémy stranictví a vůdcovství. Takovéto pojetí demokracie vyžaduje schopnost vědeckého přístupu k řešení společenských problémů, kvalifikovanost politických subjektů i byrokratického aparátu a zároveň značnou vzdělanost a aktivitu občanů. Demokracie jako určitý mravně zdůvodněný řád života společnosti se nesmí omezovat jen na sféru politiky, ale musí proniknout i do oblasti hospodářské a sociální, aby byl zabezpečen důstojný život každého občana.

S Benešovým jménem jsou ovšem spojeny i tragické události podzimu 1938. Na bedra tohoto muže byla svalena veškerá tíha odpovědnosti za osudová rozhodnutí v bezvýhodné situaci. Beneš, nazírající situaci z širšího evropského pohledu, volil kapitulaci před Hitlerem, aby Československo neuvrhl do postavení viníka rozpoutání nové ničivé evropské války. Zrada západních spojenců, sledujících krátkozrace okamžité cíle, ho krutě poznamenala pro další život.

Dr. Beneš vynaložil nesmírné úsilí, aby byl odčiněn Mnichov a obnoven samostatný československý stát. Jeho snahy byly z větší části korunovány úspěchem. S velkým zadostiučiněním přijímal rozhodnutí spojenců o neplatnosti mnichovské dohody i o potrestání válečných zločinů. Oceňoval též pochopení vítězných mocností pro naše řešení poválečných problémů, včetně radikálního řešení otázky národních menšin.

Těmito otázkami se zabýval i při návštěvě Jičína v říjnu 1946. Svá hodnocení výsledku světové války uzavřel v obsáhlém projevu v Jičíně i ve stručnějším vystoupení v Kopidlně konstatováním, že naší současné generaci připadá nelehký úkol definitivně dokončit náš staletý zápas za uskutečnění národního státu Čechů a Slováků.

Prezident Dr. E. Beneš při zápisu do kopidlenské městské kroniky, asistuje mu předseda Sokola Kopidlna ing. Josef Frkal.

Prezident Beneš se již v průběhu druhé světové války zamýšlel nad charakterem a směry poválečného vývoje. Jeho úvahy vycházely ze změněné mezinárodní situace. Uvědomoval si, že v průběhu války vzrostla váha Sovětského svazu a s tím i sympatie k socialismu. Soudil, že se demokratický svět bude muset s touto skutečností vyrovnat. Proto doporučoval uskutečnění politických, sociálních a hospodářských reforem, jimiž by byly překonány nedostatky předválečné demokracie.

Domníval se, že válečná spolupráce západních velmocí se Sovětským svazem bude pokračovat i v době míru a že může postupně docházet k sblížení obou systémů. Nevylučoval, že při vzájem-

né teoretické a ideologické toleranci by mohlo dojít k procesu, v němž by západní země učinily sovětskému systému jisté koncese v oblasti hospodářské a sociální a Sovětský svaz „podstatné a rychlé koncese“ demokraciím v oblasti „politického režimu demokratické svobody a odbourávání dočasné diktatury proletariátu“.

Dr. Beneš počítal s tím, že Československo bude po válce žít v těsnějších vztazích se Sovětským svazem a bude muset čelit jeho vlivu a tlaku domácí komunistické politiky. Proto pro Československo připravoval projekt tzv. „socializující demokracie“, který počítal s určitým vyrovnáním mezi třídami, zákonným omezením „individuálního majetnictví“, zamezením výstřelků vykořisťování, vytvářením kolektivního majetnictví státu, zemí, okresů a obcí, s možností zespolnění bank a s pozemkovou reformou. Tím se měla socializující demokracie přiblížit tomu, co bývá nazýváno beztrždní společností. Neměla to však být – jak Beneš zdůraznil – beztrždní společnost v marxistickém smyslu, nýbrž demokracie sociální a hospodářská.

Vzhledem k objektivní situaci v závěru války a po jejím skončení se Benešovi nepodařilo tento projekt realizovat v zamýšlené podobě. Byl nucen přistoupit na další požadavky, obsažené v Košickém vládním programu.

Rozpad protihitlerovské koalice, rozdělení Evropy a studená válka udělaly naprostý konec Benešovým projektům. Československo se stalo součástí mocenské sféry Sovětského svazu a tím mu byl na dlouhá léta určen odlišný charakter jeho vývoje. To nemohl sebeschopnější státník změnit.

PhDr. Karel Štefek

Mezi diváky vítajícími Dr. E. Beneše v Kopidlně byly i první místní školy. V prostoru dnešní spořitelny stojí vpředu zleva Mirek Carda, Eva Šejstalová, Jana Presslová a Svatoslava Ledabylová.

K hlubšímu poznání Benešových názorů doporučujeme jeho knihu:

Demokracie dnes a zítra (Praha 1946)

MUDr. Bedřich Honzák, zakladatel královéhradecké „nové nemocnice“

Bedřich Honzák se narodil v Kopidlně 10. prosince 1870 v rodině místního a panského lékaře Jana Honzáka. Ze šesti sourozenců vystudovala lékařství ještě sestra B. Honzáka, Anna Honzáková, která byla první ženou lékařkou promovanou na české lékařské fakultě v Praze. Stala se vyhledávanou pražskou gynekoložkou a aktivní činitelkou za práva žen.

B. Honzák chodil do jičínského gymnázia, na kterém maturoval v roce 1889. Po smrti otce se rodina přestěhovala do Prahy a zde B. Honzák vystudoval lékařskou fakultu. Po promoci v květnu roku 1895 pracoval na klinice u profesora Pavlíka, u profesora Deyla a u profesora Thomayera, byl sekundářem u profesora Jankovského, devět let působil jako sekundář a asistent na chirurgické klinice profesora Maydla v Praze. Z tohoto období pocházejí jeho původní vědecké práce zabývající se aktuálními problémy soudobé chirurgie – senilní a diabetickou snětí končetin, chirurgickou léčbou tuberkulózy střev, léčbou zastaralých luxací lokte. Pro Sestavu, literární dílo Karla Maydla, napsal kapitolu o patologii svalstva dutiny ústní. Velmi cenným a záslužným dílem bylo vydání Chirurgie všeobecné a podrobné od Williama Rose a Alberta Carlesse v Praze roku 1902. Na překladu a odborném zpracování této knihy pracoval B. Honzák se svými kolegy a přáteli, s MUDr. Karlem Šantrůčkem a MUDr. Ivanem Hálkem. Mladí chirurgové již při studiu medicíny postrádali českou odbornou literaturu. V českém jazyce byl vydán pouze první díl Maydlovy podrobné chirurgie, překlad Albertovy Diagnostiky a několik monografií. Medici a lékaři byli jinak odkázáni na cizí literaturu a na živé slovo. Proto se B. Honzák se spolupracovníky rozhodl přeložit do češtiny v cizině stále znovu vydávanou knihu anglických autorů, která vyhovovala jejich požadavkům na obsah a na formu. Se souhlasem autorů provedli v knize některé úpravy a zpracovali dodatky, odpovídající soudobým názorům a zkušenostem uplatňovaným na pražské chirurgické klinice. MUDr. Ivan Hálek, syn básníka Vítězslava Háška a děd významné herečky naší doby Jany Štěpánkové, lékař ve slovenské Čadci a zakladatel nemocnice v Žilíně, přeložil 27.–30. kapitolu. Kniha byla první a na dlouhá léta jedinou učebnicí chirurgie, ze které čerpal poučení celé generace mediců.

Bedřich Honzák si dále prohluboval vzdělání studijními cestami po klinikách v Paříži, Vratislavi, Berlíně a Vídni, kde delší dobu pobýval u znamenitého ortopeda Lorenze.

Na začátku dvacátého století si chirurgie, jako stěžejní lékařský obor, teprve pozvolna a obtížně získávala důvěru. Bedřich Honzák byl jedním z mnoha Maydlových žáků, dobře vycvičených, zručných chirurgů, kteří odcházeli z pražské kliniky do celých Čech, aby na venkově usilovali o obecné uplatnění soudobé moderní chirurgie, založené na zásadách asepse a antiseptice, využívající nové techniky a nových diagnostických a léčebných množností.

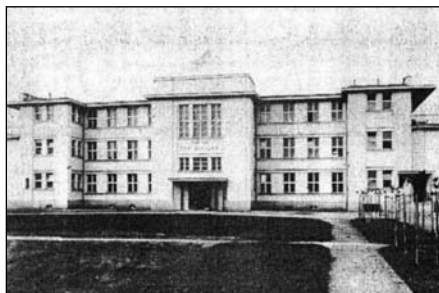
MUDr. B. Honzák po devítiletém působení

MUDr. Bedřich Honzák.
Foto archiv Muzea východních Čech

na pražské chirurgické klinice nastoupil v lednu 1906 na místo primáře a ředitele nemocnice v Hradci Králové.

Královéhradecké veřejnosti sloužila od roku 1887 nemocnice na břehu řeky Orlice, původně se 74 lůžky, a v její blízkosti od roku 1889 epidemická nemocnice se 24 lůžky. Prvním primářem byl MUDr. Josef Potoček, který předčasně zemřel roku 1896, druhým primářem byl MUDr. Otokar Klumpar. Nemocniční budova měla od roku 1898 vodovod pro užitkovou vodu, troje lázně pro nemocné, od roku 1903 operační sál pro čisté operace, původní operační sál v přízemí pro převazy a septické operace. V roce 1903 byla vybudována kanalizace, instalovány splachovací záchody a nově vy-

Pavilon Dr. Ulricha po dokončení v roce 1928.
Foto archiv Muzea východních Čech

dlážděn dvůr. Pitná voda byla zavedena pouze do suterénu v roce 1905.

V červenci 1905 rezignoval primář MUDr. O. Klumpar, který šestnáct let usiloval o prospívání a rozkvět královéhradecké nemocnice. Jako zásluhou bylo roku 1903 zřízeno oční oddělení, na dlouhá léta jediné lůžkové oddělení v celém kraji, které znamenalo první a důležitý krok k realizaci nové lékařské práce v nemocnici. Nemocnice tak získávala na významu pro širší oblast Královéhradecka. Základy dobré pověsti hradeckého očního oddělení položil MUDr. Josef Hála, vynikající odborník. Tento mladý lékař zemřel v lednu 1906, stal

se v krátké době třetí obětí tuberkulózy mezi lékaři královéhradecké nemocnice. Na oční oddělení nastoupil od 6. února 1906 nový ordinář, MUDr. Josef Saska, asistent oční kliniky, žák Schöblův a Deylův.

Třetím primářem královéhradecké nemocnice byl zvolen MUDr. Bedřich Honzák. Zastával zpočátku práci chirurga, porodníka a internisty zároveň, tak jako předchozí primáři. Náročnou službu ztěžovaly nevyhovující materiální a technické podmínky. V nemocnici byl stálý nedostatek lůžek, chybělo základní vybavení, nástroje, sterilizační přístroje. Svitlo se petrolejovými lampami, operační sál měl pouze denní boční světlo. Ještě v roce 1906 obdržela nemocnice od okresního výboru částku devět tisíc korun, za kterou bylo pořízeno nové chirurgické a gynekologické instrumentarium, operační stůl, sterilizační přístroje systému Skrbek-Krčil, byl zřízen aseptický operační sál a zaveden telefon do bytu primáře a sekundáře. V roce 1910 byl zakoupen rentgen a zavedeno elektrické osvětlení. Větší adaptace primář Honzák nepožadoval, neboť okresní výbor již v roce 1908 rozhodl, že se bude stavět nová nemocnice. Ale k uskutečnění plánů na rozšíření stávající budovy a na postavení nové nemocnice došlo až po první světové válce.

Primáři Honzákově se postupně podařilo docílit podstatných změn, které byly výchozím předpokladem k rozvoji medicíny a k modernizaci nemocniční péče. Usiloval především o zlepšení pracovních podmínek, o osamostatnění chirurgie, vnitřního lékařství a dalších oborů, o zvýšení počtu odborných oddělení. Když do nemocnice nastoupil, musel zastat veškerou práci sám s jedním sekundářem. Po roce 1909 měl již dva spolupracovníky, sekundáře MUDr. Leopolda Rejmánka a ordináře MUDr. Ladislava Trzského. Čtvrtým lékařem v nemocnici byl MUDr. Saska na očním oddělení. U primáře Honzáka vykonávalo práci sekundáře mnoho znamenitých lékařů, působících později v Hradci Králové a v dalších místech po celé republice, např. MUDr. Jetmar v Hradci Králové, MUDr. Wisinger v Černilově, MUDr. Rufer v Tanvaldu, MUDr. Pažout v Prostějově, MUDr. Fiala v Užhorodě.

Primář Honzák byl vynikajícím operatorem, oblíbeným chirurgem a lékařem v celých severovýchodních Čechách. Úspěšně prováděl řadu na svou dobu pozoruhodných ortopedických, gynekologických a urologických operací. Věnoval se také dětské chirurgii, od roku 1909 se v Hradci Králové stále častěji operovaly vrozené vady.

Modernizace královéhradecké nemocnice umožnila účastnit se soutěže českých venkovských nemocnic, vedených primáři, žáky profesorů Maydla a Pavlíka. Na severovýchodě Čech bylo více nemocnic než v jiných českých oblastech. V bývalém hradeckém kraji měl skoro každý soudní okres svou nemocnici a jen na území královéhradecké župy jich působilo šest.

pokračování na straně 25

pokračování ze strany 24

Postupně i sem nastoupili primáři chirurgové, ústavy se modernizovaly a jejich činnost byla velmi úspěšná.

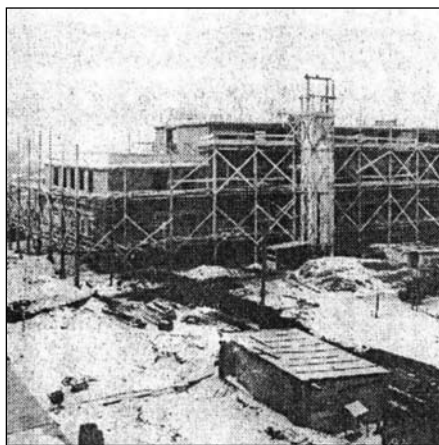
V měsíci listopadu a prosinci 1912 se primář Honzák zúčastnil jedné z výprav českých lékařů do Bulharska. Český pomocný lékařský sbor organizoval touto formou pomoc slovanským národům v balkánských válkách. Primář Honzák spolu s dalšími lékaři a sestrami podstoupil mnoho válečných útrap a ze všech sil se snažil s láskou a nadšením pomoci. Pracoval obětavě jako válečný chirurg v Jambolu a Lozengradu. Při práci na improvizovaném operačním sále, při ošetřování komplikovaných otevřených zlomenin, střelných ran a úporných hnisavých komplikací získal velké a cenné zkušenosti pro svou další práci. Z Bulharska odjížděl naplněn obdivem k vlastenectví a statečnosti bulharského národa.

První světová válka znamenala pro primáře Honzáka léta vyčerpávajícího pracovního zatížení. Pracoval dva roky současně ve vojenské a civilní hradecké nemocnici, delší dobu také v lazaretu Červeného kříže. V roce 1916 onemocněl plicní chorobou, jejíž léčení trvalo čtyři a půl měsíce. Potom byl konečně osvobozen od vojenské služby a znovu začal pracovat v nemocnici, kde po dobu jeho nemoci zůstal jen MUDr. Tvrzský. Počet ošetřovaných nemocných sice poklesl, avšak přibýlo těžkých onemocnění. Bylo nutné bojovat s válečnými infekcemi, především s hrozcí cholerou. Z toho důvodu byl v roce 1915 postaven provizorní barák se čtyřmi vchody, který ulehčil chodu nemocnice a pomohl zadržet a lokalizovat nebezpečné infekce – skvrnitý a břišní tyfus, záškrt, úplavici, neštovice, v roce 1918 pak těžkou epidemii chřipky. Ke konci války byla zřízena letní lehárna pro nemocné tuberkulózou. V pohnutých válečných letech se stále zhoršovalo zásobování nemocnice potravinami, nefungovala plynárna, sterilizace byla obtížně zajišťována pomocí Tursfieldova přístroje a lihových aparátů. Počet zaměstnanců v nemocnici klesl na minimum. Přesto nemocnice pracovala dále, chirurgické a gynekologické operace byly prováděny v rozsahu nezbytně nutném dokonce pro celý kraj, v němž primáři chirurgové vykonávali vojenskou službu.

Po válečných letech stagnace nastalo oživení a rozvoj ve všech oborech, také ve zdravotnictví. Nově vytvořené ministerstvo zdravotnictví a nové zákony dávaly lékařům naději, že budou odstraněny dosavadní nedostatky v péči o nemocné. Snahy lékařů o zlepšení a nápravu byly novými správami nemocnic přijímány s velkým porozuměním.

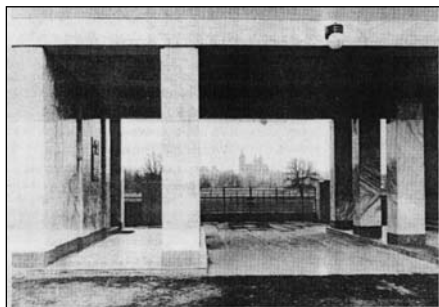
Avšak naděje, že vedle dobře zařízených okresních nemocnic budou vybudovány větší krajské nemocnice s odbornými odděleními, vybavené veškerou moderní lékařskou technikou, prosekturou a vědeckými pracovnicemi, brzy pohlavla. Stát poskytoval finanční pomoc především Slovensku, Podkarpatské Rusi a Těšínsku, kde byla zdravotní péče velmi zanedbaná. Vybudování velké krajské nemocnice v Hradci Králové nebyly příznivě nakloněny ani okolní lokálně patriotické okresy, a tak okresní správní komise musela spoléhat jen na vlastní síly a svépomoc.

Královéhradecká nemocnice se po válce

*Stavba pavilonu ORL a oční kliniky.
Foto archiv Muzea východních Čech*

ocitla v tíživé situaci, neboť provizorní infekční pavilon, postavený za války, dosloužil. Náhradu jeho lůžek poskytla teprve nástavba druhého patra nemocniční budovy, se kterou bylo započato v srpnu 1922. Koncem roku 1923 byla stavba dokončena a zároveň byly provedeny nutné úpravy v budově. Bylo zavedeno ústřední topení, rozvedena teplá voda, upraveny operační sály, pokoje pro nemocné a sociální zařízení. Rovněž byly vyměněny staré postele, prádlo, přikrývky, žíněnky atp., byl proveden generální úklid. V roce 1924 již nemocnice fungovala plně v nových poměrech a měla k dispozici 213 lůžek. Na počátku roku dostala dokonalejší rentgenový přístroj, koncem roku

*Vestibul nemocnice z roku 1928.
Foto archiv Muzea východních Čech*

primář Honzák prosadil zřízení samostatného oddělení pro choroby ušní, nosní a krční pod vedením primáře MUDr. Václava Tesaře.

Rok 1925 se stal v dějinách královéhradeckého zdravotnictví rokem velmi důležitým a významným, neboť bylo definitivně rozhodnuto o stavbě nové nemocnice. Nová nemocnice byla projektována ing. arch. B. Adámkem na podkladě rozvrhu a požadavků lékařů, které byly schváleny okresním zastupitelstvem a úřady. Místo pro nemocnici na levém břehu Labe, pod jeho soutokem s Orlicí, umožňovalo budovat celý ústav najednou. Mělo vhodné okolí a nebylo příliš vzdáleno od centra města a od nádraží. Se stavbou bylo započato 21. dubna 1926, nemocnice byla otevřena 4. listopadu 1928, provoz v ní zahájen 12. listopadu. Stará nemocnice měla čtyři oddělení, v nové nemocni bylo šest samostatných oddělení: pro chirurgii, gynekologii a porodnictví – primář MUDr. Bedřich Honzák, interní oddělení

s kožními a venerickými nemocemi – primář MUDr. Ladislav Tvrzský, oční oddělení – primář MUDr. Josef Saska, ušní, nosní a krční oddělení – primář MUDr. Václav Tesař, infekční oddělení spojené s prosekturou – primář MUDr. Antonín Fingerland. Samostatnou ústřední rentgenologickou stanicí vedl primář MUDr. Otokar Müller. V nemocnici bylo tudíž sedm primářů. Ještě v roce 1928 se osamostatnilo oddělení gynekologicko-porodnické, vedené primářem MUDr. Jaroslavem Jungem.

Rozčlenění práce do samostatných odborných oddělení umožňovalo řádné, odborné ošetření nemocných. Při práci klinické a operační bylo nezbytně nutné intenzivně spolupracovat s rentgenologem a s prosekturou jak po stránce diagnostické, tak terapeutické. Primář Honzák viděl budoucnost venkovských nemocnic právě v takto uspořádaném typu nemocnice, pro který se rozhodl na základě svých dlouholetých zkušeností. Podařilo se mu nejen uvést chirurgii na odpovídající vysokou úroveň, ale také zároveň uskutečnit vybudování nové moderní nemocnice, položit základy a vytvořit předpoklady k jejímu dalšímu rozvoji.

Nová nemocnice se stala středem pozornosti odborné i laické veřejnosti a po jejím otevření ji navštívilo mnoho zájemců, které zaujalo zařízení a provoz. Dne 24. května 1929 se dostalo nemocnici nejvyšší pocty, na návštěvu přijel první prezident Československé republiky T. G. Masaryk za doprovodu předsedy vlády Udržala a zemského prezidenta Kubáta. Brzy po otevření nemocnice, dne 11. prosince 1928, navštívil královéhradeckou nemocnici ministr zdravotnictví Dr. Josef Tiso. Dne 16. prosince 1928 se v nové nemocnici konala mimořádná valná hromada lékařské župy severovýchodních Čech, již se zúčastnili členové ve velké počtu a také oba její čestní členové, předseda MUDr. Josef Moravec a místopředseda MUDr. Leopold Batěk. Jednání přispělo k upevnění shody v názorech a k navázání další spolupráce.

Primář B. Honzák společně s MUDr. J. Saskou a v pozdějších letech s dalšími primáři vydával od roku 1906 pravidelně výroční zprávy všeobecné veřejné nemocnice v Hradci Králové. Zprávy obsahovaly kromě zajímavých informací o provozu a změnách v nemocnici též odborně zpracované údaje statistické, kasuisticky a přehledná data o činnosti nemocnice.

MUDr. Bedřich Honzák věnoval veškeré své síly vybudování královéhradecké nemocnice. Jeho zásluhou se Hradec Králové mohl a může pochlubit moderní nemocnicí na vynikající úrovni. Byl velmi obětavým, čestným a svědomitým lékařem, těšil se velké vážnosti a oblíbenosti své operátorské umění, odborné vědomosti a ušlechtilé jednání. Pracoval usilovně až do konce svého života. Zemřel doma po krátké trvající plicní nemoci dne 19. listopadu 1933 a byl pochován na poučovském hřbitově. Účast tisíců lidí z východních Čech i z Moravy na pohřebním průvodu, který vycházel z katedrály sv. Ducha na Pospíšilovu třídu, byla projevem mimořádné úcty a vděčnosti vzácnému a ušlechtilému člověku, významnému chirurgovi, vynikajícímu lékaři, řediteli královéhradecké nemocnice MUDr. Bedřichu Honzákov.

Mgr. Libuše Plášilová

*(Se svolením autorky přetištěno z časopisu
Lékařské fakulty v Hradci Králové
SCAN č. 4 z roku 1993)*

Kopidlenská rodačka, první česká lékařka

MUDr. Anna Honzáková

Na stránkách Kopidlenských listů se MUDr. Anna Honzáková objevila již dvakrát. Rozhodli jsme se připomenout ji potřetí. Doštal se nám do ruky časopis Lékařské fakulty v Hradci Králové SCAN a v něm velmi zajímavý článek paní Mgr. Libuše Plášilové, s jejímž svolením článek přetiskujeme.

Jednou z prvních absolventek dívčího gymnázia Minerva v Praze byla MUDr. Anna Honzáková, první lékařka promovaná na pražské univerzitě roku 1902.

MUDr. Anna Honzáková, mladší sestra MUDr. Bedřicha Honzáka, někdejšího vynikajícího chirurga a porodníka a zakladatele moderní královéhradecké nemocnice, se narodila 16. listopadu 1875 v Kopidlně. Její matka pocházela z Bílého Mlýna (obec Kbelnice), ležícího při řece Cidlině pod vrchem Zebínem u Jičína. Její otec, MUDr. Jan Honzák, nastoupil po ukončení studií na místo městského lékaře v Kopidlně, město a okolí byly v té době zamořeny cholerou, na tuto chorobu zemřel i předchozí městský lékař. Anna Honzáková se narodila v budově radnice v přízemí, napravo od průjezdu. Prožila krásné dětství v domě s velikým dvorem a zahradou, spojenou malými dvířky s hraběcím parkem. Poznala život šlikovského panství a na kopidlenském zámku. Dr. Jan Honzák, vážený lékař a výborný společník vybraného chování, býval často zván na zámek k hraběti Šlikovi. Byl výborným chirurgem a porodníkem, prováděl i odvážné chirurgické zákroky, které se mu dařily. Pracoval v hygienicky nedokonalých poměrech s primitivními nástroji, se skromným vybavením léky, jak to bylo v té době obvyklé. Diagnózu stanovil bez pomoci přístrojů laboratorii, základem a vrcholem byl poklep a poslech. K nemocným chodil pěšky, ke vzdáleným jezdil, sedě na otepi slámy, koňským potahem, v zimě na saních.

MUDr. Jan Honzák byl velmi obětavým lékařem, cele se věnoval svému povolání. Zemřel předčasně roku 1889 po nedolčeném prudkém zánětu plic, po němž následovala rychlá tuberkulóza, ve věku 44 let. Manželka MUDr. Jana Honzáka prodala po jeho smrti dům v Kopidlně a odstěhovala se se svými dětmi do Prahy.

Anna Honzáková byla již od dětství velmi samostatná a rozhodná, líbilo se jí otcovo povolání a chtěla studovat. Rodiče počítali s jejími studii ve Švýcarsku, ale po otcově smrti se rodina ocitla v tísnivé finanční situaci a na studium v cizině nebylo ani pomyšlení. Když už se Anna pomalu smiřovala s tím, že namísto lékařky se stane učitelkou, doslechla se ve škole o přednášce Elišky Krásnohorské ve vinohradské Měšťanské besedě. Zde se pak dozvěděla o možnosti studia na připravovaném dívčím gymnáziu. V září 1890 byla na tuto školu přijata. Léta gymnaziálních studií byla pro ni radostným obdobím, prospěch měla výborný a před sebou svůj vytčený cíl. V šestě osvědčila svou pohotovost a obratnost při

MUDr. Anna Honzáková

poskytnutí první pomoci spolužačce postižené epileptickým záchvatem. Po této příhodě o ní představenstvo školy a spolku projevovalo zvláštní zájem, který tehdy nechápala. Až později se dozvěděla, že velkým přáním Elišky Krásnohorské zakladatelky Minervy, bylo, aby se co nejvíce dívek věnovalo studiu medicíny, pro kterou ovšem studentky neprojevovaly velké nadšení.

Před maturitními zkouškami musely abiturientky podat žádosti na ministerstvo o připsuštění k maturitě a požádat filozofickou a lékařskou fakultu, aby v případě příznivého výsledku maturit byly přijaty za hospitantky. Vše nasvědčovalo tomu, že jejich další cesta za studiem na univerzitě nebude snadná.

Maturitám na Akademickém gymnáziu předcházely předběžné zkoušky z přírodopisu, filozofické propedeutiky a z náboženství, shrnující látku za celé vyšší gymnázium a konající se tamtéž. Zkoušející profesori byli k dívkám chladní, lhostejně povýšení, pouze jediný profesor, dr. Zikmund Winter, významný český historik a spisovatel, přístupoval ke zkoušeným s vlídností a projevil radost a uznání nad jejich vědomostmi. Dr. Anna Honzáková na pana profesora Wintera vzpomínala pak celý život, neboť ani na univerzitě se nesetkala s mnoha příznivci studia žen.

Výsledky prvních dívčích maturit byly, co do prospěchu, zcela srovnatelné s chlapecy. Když profesor dr. Viktor Nejdle vzpomínal roku 1930 u příležitosti 40. výročí založení Minervy na léta svého působení na dívčím gymnáziu Minerva, došel k závěru, že žákyně na Minervě byly vynikajícími adeptkami studia. Ze čtyřiceti jeho prvních žáček jich bylo třicet s vyznamenáním, zbývajících deset bylo vyznamenání tak blízko, že by jich pět až šest na chlapeckém gymnáziu vyznamenání bez

námahy dosáhlo. Dr. Nejdle ve svých vzpomínkách píše: „Říkával jsem, že na Minervě není třeba methodika, tam jde všechno samo. Největší lekce osvojovaly si žákyně hravě a skoro všechny. Bylo tu nadšení, nadání, výběr, píle, všechny okolnosti, které pro učitele znamenají bezpečný úspěch. Kdo pamatuje, aby na chlapeckém gymnáziu ze čtyřiceti žáků třicet mělo nejlepší známku z řečtiny! Tyto studentky tehdy opravdu bojovaly pro věc že znamenitě – vynikajícím prospěchem.“

Na dívčích maturitních vysvědčeních však chyběla obvyklá klauzule, která opravňovala ke vstupu na univerzitu. Žádosti o hospitace kladně vyřídila filozofická fakulta, česká lékařská fakulta dívky odmítala. Pouze profesori dr. Janovský, dr. Maydl a dr. Reinsberg podali separátní příznivé vótum. Tři dívky zajímavě se o studium medicíny se proto obrátily na německou lékařskou fakultu, která je přijala. Rozhodnutím byl pověřen profesor anatomie dr. Rabl, do jehož přednášek se studentky hlásily, a profesorský sbor je přijal s výhradou, že mohou být dle potřeby kdykoliv propuštěny. Profesor Rabl byl učenec světového jména, pokrokový, ušlechtilý člověk, přívrženec ženského studia na základě vlastních zkušeností ze švýcarských univerzit.

Na přednášky z přírodovědných předmětů, určené pro mediky, docházely studentky na českou filozofickou fakultu, kde projevoval pochopení pro dívčí studium profesor dr. Vrba, tehdy rektor univerzity.

Na německé univerzitě bylo nutno mluvit pouze německy, nezkušené medičky hned zpočátku narazily na projevy nevůle a provokace ze strany studentů. Profesor dr. Rabl však energicky zasáhl a vše urovnal. Také němečtí profesori nebyli všichni pokrokoví a nepřijímali studentky vždy s pochopením. Na české lékařské fakultě bylo na jaře roku 1896 povoleno hospitování žen, ale tři první medičky zůstaly na německé fakultě až do začátku třetího roku studia, kdy v Praze vypukly velké bouře německých studentů. Pak přešly na českou lékařskou fakultu. Zde studentkám vycházel vstříc především profesor dr. Vítězslav Janovský. Profesor dr. Josef Thomayer se zprvu stavěl proti ženám v lékařství, domníval se, že ženy nemají dostatečné fyzické síly pro tak namáhavé povolání. Časem zmírnil svůj odmítavý postoj, ale jeho názor na ženy zůstal konzervativní.

Dívky studovaly v tísnivé atmosféře a časté nesnáze a nejistota při studiu ztěžovaly jejich postavení. Ani studenti své kolegyně nepřijali vlídně. Spolek českých mediků se vyslovil proti ženskému studiu. Každoročně, ba i dvakrát do roka, podávaly studentky žádost do Vídně o povolení řádného studia, ty však byly stále zamítány. Na konci čtvrtého roku studia odjela Anna Honzáková se svými dvěma kolegyněmi do Vídně, aby tam za podpory výboru Minerva spolu intervenovaly u ministra vyučování.

pokračování na straně 27

pokračování ze strany 26

Přijal je sekční šéf rytíř dr. Hartel, jehož vážný zájem o jejich záležitost je povzbudil. Na konci rozmluvy dr. Hartel prohlásil, že když už je nechali tak dlouho hospitovat, je jejich povinností umožnit jim dokončení studií. Dr. Hartel se za rok stal ministrem a svůj slib splnil.

Hartelův výnos ze dne 15. září 1900 stanovil, že dosavadní hospitantky si mohou s předložením dokladů o svém studiu podat žádost o započítání let hospitací do řádného studia. Anna Honzáková a její kolegyně musely shánět potřebná potvrzení u jednotlivých profesorů. Anna se domnívala, že její žádost o uznání hospitantských let může být bez prodlení vyřízena, ale musela opět čekat až do února 1901. Ministerstvo jí uznalo jen dva roky hospitací, ačkoliv jich absolvovala již plných pět let. Měla povolení složit jednu rigorózní zkoušku, a teprve potom mohla žádat o uznání dalších hospitačních let.

Anna Honzáková dělala první rigorózní zkoušku z fyziologie sama, v poslušárně plně obsazené studenty, zvědavými na její výkon. Obstála výborně. Asistent dr. Babák jí po zkoušce přišel sdělit slova examinátora, profesora Mareše:

„Jsem rád, že si tolik studentů přišlo poslechnout, jak se má při rigorózu odpovídat.“ Profesorovo uznání ji velmi povzbudilo a potěšilo. Rigorózní zkoušky dokončila dne 10. března 1902, všechny s vynikajícím prospěchem. Akademický senát lékařské fakulty jí přiklil právo na promoci „sub summis auspiciis imperatoris“ za výtečný výkon ve všech rigorózních zkouškách.

Dne 17. března 1902 stanula Anna Honzáková ve Velké aule Karolina, aby zde jako první žena byla promována doktorkou veškerého lékařství. Ve své děkovné promoční řeči připomenula zásluhy české spisovatelky Elišky Krásnohorské, zakladatelky prvního dívčího gymnázia v Rakousku, a nesnadný úkol první absolventky Minervy, usilujících o vstup do univerzitních síní. Promoce MUDr. Anny Honzákové byla významnou událostí doma i v cizině.

Po promoci se MUDr. Anna Honzáková dala zapsat mezi externí lékaře všeobecné nemocnice v Praze, ale vrzy nato ji ředitel této nemocnice oznámil, že jí ze seznamu externistů vyškrtl. Proto se obrátila na chirurgickou kliniku prof. Maydla, který ji laskavě přijal na místo chirurgického eléva, ale jeho náhlá smrt v srpnu 1903 pro ni znamenala konec možnosti věnovat se vědecké práci. Zvolila si za svůj obor gynekologii a porodnictví a následovně vykonávala praxi na klinice prof. Pawlika. Shodou okolností se na této klinice uvolnilo místo druhého asistenta, o které požádala, ale profesor Pawlik byl nedůvěřivý. Začala tedy pomýšlet na zahájení vlastní praxe v Praze. Mnoho přátel a kolegů ji zrazovalo, předvíkali jí těžkosti a neúspěch, ale dr. Anna Honzáková pevně věřila ve své schopnosti a v potřebnost žen v lékařství. Během studií získala tvrdé životní zkušenosti a věděla, že i nadále bude muset bojovat s mocnými, pevně vžitými předsudky, se zlobou a zaujatostí lidí a s nepřítelny a řevnivostí některých kolegů. Byla si vědoma své odpovědnosti v povolání, odpovědnosti k budoucím lékařkám, a chtěla

Fotografie z roku 1903 zachycuje společnost lékařů při oslavě padesátin prof. MUDr. Karla Maydla (1853–1903). Uprostřed prof. Karel Maydl, v první řadě zleva MUDr. A. Honzáková, MUDr. B. Honzák, za ním MUDr. Šantrůček. Čtvrtý v první řadě zleva je MUDr. J. Petřivalský. (Fotografie zapůjčena ze Zdravotnického muzea při Národní knihovně v Praze.)

jim připravit co nejlépe půdu pro jejich působení.

Vlastní ordinaci si MUDr. Anna Honzáková otevřela dne 1. února 1905 v Praze Na Moráni. V krátké době získala velmi rozsáhlou klientelu, její ordinace byla první ordinací odborné ženské lékařky u nás. Mezi jejími pacientkami byly osobnosti tak významné, jako např. paní Leopolda Dostálová, Hana Kvapilová, Josefína Náprstková, Eliška Krásnohorská. MUDr. Anna Honzáková kromě své praxe publikovala odborné články, konala veřejné přednášky, poskytovala osobní rady a poučení ženám, snažila se zvýšit jejich mravní odpovědnost. Dbala o pedagogické působení na mládež, o výchovu k uvědomělému mateřství, neboť se denně setkávala s následky potratů, prostitute, nežádoucím těhotenstvím, s problémy žen, často neřešitelnými. Pracovala ve Výboru pro volební právo žen, v Ženské národní radě, ve Sdružení vysokoškolsky vzdělaných žen, ve Sdružení českých lékařek, ve spolku Minerva.

V osobním životě byla MUDr. Anna Honzáková velmi skromná a obětavá. V mladších letech měla ráda letní turistiku, pěší túry v horách, plavání, pobyt v přírodě na venkově. S batohem na zádech prošla pěšky jižní Alpy, Švýcarsko, Tyroly, Štýrsko. Pobývala často u příbuzných v Plané nad Lužnicí, kde se scházela celá rodina. Později se sestrou PhDr. Albinou Honzákovou vystavěla vilu v Dobříchovicích, kde byla její velkou láskou zahrada a práce na ní. Výborné hmotné postavení jí pak dovozovalo podporovat celou rodinu, poskytovat rodinné zázemí neterím a synovcům, kteří u ní bydleli po dobu studií, vést bohatý a krásný rodinný život. Pečovala o zdraví všech sourozenců a příbuzných, přivedla na svět všechny děti v rodině a mateřsky se o ně starala.

MUDr. Anna Honzáková byla ztělesněním hesla zakladatelky Minervy „Per ardua ad astra“, byla z těch osobností, které v sobě nesou duch celé doby. Nikdy neváhala zasazovat se

o dobrou věc. Byla si vědoma toho, že se na ni jako na první lékařku u nás pohlíželi nejenom s obdivem, ale i s nedůvěřivostí a nepřátelstvím, a považovala proto za svou povinnost jednat vždy tak, aby si jí i nepřítel musel vážít. Nikoliv tížďadost, ale přísné vědomí odpovědnosti jí dodávalo síly k namáhavé práci. Za 35 let její lékařské činnosti byly tisíce pacientek nejvýmluvnějším svědectvím kvalifikace této vzácné ženy, předem rezignující na každou vděčnost, po léta prokazující v největší tichosti všemožná dobrodíní. MUDr. Anna Honzáková zemřela po krátké nemoci dne 13. října 1940 v Praze, měsíc před svými 65. narozeninami. Její život byl naplněn prací a zápasu, ale bylo jí dopřáno dosáhnout vysokého cíle, který si vytkla.

MUDr. Anna Honzáková zřídila v roce 1937 peněžní fond, určený k podpoře zcela chudých, pro stáří a nemoc práce neschopných žen. Z úroků tohoto fondu měly být každoročně vypláceny podpory potřebným ženám. Správou fondu byl pověřen Zemský úřad, který prostřednictvím kuratoria vyplácel první podpory v roce 1942. Město Kopidlno, kde se MUDr. Anna Honzáková narodila, obdrželo v roce 1942 podporu ve výši 2400 K na vánoční nadílku. V dopise předsedkyně kuratoria fondu ze dne 26. října 1942, adresovaném obecnímu úřadu v Kopidlně, jsou uvedena tato slova: „Paní MUDr. Anna Honzáková pracovala po celý svůj život pro tělesné a duševní povznesení a zdokonalení české ženy a české rodiny. Poznala velkou potřebu účinné lásky k bližnímu. Za života pomáhala vždy k růstu všemu zdravému a zároveň se ujmala chorých, trpících a odstrčených, a vydatně je podporovala. Její zářivý zjev jako skvělé lékařky i dobrotivé matky matek bude dále živým příkladem novým pokolením žen.“

Mgr. Libuše Plášilová

*(Se svolením autorky převzato z časopisu
Lékařské fakulty v Hradci Králové
SCAN č. 2 z roku 1995)*

Obvodní lékař MUDr. Jaroslav Šimáček

MUDr. Jaroslav Šimáček se narodil 21. ledna 1922 v Chvalči, v rodině zaměstnance finanční stráže, matka byla v domácnosti. Vzhledem k zaměstnání otce se rodina často stěhovala po pohraničních místech, až za války bydleli v Litomyšli, kde syn Jaroslav dokončil základní školu a přešel na gymnázium v Jičíně, kde v roce 1941 maturoval. Potom pracoval manuálně a dále jako pomocná kancelářská síla v Litomyšli.

Byl členem ilegální organizace a v roce 1942 byl gestapem zatčen a po odsouzení byl vězněn až do roku 1944 v koncentračním táboře. Po návratu byl nasazen jako dělník v továrně. V roce 1945 odešel studovat na lékařskou fakultu Karlovy univerzity v Praze. V době věznění se seznámil se spisovatelem Petrem Jilemnickým, který byl velký idealista, vzájemně si pomáhali a diskutovali. Na jeho popud Jaroslav vstoupil v Litomyšli do KSČ. V té době se oženil, měl již dítě a dostal se do svízelné materiální situace a nemohl plnit stranické úkoly ani se všemi souhlasit, a proto byl z komunistické strany vyškrtnut.

V roce 1951 nastoupil jako sekundář v nemocnici v Nové Pace. Od roku 1954 do roku 1958 byl obvodním lékařem se Slatině nad Zdobnicí, v letech 1958 až 1966 působil jako obvodní lékař v Králíkách. Život se mu odvíjel vcelku klidně, ale v kraji byly třeskuté zimy a těžké bylo dojíždění za pacienty v těžko dostupném horském kraji. Rozhodl se proto změnit místo, také vzhledem ke svým zdravotním potížím. Na žádost o uvolnění ho tehdejší okres nechtěl uvolnit a dělal mu potíže. Proto z nouze přijal místo v Nápravném zařízení ve věznici Valdice, kde pracoval jako lékař až do roku 1969. Poté získal místo obvodního lékaře v Kopidlně. S touto změnou byl spokojený a prožil v Kopidlně dobré životní období. Vzhledem k zdravotním potížím a věku odešel do důchodu a zemřel v roce 1991 ve věku 70 let.

Jaroslav Svoboda

Zubní lékařka MUDr. Rozália Šrenkelová

- > narodila se 31. července 1943 v Huncovcích na Slovensku
- > studovala v Košicích
- > začala pracovat ve Spišské Nové Vsi a pak v Lipníku
- > od roku 1976 do roku 1991 pracovala v Podolinci, okres Stará Ľubovňa, byla oblíbená pro svůj klidný přístup k pacientům a pečlivost v péči o ně
- > v létě 1991 se přestěhovala do Kopidlna a v roce 1995 začala provozovat zubní ordinaci soukromě. Nebyla úspěšná, i když pacientů měla dost. Nestihala plnit nejrůznější finanční závazky (např. laboratoře) a vznikl jí dluh, následovala výpověď od VZP a výpověď z nájmu v ordinaci a v roce 1999 musela svoji soukromou praxi zrušit před odchodem do důchodu jí finančně pomáhala dcera
- > v roce 2009 byla u ní zjištěna rakovina plíc
- > zemřela 16. srpna 2010

Jaroslav Svoboda

Kopidlenský veterinář Gustav Hlavatý

Brzy uplyne 80 let, kdy do Kopidlna nastoupil po krátké praxi v Městci Králové mladý veterinář MVDr. Gustav Hlavatý.

Rod Hlavatých žil v Podmokách a okolí po mnohé generace. Tento kraj je úrodný a všichni členové rodu byli vždy spjati s půdou a chovem domácího zvířectva. Je krásné, že celá řada potomků si tuto vlastnost nese v sobě i dnes. Druhým rysem rodu Hlavatých byla zbožnost. Už podle nejstarších rodinných dokladů byly všichni evangelíci, kteří v těžkých dobách byli připraveni pomoci potřebným.

V takovémto selském prostředí se 27. června 1904 tatínek narodil jako druhé dítě a druhý syn z celkem sedmi dětí rodičům Václavu a Anně Hlavatých. Malý „Gustík“, jak mu všichni říkali, vyrůstal se svými sourozenci v malebné vesničce Podmoky nedaleko Poděbrad. Zde také započal na obecné škole své vzdělání, později studoval na reálném gymnáziu v Kolíně. Toto období zanechalo v Gustavově životě mnoho vzpomínek. Vzpomínky byly asi tak krásné, že si je spolužáci v pozdějších letech oživovali v Kolíně každoročně, Gustav nikdy nechyběl.

Gustavova láska ke zvířatům (zvláště koním) a úvaha rodičů, že v tak široké zemědělské rodině je a bude třeba odborné péče o dobytek, rozhodly, že po maturitě v roce 1924 byl zapsán na Vysokou školu zvěrolékařskou v Brně. Tu také po úspěšném složení všech zkoušek v r. 1929 ukončil a získal titul MVDr. (Medicinae veterinariae doctor).

Po absolvování vojenské prezenční služby u jezdeckta v Pardubicích započal praxi veterináře v Městci Králové a za krátkou dobu nastoupil jako městský veterinář v Kopidlně. Zde prožil s krátkými – převážně donucenými – přestávkami celý svůj život.

Velice brzy našel řadu dobrých přátel mezi zemědělci v místě, okolních obcích i mezi občany, se kterými přišel do kontaktu v běžném životě. Jedním z nich byl i Josef Benda, s jehož sestrou Vlastou (1912–1975) se r. 1933 oženil. Vlasta byla laskavá a obětavá žena, která mu byla vždy oporou v osobním životě, ale i při výkonu povolání – zajišťovala veškerou administrativu i jiné potřebné práce, třeba i pomoc při výkonu veterinární praxe.

V r. 1934 se v rodině Hlavatých narodil syn Vladimír, který v dospělosti pokračoval ve šlépějích svého otce. Působil na různých postech veterinárního lékaře.

V této době se již tatínek v Kopidlně zapojil i do společenského života. Jemu, milovníku koní a jezdeckého sportu, bylo nejlépe v Selské jždě, což byla jezdecká organizace agrární strany. V této organizaci často využil svou profesí veterináře při ošetřování koní na soutěžích a závodech.

V roce 1939 se rodina přestěhovala do rodinného domku v ul. Tomáše Svobody s malou zahrádkou, která zvláště jeho manželce, její mamince, přinášela velké potěšení.

Za války se stal tatínek členem odbojové skupiny, působil jako spojka, protože jeho povolání mu umožňovalo nenápadně navštěvovat všechny domácnosti a hospodářství. Činnost odbojové skupiny byla jedním členem prozrazena a tatínek jako „velice nebezpečný“ byl okamžitě v srpnu

1944 zatčen a převezen do věznice ve Valdicích. Odtud byl přeložen do věznice v Ruzyni a nakonec byl internován v Terezíně – Malé pevnosti. V dubnu r. 1945 byl připraven k transportu do Berlína na popravu. Díky konci války k tomu nedošlo.

Po válce bylo třeba obnovení normálního chodu národního hospodářství na celém území státu. Někde chyběli i zvěrolékaři, a proto byl tatínek v tomto období poslán vykonávat své povolání do Jaroměře. Zde pobyl jen krátce. Po návratu do Kopidlna v létě 1946 jsem se narodila já, Vlasta. Šťěstí v rodině však netrvalo dlouho, přišel rok 1948 a s ním další perzekuce. StB požadovala, aby tatínek udával a donášel na sedláky z okolních obcí, kteří se nechtěli podřídit komunistickému režimu. To tatínek odmítl. Tento postoj měl dopad na život celé rodiny. Opakované domovní prohlídky si dobře pamatuji i já, tehdy jako malé dítě. Tatínek býval často odvážen k vyslechům, domů se vracel ve špatném stavu. Jednou se vrátil i s vyraženými zuby. Můj bratr Vladimír nemohl po maturitě pokračovat ve studiu pro politickou nespolehlivost rodiny. Až po roční praxi v zemědělství – jako tractorista a později zaměstnanec cukrovaru – mohl začít studovat vysokou školu. I já, ze stejných důvodů, jsem měla problémy s přijetím jak na střední, tak i na vysokou školu.

Na začátku 50. let pro nedostatek veterinářů přibyl tatínkovi ke kopidlenskému obvodu ještě obvod Rožďalovice a část obvodu Libáň.

Tyto nepříznivé životní podmínky však tatínka jako člověka nezlomily, dál vykonával zodpovědně práci obvodního veterináře, své dlouholeté znalosti a zkušenosti rád předával mladým kolegům (MVDr. Bohumil Borovec, MVDr. Stanislav Kaprál a další).

Věznění, vyšetřování a vysoké pracovní nasazení se odrazily na zdravotním stavu tatínka. První vážné onemocnění a dlouhodobá hospitalizace v nemocnici přišly v r. 1955. Po uzdravení bylo tatínkovi nabídnuto místo veterináře na jatkách v Jičíně. Zaměstnání s pevnou pracovní dobou a jen ve všední dny bylo vhodné pro tatínkův zdravotní stav. Velmi se mu ale stýskalo po zvířecích kamarátech, které celý život léčil a pomáhal jim. Možná ještě více se mu stýskalo i po jejich majitelích v Kopidlně, Běcharech, Židovicích, na Nečase, v Budčevsi, Drahorazi i v dalších obcích. Tam všude za nimi rád dojížděl za každého počasí, v noci i ve svátek, bylo-li třeba. Někdy jezdil autem, převážně však na kole. Často si při cestě na kole neodpustil, zastavil se a alespoň krátce si s přáteli popovídal. V r. 1960 se nemoc ozvala znovu a byla nutná operace hrtanu. Ztráta hlasu byla pro tatínka těžká rána, ale i s tou se statečně vyrovnával, nastoupil znovu do zaměstnání. Na jatkách setrval až do odchodu do důchodu v r. 1968.

I v penzi sledoval nové trendy ve svém oboru, studoval moderní veterinární literaturu, také hodně o této problematice diskutoval se synem, předával mu dlouholeté zkušenosti. Pamatuji si, že i tehdy chodil a dobrovolně pomáhal zvířatům, zejména už jenom po Kopidlně.

V tomto období se aktivně zapojil do činnosti Svazu protifašistických bojovníků.

Největší radostí na sklonku života však pro něho byli dva vnuci, kterým byl ochoten věnovat téměř veškerý svůj volný čas, zvláště po smrti své ženy.

Celý život mu přinášel spoustu těžkostí i radostí, ale vždy si uchovával optimistický náhled na svět. Zemřel 13. října 1977 v nemocnici v Chomutově.

6. září 2011

Mgr. Vlasta Brodská, roz. Hlavatá

Pohádkové vzkázání Václava Čtvrtka

Mezinárodní konference v Jičíně, 20.–22. října 2011

Spisovatele Václava Čtvrtka snad není nutné ani představovat. Již několik desetiletí nás provázejí jeho postavíčky Rumcajs, Manka, Cipísek, Křemílek a Vochomůrka, Maková panenka a motýl Emanuel, víla Amálka, Rákosníček a mnoho dalších.

V letošním roce jsme si v Jičíně připomněli 100. výročí narození Václava Čtvrtka a narozeniny jičínského pohádkáře (dne 4. dubna) se staly podnětem pro celou řadu akcí. Jednou z největších se stala zejména třídní Mezinárodní konference Pohádkové vzkázání Václava Čtvrtka, kterou uspořádala Knihovna Václava Čtvrtka v Jičíně ve spolupráci s řadou jičínských i mimojičínských kulturních a vzdělávacích institucí. Akce probíhala střídavě v budově Lepařova gymnázia a městské knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně.

Předmětem konference byl život, a především dílo slavného spisovatele z nejrůz-

nějších úhlů pohledu a hodnocení, např. jazykovědného, historického, mediálního, kulturního, aj. Do Jičína se proto sjela řada odborníků, významných osobností a zájemců o Čtvrtkovo dílo, aby někteří z nich přednesli své vědecké poznatky, závěry, vzpomínky či zkušenosti ohledně čtvrtkovské tematiky. Ze známých osobností, které se akce zúčastnily, možno jmenovat paní PhDr. Vladimíru Gebhartovou, která znala Václava Čtvrtka osobně a účastnila se také třídění jeho literární pozůstalosti; paní Marii Kšajtovou, dlouholetou dramaturgyni pořadu Večerníček, jež uvedla na televizní obrazovku mnoho Čtvrtkových pohádek aj. Z místních přednášel např. prof. Vladimír Úlehla, PhDr. Eva Bílková, její dcera Mgr. Jitka Bílková aj. Za Základní a Mateřskou školu v Kopidlně vystoupila se svým příspěvkem Učitelský ústav v Jičíně a Václav Čtvrtek PhDr. Ilona Pluhařová. (ip)

Ilona Pluhařová vystupuje s příspěvkem na konferenci v aule Lepařova gymnázia v Jičíně.

Foto: Knihovna Václava Čtvrtka v Jičíně

Ohlas na výzvu v Kopidlenských listech

V posledním čísle Kopidlenských listů vyšla výzva Mgr. Jany Hladíkové k absolventům kopidlenské základní školy, aby poskytli fotografie školních tříd pro tvořený archiv absolventů školy. Výzvu řada občanů vyslyšela, za což škola svým bývalým žákům děkuje a věří, že s fotografiemi přijdou další, kteří zatím váhají nebo fotografie teprve hledají.

Mezi nabídnutými fotografiemi byla velmi zajímavá fotografie dívčího družstva místního Sokola před jeho sletem, kterou přinesla paní Svatava Číhalová. Navíc všechny, až na jednu kamarádku,

dokázala identifikovat. Podívejte se a vzpomínejte.

(osu)

Na fotografii vzadu stojící: Sváta Ledabylová, Laděna Jínová, Libuše Krausová, Jana Presslerová, Milena Boudyšová, ?, Hana Ledabylová, Milena Špicarová, Šárka Patočková, Dana Votrubicová, Jaroslava Plocarová, Jana Křídlová.

Vpředu sedící: Jaroslava Rybová, Eva Šejstalová, Miloslava Rybová, Libuše Komárková, Oldina Hrubá, Eva Hladká, Marie Kalousová, Libuše Cardová, Bohumila Zachová, Hana Macurová.

Kocourek v cirkusu, 7. část: Na cestě domů

Charlie se klepal jak osika, ale musel co nejrychleji vymyslet, jak se dostat ven z cirkusu. Zkoušel otevřít dvířka od klece, ale marně. Dvířka byla zamčená velkým kovovým zámekem. Kocourek byl zoufalý. Uvidí se někdy ještě se svou rodinou? Bude ještě někdy opravdu svobodný? Najednou se pod plachtou cirkusového stanu cosi pohnulo. Nejdříve to čmouchalo kolem plachty a pak se pod plachtou objevil malinký černý nos. Charlie hned poznal svého smrdutého přítele.

„Smradouši, jsem tak rád, že tě vidím,” zajásal Charlie, až z toho vyskočil na všechny svoje čtyři tlapičky. „Já jsem taky rád, že tě vidím. Ale nemáme moc času. Musím tě odsud dostat dřív, než přijde ten protivný chlap s velkým kloboukem,” řekl Smradouš a prohrábl si svoji hustou černobílou srst. Vypadalo to trochu, jako když mu v kožíšku běhá hejno splašených blech. Chvilku se prohraboval v kožíšku a potom vytáhl velký svazek klíčů. „Kde jsi vzal všechny ty klíče?” divil se Charlie. „Tomu bys nevěřil. Cestou sem jsem potkal takovou zvědavou a moc hezkou opici. Myslím, že se jmenuje Julinka. Řekl jsem, že tu mám kamaráda a že potřebuješ pomoc. Ukázala mi, kde jsou náhradní klíče od klecí, a pak mi prozradila, kde jsi, a bylo to,” řekl Smradouš a tvářičky mu zazářily rudou barvou. „Teď není

čas na zbytečné řeči. Musíme najít klíč a rychle pryč,” zašeptal Charlie. Smradouš položil klíče co nejbližší k Charliemu, oba dva je prohledávali a zkoušeli, který z nich by to mohl být. Zkoušeli a zkoušeli, ale žádný klíč do zámku nepasoval. „Co budeme dělat? Už nikdy neuvidím svoji rodinu,” zařínal Charlie, až se rozbrečel docela. „Neboj, my ten klíč najdeme,” utěšoval ho Smradouš.

Už zbývaly jen poslední dva klíče. Zkusili ten s malými zoubky a velkým okem. „Ne, ten je moc velký,” protestoval Smradouš. „Tak hledej dál, máme ještě jeden,” řekl Charlie a tlapkou si utřel ubrečené oči. Smradouš vzal poslední klíček. Byl malý a měl kovové zoubky. Smradouš ho strčil do zámku a otočil s ním. Zámek po chvilce udělal „cvak” a otevřel se. „Hurá! Klec je odemčená. A teď rychle pryč,” vyzval Smradouš Charlieho. Skočili ze stolu a podlešli plachtu cirkusového stanu. Pro Charlieho to byla nádhera opět vidět slunce, slyšet ptáky a cítit tu vůni přírody.

„Dámy a pánové. Za chvilku uvidíte unikátní číslo, které jste ještě nikdy neviděli. Uvidíte nejlepšího kocouřího akrobata. Prosím přivítejte Charlieho,” volal Roznemajer a ukázal směrem na oponu. Opona se zvedla a na malém stolku se objevila otevřená zvířecí klec. Všichni se dali do smíchu. „Haha! To není žádné číslo. Haha-ha,” začali křičet lidé z hlediště. Roznemajer stál

jako opařený a nezmohl se na slovo. Jenom stál a nechápal, co se stalo. „Tohle není žádné představení. Jdeme domů,” řekl jeden malý kluk, který seděl v první řadě. Lidé se začali zvedat a odcházet. „Mami, musíme najít Charlieho. Já říkala, že je tady,” povídá Martinka. „Máš pravdu, Martinko, mrzí mě, že jsem ti nevěřila,” omlouvala se Monika a objala Martinku. „Tak ho pojďme najít,” navrhl Jakub. Všichni čtyři vstali a šli prohledat celý cirkusový stan.

Charlie a Smradouš vyběhli z cirkusového stanu a zamilovali rovnou směrem do města. „Děkuji, že jsi mi pomohl. Nikdy ti to nezapomenu,” řekl Charlie Smradoušovi. „To nestojí za řeč. Ty bys to udělal také. Někdy mi to oplatiš,” usmál se Smradouš, „musíme se ale rozloučit.” - „Proč?” nechápe Charlie. „Ty jsi z města a já odsud. Já kvám nepatřím, necítím bych se u vás dobře. Tady moje cesta končí, musíme se rozloučit,” opakuje Smradouš smutně. „Za všechno ti děkuji. Jsi můj nejlepší přítel. Nikdy ti to nezapomenu. Měj se hezky. Ahoj,” rozloučil se Charlie a obejmul Smradouše. „Sbohem. Snad se ještě někdy uvidíme,” zamával Smradouš a zmizel mezi harampádím smetiště. Charlie si utřel slzu z tváře a vydal se na cestu k domovu.

(pokračování příště)
Lucie Maxianová

Recepty: V hlavní roli růžičková kapusta

Růžičková kapusta je zdrojem mnoha nepostradatelných vitaminů. Vitamin B1-thiamin je nesmírně důležitý např. pro naši mentální svěžest, soustředění, odolnost vůči stresu a fyzickou výkonnost. Dokonce existuje nemoc, která vzniká v důsledku jeho nedostatku, tzv. beri-beri. Vitamin B1 potřebujeme všichni, jeho zvýšený příjem pak hlavně těhotné a kojící ženy, kuřáci, pravidelní konzumenti alkoholu, fyzicky pracující lidé, děti v období vývinu, lidé pod častým tlakem stresu apod. Růžičková kapusta, jako jeho bohatý zdroj, je jednou z ideálních potravin, které nám ho mohou přirozeně dodávat. Obsahuje také velké množství kyseliny listové a vitamínu C.

V této zelenině najdeme pomocníka i v případě, že trpíme otoky, zadržováním vody v těle, dnou, revmatem či dbáme-li na to, abychom se uvědoměle a pravidelně zbavovali usazených toxinů v těle. Obsahuje totiž draslík – prvek, který podporuje vylučování nadměrného množství vody z těla, tím také napomáhá k detoxikaci organismu a odplavování odpadních látek.

Vysoký obsah vlákniny v růžičkové kapustě prospěje našemu zažívání, hlavně v oblasti střev. Vláknina zlepšuje naše vylučování, působí preventivně proti zácpě a čistí střeva.

Zapečená růžičková kapusta s brambory

1/2 paličky česneku, 250 g brambor, 250 g růžičkové kapusty, 100 g tvrdého syra, 1 kelímek syra cottage, kostka bylinkového nebo zeleninového bujónu, lžice olivového oleje, sůl, pepř

Brambory oloupeme, omyjeme a nakrájíme a kousky veliké jako růžičková kapusta a uvaříme

doměkka v osolené vodě. Kapustičky očistíme, spaříme je vařící vodou a necháme okapat. Pokud jsou kapustičky větší, nakrájíme je na půlky. Můžeme použít i mražené kapustičky. Všechn česnek nasekáme a dáme na rozpálený olivový olej. Přidáme odkapané kapustičky, osolíme, opepříme a chvilku restujeme. Pak podlijeme trochu vody, rozdrobíme kostku bylinkového bujónu a asi 10 minut dusíme. Brambory i kapustičky naskládáme společně do vymaštěného pekáče střídavě vedle sebe, můžeme i do více vrstev podle velikosti pekáčku. Kdo má rád křupavou kůrku, může brambory nejprve péci samotně a pak přidat kapustičky. Nakonec na všechno vyklopíme z pánve kousky česneku se zbytky vývaru. Kapustičky s brambory dáme do trouby a zapečeme pod grilem asi 10 minut. Pak celý povrch posypeme sýrem cottage. Je dobře, když trochu propadne do nižší vrstvy. Posypeme strouhaným sýrem, nejlépe parmazánem, ale lze použít i eidam. Pečeme dalších 10 minut podle potřeby, jak chceme mít zapečený сыр.

Zapečenou růžičkovou kapustu podáváme jen tak nebo se zeleninovou oblohou.

Polévka z růžičkové kapusty s fazolkami

Asi 10 růžičkových kapustiček (podle množství polévky), 1 fazolky bonduelle v konzervě (slaný nálev), 1 menší mrkev, 2 lžice hladké mouky, lžice sádla nebo oleje, malá cibule, zelená nať, libeček, zeleninový bujón

Kapustičky si překrojíme na půlky, mrkev na kolečka a konzervu fazolek propláchneme a spolu s bujónem dáme vařit. Můžeme přidat i libeček,

pokud máme. Když zelenina změkne, uděláme si z malé cibule jíšku na lžici sádla a polévku zahustíme. Provaříme, ozdobíme zelenou petrželkou.

Zapečená růžičková kapusta trochu jinak

Slanina, jablko, růžičková kapusta, smetana, vejce, sýr, kajenský pepř, sůl, zázvor

Uvaříme na páře kapustu. Oloupané, jader zbavené a na tenké drobné plátčky nakrájené jablko osmahneme s nadrobno nakrájenou anglickou slaninou, přidáme špetku mletého zázvoru, kajenský pepř (podle chuti – dá se nahradit sušeným chilli nebo špetkou tabasca), osolíme a přidáme na čtvrtiny nakrájenou uvařenou kapustu (když je opravdu malá, tak na poloviny) a promícháme. Rozmícháme smetanu s vejcem a špetkou soli, kapustu přemístíme do zapékací misky a přelijeme smetanou s vejcem. Zapékáme asi 10 minut v rozpálené troubě, pak posypeme strouhaným sýrem a necháme ještě v troubě zezlátnout.

Růžičková kapusta s uzeným masem

600 g růžičkové kapusty, 500 g uzeného bůčku nebo krkovičky, lžice másla, 1 cibule, 2 stroužky česneku, sůl, pepř, vegeta, 100 g strouhaného syra

Kapustičky očistíme, omyjeme a uvaříme v osolené vodě. Pak je scedíme a necháme okapat. Na másle zpěníme nakrájenou cibuli a prolisovaný česnek, přidáme kapustu a mírně zalijeme vývarem z uzeného masa a chvíli dusíme. Okořeníme pepřem a vegetou.

Na talíře rozdělíme porce kapustiček, posypeme strouhaným sýrem a přiložíme plátky uzeného masa. Za přílohu volíme vařené brambory. (JaN)

Zemský ráj s Červeným křížem

Prožíváme ne dobrou dobu pro psychiku člověka, každý den slyšíme zprávy, jak se hroutí jistoty. A tak jistoty můžeme nacházet v přírodě. A pro všechny bohaté i chudé platí přírodní zákony. Je naprosto jisté, že přijde jaro, léto, podzim, zima. A zítra ráno opět vyjde slunce a ozáří krajinu.

V podzimním létě se do kraje Českého ráje vydaly členky Českého červeného kříže spolu se zájemci o výlet, aby spatřili zemský ráj to na pohled.

3. září 2011 odjel autobus z náměstí z Kopidlna s výletníky a ti postupně navštívili: Rovensko pod Troskami, kde viděli obrácené zvony, pokračovalo se na kopec Kozákův s krásnými vyhlídkami do kraje, obdivovali krásy Bozkovských dolomitových jeskyní a navštívili zámek Hrubý Rohozec.

Domů jsme se vrátili unaveni, plni dojmů a již se těšíme na výlet v příštím roce.

ČČK Kopidlna

Z činnosti Svazu postižených civilizačními chorobami

Rekondice zaznamenaly i bez podpory státu velký zájem

Prvořadým úkolem naší organizace je podat potřebnou ruku, radu i pomoc starším i postiženým spoluobčanům. Snažíme se prostřednictvím Okresního centra služeb v Jičíně pomáhat postiženým spoluobčanům, pokud požádají o pomoc. Současně se snažíme naplňovat kvóty na rekondice, ozdravné pobyty, relaxace a rehabilitace. Ty zajišťuje OV SPCCH Jičín. Tyto akce jsou pod lékařským dozorem. Letošní rok stát nedotoval žádnou akci, takže tíha nákladů padla na účastníky rekondic, museli hradit celý pobyt v plné výši. Ale i přes tyto problémy jsou termíny obsazeny, neboť to, co věnujeme do zdraví, se nám mnohokrát vyplatí, nehledě k tomu, jakou péči dostáváme od našich terapeutů. Den začíná ranní rozcívkou, vedenou proškolenými pracovníky, pokračuje masážemi, baňkováním, jehličkami, cvičením v bazénu a odpolední program je vyplněn společnými procházkami v okolí Janských Lázní.

Pro letošní rok byly připraveny dva rekondiční pobyty pro roztroušenou sklerózu, jeden pro kardiaky a jeden pro vertebrogenní syndrom. Vše bylo zasazeno do krásného údolí Janských Lázní. I na příští rok je rozjednáno několik pobytů. Ty budou upřesněny koncem roku a poté zveřejněny.

S nastávajícím jarem uspořádáme výroční členskou schůzi, na kterou jsou pozváni všichni členové organizace. Schůzi jsou přítomni i vedoucí Centra služeb v Jičíně. Přítomní si mohou přímo na místě vyřešit

problémy, popřípadě dojednat jiný termín schůzky.

Letošní rok byla schůze zahájena besídkou mateřské školky v Kopidlně. Děti svojí upřímností připraví rozverně klidné chvíle, za které jsme při dnešním shonu vděční. Během schůze si vyměníme názory, probereme hospodaření organizace, předáme malou kytici k výročí a končíme malým pohostěním.

Během roku zajišťujeme i kulturní činnost. Není v silách samotné organizace zajišťovat zájezdy, proto se obracíme se žádostí o grant na MěÚ v Kopidlně. Město grantem podporuje naši činnost. Nesmíme si však vážit přístupu města, podílí se na našich akcích finanční výpomocí. Veřejně děkujeme a věříme, že ve spolupráci budeme nadále pokračovat.

Letos jsme navštívili dvě divadelní představení. V březnu jsme zhlédli v karlínském divadle představení Carmen s naší přední zpěvačkou Lucií Bílou a v červnu jsme přijali výhodnou nabídku Východočeského divadla Pardubice na činoherní adaptaci slavné operetky Pomsta à la netopýr.

Na přelom září a října jsme pozvali pana Horváta na besedu o využití bylin v současné době a jejich působení na naše zdraví.

Ještě zbývá poděkovat ČČK ve městě za pořádání velice pěkných výletů po krásách naší vlasti. Zájezdů se zúčastňují i naši členové. Končíme s přáním pohody, radosti a zdraví.

Výbor ZO SPCCH Kopidlna

TRIBUNA

Život na Zemi snad již dosáhl vrcholu

Porovnám-li vývoj světa a života v něm jen za svého života, tak si myslím, že již není mnoho prostoru pro smysluplné pokračování tímto směrem. Při tom ohromném pokroku jsou stále více porušovány přírodní zákonitosti, lidé se nechovají ekologicky, ekonomicky, ale ani společensky tak, jak by bylo třeba. Máme chemií narušenu zemědělskou půdu a tím i potraviny. Většina starších lidí si zvykla na denní užívání hrsti prášků. Zvětšující se ozónovou dírou na nás proudí kosmické záření a stále těsněji nás obklopuje celé spektrum elektromagnetických vln.

Ohromný technický pokrok nás lidi dovedl úplně jinam, než je naše poslání na Zemi. Zvykli jsme si na neúměrně velký blahobyt, do kterého ale nepřispíváme novými hodnotami, a tudíž bereme z toho, co již bylo dříve vytvořeno.

Moje babička, když některý den udělala málo práce, říkala: „Dneska si ani jídlo nezasloužím...“ A lidem, kterým se nechťelo pracovat, říkala „darmožrouti“. Z vyššího principu platí, že zloděj je ten, kdo spotřebovává více pozemských statků, než je schopen vytvořit. V dnešní době je rozkrádání hodnot prováděno velkou většinou lidstva a tento trend nemůže pokračovat do nekonečna.

Porušování přírodních zákonitostí se v současné době projevuje ve všech oblastech života. Četl jsem nedávno v tisku, jak někteří lidé obdivují vrahy bratry Mašiny a Paumera, dokonce za podpory současných vrcholných politiků, senátora Sobotky a ministra obrany Vondry. Já jsem v oné době sloužil jako voják na hranicích, takže vím, jaká to byla obtížná služba a co se tam tenkrát dělo. Ať to dnes vidíme jakkoli, stále platí jedno z desatera: NEZABIJEŠ! Z lidského hlediska přece má vrah zatíženou svoji karmu, takže nikdy nemůže být hrdinou. Jinak je hodnocení ne podle lidských, ale Satanových zákonů.

Dnešní společnost je již tak duchovně rozvrácená, že není schopná ani volbami nějaké podstatné změny a nápravy. Buď si lidé uvědomí, kde je jejich místo, a změnou začne každý sám u sebe, anebo to zákonitě musí skončit katastrofou a velkým výpraskem.

Když jsem viděl v televizi celosvětové setkání mladých lidí s papežem Benediktem XVI. na letišti v Madridu, na ploše přes 100 hektarů, tak ve mně svítila naděje, že by právě tito mladí lidé mohli rozhodnout o dalším vývoji světa. Cítil jsem, jak mají k sobě duchovně blízko. Pokud jsem se nemýlil a oni to myslí upřímně, ještě je tu naděje...

Antonín Erben

Lidé v Kopidlně přestanou platit za odpady. Zvýší se ale daň z nemovitostí

Zastupitelstvo města Kopidlna vydalo dne 12. 9. 2011 dvě obecně závazné vyhlášky:

- obecně závaznou vyhlášku č. 2/2011 o stanovení místního koeficientu pro výpočet daně z nemovitostí
- obecně závaznou vyhlášku č. 3/2011, kterou se mění obecně závazná vyhláška Města Kopidlna č. 1/2010 o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a nakládání se stavebním odpadem na území města Kopidlna a o poplatku za komunální odpad.

Co se za složitými názvy skrývá?

OZV č. 2/2011 zavádí s účinností od r. 2012 místní koeficient daně z nemovitostí s hodnotou 2. Tímto koeficientem vynásobí daň z nemovitostí kromě pozemků orné půdy, chmelnic, vinic, zahrad, ovocných sadů a trvalých travních porostů.

OZV č. 3/2011 ruší s účinností od r. 2012 místní poplatek za odpad.

Co to přinese pro nás, obyvatele Kopidlna?

Zavedení místního koeficientu nám zvýší daň z nemovitostí, kromě pozemků orné půdy, chmelnic, vinic, zahrad, ovocných sadů a trvalých travních porostů. Zvýšení bude na dvojnásobek, ale vzhledem k sazbám daně z nemovitostí, které jsou u obytných staveb a příslušenství 2 Kč/m² a u dvorů 0,20 Kč/m², bude pro většinu z nás navýšení nižší, než byl dosavadní poplatek za odpad. V souvislosti se zavedením koeficientu nebudeme podávat daňová přiznání, finančnímu úřadu byla zaslána obecně závazná vyhláška, podle níž výši daně vypočítá a na složenkách nám ji uvede.

Zrušení poplatku za odpad přinese většině občanů úsporu finanční; také nebudeme muset chodit na úřad platit poplatek v hotovosti nebo ho převádět z účtu.

Výdaj většiny z nás na daň z nemovitostí bude v příštím roce nižší, než byl v letošním roce součet daně z nemovitostí a poplatku za odpad. Výjimkou budou majitelé nemovitostí k podnikání a k rekreaci; těm se daň z nemovitostí zvýší o větší částku a důvodem jsou sazby daně z nemovitostí, které jsou na celém území obce u staveb k podnikání kromě zemědělských 15 Kč/m² a u staveb k rekreaci 9 Kč/m².

Proč nastanou tyto změny?

Městu nebudou vznikat nevymahatelné nedoplatky a sníží se náklady na správu poplatku.

Odpady

Obce a města jsou povinny určit, kam mají obyvatelé ukládat komunální odpad, který produkuje, a zajistit místa pro odkládání nebezpečného odpadu.

Tyto povinnosti město Kopidlna plní tím, že umístilo ke všem obytným budovám ve všech částech (Kopidlna, Drahoraz, Mlýnec, Pševy, Ledkov) popelnice. Velikost popelnic a četnost svozu byla v r. 2002 určena městem podle počtu v domě trvale přihlášených osob. Od r. 2008, kdy byl zaveden poplatek za odpad namísto místního poplatku, si mohli majitelé nemovitostí zvolit velikost a četnost svozu sami podle množství vypro-

Přehled výdajů a příjmů města na odpadové hospodářství:

Odpadové hospodářství – výdaje města						
rok	směsný KO	sběrný dvůr	tříděný odpad	černé skládky	stavební odpad	CELKEM
2009	1 172 065 Kč	282 983 Kč	201 316 Kč	10 413 Kč	116 482 Kč	1 783 259 Kč
2010	1 135 038 Kč	259 431 Kč	247 205 Kč	11 524 Kč	73 957 Kč	1 727 155 Kč
k 30. 9. 2011	923 231 Kč	199 119 Kč	205 192 Kč	5 382 Kč	34 000 Kč	1 366 924 Kč

Odpadové hospodářství – příjmy města						
rok	směsný KO-poplatek	sběrný dvůr	tříděný odpad EKO-KOM	černé skládky	stavební odpad	CELKEM
2009	1 059 770 Kč	0 Kč	146 366 Kč	0 Kč	32 745 Kč	1 238 881 Kč
2010	1 105 657 Kč	0 Kč	131 314 Kč	0 Kč	25 770 Kč	1 262 741 Kč
k 30. 9. 2011	1 032 613 Kč	0 Kč	138 869 Kč	0 Kč	9 290 Kč	1 180 772 Kč

Odpadové hospodářství města Kopidlna – celkové náklady			
rok	výdaje	příjmy	NÁKLADY MĚSTA
2009	1 783 259 Kč	1 238 881 Kč	544 378 Kč
2010	1 727 155 Kč	1 262 741 Kč	464 414 Kč
k 30. 9. 2011	1 366 924 Kč	1 180 772 Kč	186 152 Kč

(pozn.: v tabulkách uveden stav k 30. 9. 2011
– k termínu 31. 12. 2012 budou náklady vyšší)

dukovaného odpadu.

Nebezpečný odpad z domácností (barvy, oleje, léčiva), vyřazené elektrospotřebiče a zářivky můžeme odkládat na sběrný dvůr (zdarma).

Další možnosti třídění:

Sklo, papír, PET lahve – kontejnery rozmístěné v Kopidlně i vesnicích

Nápojové krabice a ostatní plasty z domácností – speciální barevně rozlišené pytle vyvezdované na MěÚ (pro občany zdarma) a odevzdávané na určená místa

Drobné elektrospotřebiče, baterie z domácností, tonery z tiskáren – sběrné boxy na MěÚ (zdarma)

Textil lze odevzdávat do chodby spojitelný a je odebírán Diakonii Broumov.

Velkoobjemový odpad (matrace, koberce, nábytek, pneumatiky apod.) lze odvézt do zařízení k nakládání s odpadem (u sběrného dvora); za uložení těchto odpadů se platí.

Na pokrytí výdajů na komunální odpad mohou obce vybrat peníze od obyvatel,

a to buď formou místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění využívání a odstraňování komunálních odpadů; tento poplatek platí každá osoba přihlášená k trvalému pobytu a jeho maximální výše je zákonem stanovena na 500 Kč

nebo formou poplatku za odpad podle zákona o odpadech.

Kopidlna mělo od r. 2008 zaveden poplatek za odpad, jehož výše byla stanovena ve výši ceny, kterou město zaplatilo za popelnici zvolené velikosti a četnosti vývozu, tedy výše nebyla pro každého obyvatele stejná. Výše poplatku za odpad za nemovitost se pohybovala od 1080 Kč (při 60 litrové nádobě se čtrnáctidenním svozem) do 2110 Kč (při 120 litrové nádobě a týdenním svozem).

Město na likvidaci komunálního odpadu každý rok doplácí, protože náklady na tříděný odpad a na nebezpečný odpad nikdy nebyly zohledňovány při stanovení výše poplatků.

Vedle toho město neslo také náklady za poplatníky, od nichž se nepodařilo poplatek vybrat ani vymoci (osoby nezletilé a osoby žijící ze sociálních

dávek, v jejichž domácnosti se těžko hledají věci vhodné k prodeji v dražbě). Celková výše pohledávek města Kopidlna k 31. 10. 2011 v místním „odpadovém“ poplatku (tj. za roky 2002–2007) je 106 952 Kč a v poplatku za odpad (tj. za r. 2008–2011) 205 518 Kč.

Zanedbatelné nejsou ani náklady na odstraňování odpadů vyhozených po příkopech, před skládkou a v lesích.

Zrušením poplatku za odpad ubude městskému úřadu administrativa a již od 1. 10. 2011 došlo ke snížení počtu úředníků městského úřadu o jednoho. Tím dojde k úsporám výdajů města.

V oblasti nakládání s odpady bude město samozřejmě nadále zprostředkovávat svoz odpadu, nadále bude veden přehled o umístění, velikostech a četnostech svozu popelnic – pro kontrolu fakturace. V odůvodněných případech budou mít občané možnost změny velikosti popelnice nebo četnosti svozu.

Počet sběrných nádob je 578 (z toho 567 popelnic různé velikosti a 11 kontejnerů).

Veškeré informace k nakládání s odpady i jiné informace z oblasti životního prostředí lze získat na www.kopidlna.cz v části věnované životnímu prostředí.

Daň z nemovitostí

Daň z nemovitostí spravují finanční úřady; celý výnos je příjmem rozpočtu obcí (dle katastrálních území).

Zákon o dani z nemovitostí dává obcím možnost stanovením koeficientů ovlivnit výnos daně z nemovitostí

Město Kopidlna má již mnoho let zavedeny koeficienty (základní koeficient podle velikosti obce pro Kopidlna u obytných staveb a jejich příslušenství je 1,4 a tento koeficient je OZV stanoven pro Drahoraz, Mlýnec, Ledkov a Kamensko na 1,0, pro Pševy zachován 1,4 a pro Kopidlna zvýšen na 1,6; u stavebních pozemků je stanoven na 1,6; u staveb pro individuální rekreaci a garáží vystavěných odděleně od obytných domů a staveb pro podnikatelskou činnost je zaveden koeficient 1,5.)

pokračování na straně 33

pokračování ze strany 32

Místní koeficient bude zaveden nově od r. 2012, jeho hodnota bude 2. Místní koeficient se vztahuje na nemovitosti kromě pozemků orné půdy, chmelnic, vinic, zahrad, ovocných sadů a trvalých travních porostů; musí být stejný v celé obci a jeho hodnota může být 2, 3, 4 nebo 5. Majitelům nemovitostí ve všech částech Kopidlna se zdvojnásobí daň ze staveb (obytných, vedlejších staveb, rekreačních staveb, garáží, staveb sloužících k podnikání) a ze stavebních pozemků.

Zavedením místního koeficientu u daně z nemovitostí s hodnotou 2 přinese navýšení příjmů města z daně z nemovitostí o 1,2 mil. korun. Těmito navýšenými příjmy budou pokryty výdaje na odvoz domovního odpadu, který byl dosud hrazen z příjmů z poplatku za odpad (jeho výše byla ročně cca 1,1 mil. korun).

A z čeho vychází v úvodu uvedený předpoklad, že většině občanů změna přinese úspory?

Z několika příkladů:

Průměrná nemovitost: v Kopidlně, přízemní dům k bydlení o zastavěné ploše 100 m², garáž 20 m², kolna 30 m², dvorek 200 m² – současná výše daně je 650 Kč.

Nejmenší popelnice při čtrnáctidenním svozu stojí 1 080 Kč.

Rok 2011: daň 650 Kč + poplatek za odpad 1 080 Kč = celkem 1 730 Kč

Rok 2012: daň 1300 Kč + poplatek za odpad 0 Kč = celkem 1 300 Kč

Výsledek: úspora cca 430 Kč ročně.

Výrazně nadprůměrná nemovitost: v Kopidlně, patrový dům k bydlení o zastavěné ploše 150 m², dvě garáže 40 m², vedlejší stavby o zastavěné ploše 100 m², pozemek 1000 m² – současná výše daně 1 500 Kč

V takové nemovitosti by jistě bydlelo více obyvatel, kteří by vyprodukovali více odpadu; za 120l popelnici při týdenním svozu by platili 2 110 Kč ročně.

Rok 2011: daň 1 500 Kč + poplatek za odpad 2 110 Kč = 3 610 Kč

Rok 2012: daň 3 000 Kč + poplatek za odpad 0 Kč

Výsledek: úspora cca 610 Kč.

Rekreační chalupa: v Kopidlně, zastavěná plocha 60 m², vedlejší stavby 60 m², pozemek 300 m² – současná výše daně je 780 Kč.

Majitelé rekreačních objektů využívají nejčastěji pytle na odpad, 10 ks pytlů na rok je 530 Kč.

Rok 2011: daň 780 Kč + poplatek za odpad 530 Kč = 1 310 Kč

Rok 2012: daň 1560 Kč + poplatek za odpad 0 Kč

Výsledek: zvýšení nákladů o cca 250 Kč.

Kdo neušetří, ale naopak bude mít náklady vyšší, jsou majitelé nemovitostí sloužících k rekreaci, a ještě hůře na tom budou majitelé nemovitostí sloužících k podnikání. Sazby za m² objektu k podnikání (kromě zemědělských) jsou totiž 15 Kč/m² (základní sazba 10 Kč/m² navýšená koeficientem 1,5) a u nemovitostí sloužících k rekreaci je to 9 Kč/m² (základní sazba 6 Kč/m² navýšená koeficientem 1,5).

Výhody tohoto řešení pro město jsou zřejmé – při přibližně stejných příjmech nebudou městu vznikat nevymahatelné nedoplatky a dojde ke snížení administrativy. (kl)

Přehled možných a v Kopidlně zavedených koeficientů je v následující tabulce.

Druh nemovitosti (§ zákona 338/1992 Sb.)	Cena za 1m ²	Koeficienty - Kopidlno	Max. možné koeficienty dle zákona	Místní koeficient
orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady a trvalé travní porosty (§ 5, odst. 1)	průměrná cena půdy stanovená vyhl. č. 412/2008 Sb.	nejsou koefi- cienty	nejsou koeficienty	Nevztahuje se
zastavěná plocha a nádvoří (§ 6, odst. 2 a)	0,20 Kč	nejsou koefi- cienty	nejsou koeficienty	Obec může obecně záváz- nou vyhláškou pro všechny nemovitosti na území celé obce stanovit jeden místní koeficient ve výši 2, 3, 4 nebo 5. Tímto koeficientem se vynásobí daňová povinnost poplatníka za jednotlivé druhy pozemků, staveb, samostatných nebytových prostorů a za byty, popřípa- dě jejich souhrny s výjimkou pozemků uvedených v § 5 odst. 1 (orná půda, chmelní- ce, vinice, zahrady, ovocné sady a trvalé travní porosty)
stavební pozemky (neza- stavěné pozemky určené k zastavění) (§ 6 odst. 2 písm. b)	2 Kč	1,6 pro celé území obce OZV	1,4 v obcích nad 1 000 obyvatel do 6 000 obyvatel pro jednotlivé části obce může obec obecně závaznou vyhláškou koeficient zvýšit o jednu kategorii (na 1,6) nebo snížit o jednu až tři kategorie (na 1,0)	
ostatní plochy (§ 6 odst. 2 písm. c)	0,20 Kč	nejsou koefi- cienty	nejsou koeficienty	
obytné domy	2 Kč	Drahoraz, Ledkov, Mlýnec a Ka- mensko 1,0 Pševs 1,4 Kopidlno 1,6 OZV	1,4 v obcích nad 1 000 obyvatel do 6 000 obyvatel	
ostatní stavby tvořící příslu- šenství k obytným domům z výměry přesahující 16 m ² zastav. plochy (§ 11, odst. 1 písm. a)	2 Kč		pro jednotlivé části obce může obec obecně závaznou vyhláškou koeficient zvýšit o jednu kategorii (na 1,6) nebo snížit o jednu až tři kategorie (na 1,0)	
stavby pro individuální rekreaci a rodinné domy využívané pro individuální rekreaci	6 Kč	1,5 pro celé území obce OZV	1,5 pro celé území obce	
stavby, které plní doplňkovou funkci k těmto stavbám, s výjimkou garáží (§ 11 odst. 1 písm. b)	2 Kč			
garáže vystavěné odděleně od obytných domů	8 Kč	1,5 pro celé území obce OZV	1,5 pro celé území obce	
samostatné nebytové pro- story užívané jako garáže (§ 11 odst. 1 písm. c)	8 Kč			
stavby užívané pro podnikatelskou činnost a samostatné nebytové prostory užívané pro podnik. činnost				
1. sloužící pro zemědělskou prvovýrobu, pro lesní a vodní hospodářství	2 Kč	1,5 pro celé území obce OZV	1,5 pro celé území obce	
2. sloužící pro průmysl, stavebnictví, dopravu, ener- getiku a ostatní zemědělskou výrobu	10 Kč			
3. sloužící pro ostatní podnik. činnost (§ 11 odst. 1 písm. d)	10 Kč			
ostatní stavby (§ 11 odst. 1 písm. e)	6 Kč	nejsou koefi- cienty	nejsou koeficienty	
byty a ostatní samostatné nebytové prostory (§ 11 odst. 1 písm. f)	2 Kč	nemáme v OZV	1,4 v obcích nad 1 000 obyvatel do 6 000 obyvatel pro jednotlivé části obce může obec obecně závaznou vyhláškou koeficient zvýšit o jednu kategorii (na 1,6) nebo snížit o jednu až tři kategorie (na 1,0)	

Pro vzpomínku na nezapomenutelného jičínského občana Josefa Štefana Kubína rozhodli jsme se již šestnáctým rokem udělit

Jivínského Štefana

za pozoruhodný kulturní počín roku 2011 a za dlouholetou kulturní činnost

Nechceme, aby žádné z bohubilých konání zůstalo nepovšimnuto. Rádi pozveme všechny navržené k popovídání, rádi všem poděkujeme. Těšíme se, že čtenáři naší výzvy zavzpomínají na to, co hezkého se v roce 2011 v kultuře na okrese událo a přispějí k nominaci. Návrh na Štefana může provést každý, stačí uvést jméno a adresu nominovaného (jednotlivce či skupiny) a stručné zdůvodnění, kategorii, jméno a adresu navrhovatele. Své návrhy zasílejte do 31. 12. 2011 na adresu koordinátora Štefanské komise Bohumíra Procházky, Sokolovská 367, Jičín. E-mail: prochor.jc@tiscali.cz, tel. 493 523 492. V nominaci je třeba uvést, zda se jedná o dlouhodobé zásluhy (za nejméně 5 let činnosti), nebo kulturní počín za rok 2011.

Štefanská komise & Nadační fond Jičín – město pohádky
& Knihovna Václava Čtvrťka Jičín & Obec Slatiny & Prochoroviny

Jméno nominovaného:	Adresa (Email, telefon):
Zdůvodnění:	
označte druh nominace: ☐ kulturní počín roku 2011 ☐ dlouhodobé zásluhy (nejméně 5 let činnosti)	
Navrhovatel jméno:	Adresa (Email, telefon):

Město Kopidlno nabízí k pronajmutí restauraci na náměstí v Kopidlně

na p. p. č. st. 1/1

Jedná se o nebytové prostory v levé části přízemí budovy č. p. 16 o celkové výměře 189,59 m². Objekt se nachází u komunikace I. tř. na trase Praha – Krkonoše s ideální možností zaparkování

podmínkou je:

- zajištění každodenního vyvařování
- vlastní vybavení kuchyně nebo odkoupení od bývalého nájemce

v žádostech uvádějte:

- jméno a příjmení nebo název firmy
- bydliště a místo podnikání nebo sídlo
- zda jste plátcem DPH
- cenu za nájem
- dobu trvání nájmu
- případné další nabídky nebo podmínky
- předkládejte podnikatelské záměry
- předkládejte živnostenské listy
- předkládejte výpisy z rejstříků trestů

**Zájemci, hlaste se nejpozději
do 31. 12. 2011**

na Městském úřadu v Kopidlně
tel. 493 655 682, 493 655 693
fax 493 655 680,
e-mail: podatelna@kopidlno.cz,
kde budou též poskytnuty
podrobnější informace

POZVÁNKA

Vystoupení travesty skupiny HANKY PANKY

TECHTLE MECHTLE – to je zbrusu nový název zábavného pořadu známé travesty skupiny HANKY PANKY z Prahy, která pro velký úspěch již několikrát do našeho města přiváží svou novou show, která se těší stále větší oblibě. Na jevišti slečny Stefany, Dolores, Sofia a Alex, v civilním životě Martin, Lukáš, Libor a Aleš, tentokrát připravily zcela nový pořad, plný známých hudebních melodií, vtipů, nadšázky a komických scének, při kterém se pobaví všechny věkové generace od nejmladších až po ty nejstarší. Nebude chybět řada nestárnoucích zpěvaček a zpěváků, jako jsou Petra Janů, Hanka Zagorová společně s Drupim, Lucie Bílá, Těžkej Pokondr, ale i Chris Norman, rocková babička Tina Turner, Annie Lenox společně s Arethou Franklin, George Michael a řada dalších. Nenechte si ujít pořad, který slaví úspěch v řadě vyprodaných kulturních domů v Čechách i na Slovensku.

Předprodej vstupenek bude zahájen 14. 12. 2011 v městské knihovně Kopidlno vždy v půjčovní době.

**VSTUPNÉ: 220 Kč předprodej /
240 Kč na místě
KDY: 26. 1. 2012 od 19 hodin
KDE: v kině Kopidlno**

Opereta s Josefem Zímou „Na tý louce zelený“

V sobotu 17. září 2011 pořádala kulturní komise města Kopidlno v místní sokolovně divadelní představení Pražské komorní zpěvohry Na tý louce zelený.

V předprodeji bylo prodáno 88 vstupenek, před představením ještě dalších 18, představení tedy navštívilo celkem 101 platících diváků. Celková tržba za vstupenky činí 14 140 Kč.

Přípravy akce a posléze úklidu se od 16 do 21 hodin účastnilo pět členů kulturní komise.

Samotné představení mělo divácký úspěch, v hlavní roli se představil Josef Zíma, dále hráli Karel Hábl, Věra Kalivodová, Kateřina Kenardžiová, Lucie Nováková, Josef Moravec, Jan Zimmel a Miro Grisa, který také celou hru režíroval.

Představení se uskutečnilo za finanční podpory Královéhradeckého kraje.

*Jarmila Nováková,
předsedkyně kulturní komise*

SPORT

Boj o postup za zelenými stoly

V soutěžích stolního tenisu mužů je odehráno sedm kol, jsme tedy za polovinou podzimní části. Oproti loňsku došlo k jedné důležité změně. Naše první družstvo opustilo po letech krajskou soutěž a hraje letos nejvyšší regionální přebor. Béčko a céčko pokračují v soutěžích, ve kterých byly i v uplynulém ročníku. Z mládežnických kategorií obsazujeme kategorii žáků.

V jednotlivých týmech došlo oproti minulé sezóně k několika změnám. První tým se opírá o zkušené hráče Václava Matunu a Jirku Tomáška. Na soupisce jsou i hráči Milan Pekárek a Pavel Kodet. Ti však nastupují sporadicky, resp. téměř vůbec, a tak musí zaskakovat hráči ze základu „béčka“. Slušnou formu chytil Michal Hladík, který pravidelně v utkáních boduje, a podobně je na tom i Petr Procházka.

Náš první tým má jasný cíl, a to postup do kraje. Nemá to však jednoduché. Stejně ambice mají Hořice B, Valdice, Lázně Bělohrad či Jičín. Se ziskem šestnácti bodů za čtyři výhry, jednu remízu a dvě porážky je družstvo ve středu tabulky na šestém místě. Mohlo být o bod více, jenomže v posledním utkání se zranil Jirka Tomášek a naši horko těžko uhrávali alespoň nerozhodný výsledek. Navíc bude pro podzimní část, tedy

čtyři utkání, Jirka mimo hry a bude citelně chybět, protože byl dosud naším nejlepším hráčem s 81% úspěšností ve dvouhře. Za ním druhý je Václav Matuna (64%). Hladík a Procházka mají úspěšnost těsně nad 50% hranicí. Je škoda, že nehraje Pavel Kodet. Důvod neznám. Určitě by byl pro družstvo potřebný, zvláště nyní při absenci Tomáška. Ale je to jen a jen na Pavlovi, jestli svůj přístup k ping-pongu přehodnotí.

Naše „béčko“ stálo v druhé okresní třídě v uplynulé sezóně na „bedně“. Druhou příčku za suverénními Valdicemi lze pokládat za výborný výsledek a je v silách hráčů, pokud budou nastupovat v optimální sestavě, se na nejvyšších příčkách pohybovat i v této sezóně, což zatím dokazují. Naše rezerva je průběžně na čtvrtém místě s dvouboovou ztrátou na druhou, resp. třetí příčku a tři body ztrácí na vedoucí tým. Na tomto umístění mají největší zásluhu výborně hrající Michal Hladík s 92% úspěšností (je v čele žebříčku hráčů této třídy) a Petr Procházka (78%). Jim se snaží pomáhat Honza Kohut (36%) a Míla Novák (33%). Podobně jako v áčku Kodet chybí béčku Vojta Slavík. Ten také zatím sezonu „vypouští“, a byl by pro tým tolik potřebný. A tak musí občas zaskakovat zkušený harcovník Fanda Brodský

(zatím 12,5%).

Céčko obhazuje sedmé místo z předchozího ročníku. Pro tento rok je cílem udržení pozic, ale to se zatím vůbec nedaří. Bez jediné výhry či remízy je tým na posledním místě a bude nesmírně těžké soutěž udržet. Družstvo se opírá o výkony Jana Kohuta (57%) a Fandy Brodského (31%), pomoci se snaží, seč mohou, Alois Machačný (15%), Saša Petr (8%). Jiří Machula a nový hráč Miroslav Urbaník jsou zatím bez vítězství. Příležitost dostanou v průběhu sezony také žáci Myška a Ulrych.

Žáci uhráli v minulé sezóně osmé místo. Základ týmu tvořili Myška, Miške, Ulrych a Skřivánek, v závěru soutěže ještě nastoupil Hnízdil. Vzhledem k tréninkové morálce a přístupu hráčů je loňský výsledek ještě lichotivý. V novém ročníku by měli oddíl reprezentovat Myška, Ulrych, Hnízdil, Novák a Pelant. Žáci mají zatím za sebou jeden turnaj, kde odehráli tři utkání se střídavými úspěchy. Jedna výhra, remíza a porážka znamenají průběžně šesté pořadí. Do utkání nastoupili zatím jen tři hráči Myška, Ulrych a Novák. Z nich je neúspěšnější Pavel Myška (89%). Ten solidní výkony potvrdil i na okresním přeboru, kde se umístil na 5–8. místě.

Jiří Machula

SPORT

Fotbalový rok 2011

Do Kopidlna se jezdí na dobrý fotbal

Vážení čtenáři a příznivci kopané v Kopidlně. Dovolte mi, aby se pokusil o zhodnocení roku 2011 v našem fotbalovém klubu. Na úvod bych rád zmínil, že celý oddíl se dostal výraznou měrou do povědomí nejen občanů města Kopidlna, ale i okolí, po tažmo celého okresu. Do Kopidlna se jezdí na dobrý fotbal všech věkových kategorií a panuje zde na zápasy díky zájmu diváků vždy výborná kulisa, ať se již jedná o utkání nejmenších kluků a holek, žáků, dorostu, nebo obou mužstev mužů. Kopidlna již nepatří mezi ty nepřátelské kluby, kam se v minulosti mužstva bála jezdit s obavou, co se zase semele. Celý výbor přistoupil pozitivně k osvětě mezi diváky a diváci si v mnoha případech vzali k srdci, že fandit pozitivně a slušně je pro vlastní klub daleko příjemnější a více motivující.

Asi si řeknete, proč o tomto píši, ale je to nedílná součást pohledu jiných mužstev na náš klub a na jeho prezentaci. My všichni chceme být k soupeři slušní, vstřícní a přátelští, byť na hřišti samotném si nic nedarujeme. Tak by to mělo být i mezi diváky. Bohužel se mnohdy objeví jedinci, kteří nám naše snažení kazí a vytváří nám negativní vizitku mezi soupeři. S těmito jedinci si musíme poradit v rámci pořadatelské služby, a pokud nepomůže domluva, je nutné přistoupit k razantnějším krokům ve spolupráci s městem a Policií ČR.

Nyní ke sportovním výkonům samotným. Co se týká mládežnických mužstev je to velice pozitivní zjištění zejména u těch nejmenších, s jakým zájmem přistupují nejen děti ale i rodiče k tréninkům a zápasům samotným. Jejich nadšení pro

každý nový zvládnutý cvik by se mělo přenést plošně do všech generací. Výsledky v tomto období nehrají až tak významnou roli. Je nutné objevit zájem, podpořit snahu a rozvoj pohybové aktivity a postupně zařazovat jednoduché fotbalové návyky a směřovat k cíli, kterým je postupná výchova komplexního hráče, aby pak v té závěrečné etapě přišel mezi dorost a dospěl

lé již vybavený jedinec, kterého nemusí trenéři těchto kategorií učit základní motorické dovednosti, zpracování míče nebo přihrávku. Hodnocení všech mládežnických kategorií je proto z mého pohledu pozitivní. Jen je třeba trochu více aktivity ze strany samotných kluků a trochu více disciplíny na hřišti v době tréninků. Jak jsem již řekl, není potřeba zde prezentovat podrobné výsledky jednotlivých mužstev.

Ty si každý může se zájmem přečíst na stránkách klubu nebo ve vývěskách či denním tisku v průběhu sezóny. V každém případě je dobré říct, že mužstva našeho klubu hrají významnou roli v okresním i krajském měřítku a v tabulkách se umístila v lepších polovinách. Muži A a dorost jsou dobrou štikou svých krajských soutěží. Muži B a žáci patří k lepším mužstvům okresu a příprava je radostí nás všech svým postupným posunem dopředu.

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem trenérům, hráčům, funkcionářům za snahu a přístup k vedení fotbalu v Kopidlně. Jistě, že se dá mnoho věcí zlepšit, ale věřte, že víme, kde nás tlačí bota, a děláme maximum pro zlepšení. Udělalo se velké množství práce, a proto všem, kteří se na tom podíleli, ještě jednou děkuji.

Roman Horna, trenér A týmu mužů

Úspěchy Kopidlna
v hasičském sportu

Konec soutěžního roku 2011 je za námi a podíváme se, jak kopidlenští dobrovolní hasiči a hasičky dopadli. Zúčastnili jsme se, jako každoročně, všech osmi soutěží „O pohár starosty OSH Jičín“, kde umístění bylo následující: muži dvakrát první, dvakrát druhí a ženy třikrát první, dvakrát druhé a jednou třetí. Celkově obsadily v této okresní soutěži oba týmy pěkně 2. místo.

V květnu se u nás v Kopidlně konala okrsková soutěž, ze které jsme postoupili do okresního kola v Jičíně, kde ženy skončily poprvé na stupni vítězů na krásném 3. místě. Z noční soutěže v Kacákově Lhotě mají muži i ženy první místa.

Neopomněli jsme ani tzv. „srandamače“ Kozodírský výstřik a Ůlibický koláč, kde pravidla navrhuje pořadatel.

Největšího letošního úspěchu dosáhly ženy na Východočeské hasičské lize v Pšánkách, kde se jim podařilo dosáhnout času 19.19 s, i přes to, že na tzv. „úzkou sadu“ běžely poprvé. Muži dosáhli největšího úspěchu v Kacákově Lhotě, kde sestříkli oba terče za 17.05 s.

Chvillemi se vedlo lépe, chvillemi hůře, ale takový již sport je. Na závěr bychom rádi poděkovali všem, co nám fandí a podporují nás. Děkuje a těšíme se na shledanou v sezóně 2012.

Silvie Kosinová, SDH Kopidlno